

Thürmer Gyula

BALSZEMMEL
politikai napló
hétről- hétre

THÜRMER GYULA

BALSZEMMEL

*Politikai napló hétről hétre
2008. június - 2010. március*

Szerkesztette: Vajda János és Kovács István
Borítóterv: Kósa Zoltán

Ajánlás

„Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, bal-szemmel. A Munkáspárt „A Szabadság” című hetilapjának minden számában elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel”

Ezzel a mottóval indított új rovatot a párt hetilapjának hasábjain Thürmer Gyula, még 2006 májusában. A rovat az olvasók egyik kedvencévé vált. A magyar politika mostani válságának időszakában sokan kapaszkodónak tekintették ezeket az írásokat a káoszban való eligazodáshoz. Egyetértők és vitázók egyaránt fölfigyeltek e gondolatokra. Talán éppen azért, mert Thürmer Gyula írásaiban egy saját hangú s önmagához következetes állásponttal találkozunk. S ez ma bizony különösen nagy érték.

Az írásokból összeállt első gyűjteményes kötet több ezer olvasóra talált. Jelen második kötetünk újabb 34 hét politikai naplóját fogja egybe. Ajánljuk a könyvet a szerző eddigi hűséges olvasóinak, és most is jó szívvvel mindazoknak, akiket érdekel az események mögé is tekintő, kommunista, nemzeti nézőpontú értékelés.

ÖSSZMAGYAR POFA BE

Nem kell aggódni nemzetünk jövőjéért! A parlamenti pártok igenis képesek egységesek lenni, ha a haza érdeke azt kívánja. Derék parlamenti pártjaink persze még nem cselekedni tudnak egységesen, hanem csak hallgatni. Ami azért nem ugyanaz.

A héten például egységesen hallgattak arról, hogy Írországban a nép leszavazta az Európai Unió lisszaboni szerződését. Igazuk is van! Mit okvetetlenkednek ezek az írek? Náluknál még mi is többen vagyunk, ami azért már valami! Nehogy má' ők fűjják a passzátszelet! A végén még elrontják az egészséget. Hol vannak ezek Európától? Mi már tavaly decemberben megszavaztuk a parlamentben a lisszaboni szerződést. A seggnyalás nem olimpiai versenyszám, de ebben mi nagyon jók vagyunk. A külügyeseknek még lefordítani sem volt idejük az új szerződést, de Gyurcsány máris keresztülverte a parlamenten. Illetve, olyan nagyon nem is kellett vernie, mert ebben nagyon egységesek. Feri is, János is. Aki ma már ugye Gábor lett. Ja és persze, Vik-

tor is egységes, meg Zsolt is. Ibolyka meg pláne egységes, balatoni reklámúszásával letudta, amit kellett.

Szépen, ahogy kell, egységesen hallgattak a parlamenti pártok az Afganisztánban felrobbant magyar katona ügyében is. Hogyne hallgattak volna, amikor annak idején megmondták nekik, hogy Afganisztán ügyében a magyar nemzet egységes. Hogy kik mondták meg? Akinek ez a dolga, az mondta meg. Ne kíváncsiskodj! Szóval a nemzet egységes. Olyan egységes, hogy nem is kell megkérdezni a népet. Ebben sem! Meg a lisszaboni szerződés ügyében sem. A végén még valami jobbszélső-balszélső eszementnek eszébe jutna, amire nagyapja tanította: édes fiam, a nemzeti érdeket itthon kell védeni, nem a Don-kanyarnál!

HÁROMSZOR NYOLC

Az ipari forradalom hajnalán a tulajdonos addig dolgoztatta a munkást, amíg jól esett neki, mármint a tulajnak. Idővel rájöttek, hogy ez így nem jó. Na, nem az emberi jogi ráolvasások hozták meg hatásukat, nem! A tőkés nem hülye, rájött, hogy a melós előbb-utóbb beledöglik napi 16-18 óra munkába. Meg aztán idővel a munkásnak is volt egy-két keresetlen szava az ügyhöz. Ekkor született a munkásság nagyszerű követelése a háromszor nyolcról: nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás!

Ez úgy többé-kevésbé elterjedt Európában, még nálunk is. Igaz, a rendszerváltás óta már szinte senki sem annyit dolgozik, mint amennyit a munka törvénykönyve előír. A munkás többet, a parlamenti képviselők meg kevesebbet.

Még, még és még, a burzsujnak soha sem elég! Ugye, emlékszel, ezt énekeltük hajdanán. És tényleg nem elég! Több EU-országban már messze túl vannak a heti hatvan órán is. Az EU most elhatározta, hogy egységesít: legyen heti 60 óra. Vagyis ötnapos munkahéttel számolva napi 12 óra. Az egészzet persze leöntik csokoládéval, hogy ne-hogy azt hidd, hogy a doktor bácsik rosszat akarnak neked. A munkaidő továbbra is 48 óra lenne, de te önkéntesen, dalolva, törvényesen vállalhatnál még 12 órát. Hát nem szép a kapitalista demokrácia?

TE MIT ADHATSZ AMERIKÁNAK?

Az egyik magyar városban a magyar vállalkozók hírét vették, hogy a piacot, ami eddig a kenyérüket adta, a helyi hatalom fel akarja számolni. Megtudták, hogy a területet egy multi cég veszi meg, és épít rá egy tüchtig bevásárlóközpontot. Tudod, olyat, amiből már van ezer kis hazánkban. A magyarok nem estek kétségbe. Összedobták a pénzt, és elhatározták, hogy csinálnak egy ugyanolyant. Illetve nem egészen olyant, mert az övéké magyar lett volna. Miért ne építhetnének? Végül is az van kiírva Hegyeshalomnál, hogy Magyar Köztársaság. A jogokkal nem is volt baj, csak a végrehajtással. Amikor beadták az engedélyeket, az illetékes hatóságok rögtön megmondták, hogy nem lehet. Miért? Lényegi kifogások merültek fel. Nem is lehetett apelláta. Képzeld el! Olyan környezetvédelmi akadályok derültek ki, hogy „még nyílnak a völgyben a kerti virágok”. Tűzvédelmi szempontból meg aggályos volt, hogy „tanyáknál szellők lágy ölében ringatózik a kalászos búza”.

A multinak be sem kellett vinnie az engedélyt kérő papírokat. Kiment értük a polgármester. A városi közgyűlés kormánypárti képviselői ingadoztak, hogy misét mondassanak-e a multi üdvéért, vagy inkább a helyi cigányokkal húzassák el kedvenc nótájukat. Végül is bölcsen úgy döntöttek, hogy egy szép testületi határozatban örökítik meg a város jótévedőinek érdemeit.

A multinál az egyik magyar származású amerikai kisfőnök közben jelezte, hogy ő szívesen viselne zakója hajtókáján valamilyen magyar köztársasági keresztet. Az se baj, ha csillag, csak az asszony ne molesztálja már, hogy még ennyit sem tud elintézni. A térség kormánypárti képviselője rögtön mondta, hogy ez a legkevesebb, amit megtehetünk barátainkért, mert végül is nem megmondta a néhai John Kennedy: „ne azt nézd, mit adhat neked Amerika, hanem azt, hogy Te mit adhatsz Amerikának!”

AZ ÖNREKLÁM HELYE

Megnyugtatom a Balszemmel olvasóit: már nem kell sokáig várniuk. Július ötödikére megjelenik a Balszemmel 3. kötete.

Minap kedves értékelés kaptam egy balmazújvárosi fiatal lánytól: utálok a politikát, nem is akartam kézbe venni, de amikor beleolvastam, nem tudtam letenni. Arról ír, és úgy ír, ahogyan mi élünk. Egyik Front-tagunk édesanyja meg azzal örvendeztetett meg, hogy, amint megérkezik A Szabadság, ő a Balszemmel kezdi. Ennél nem kell több. Tavaly karácsonyi ajándéknak küldtem a könyvet egy utazási iroda nődolgozóinak. Náluk szoktam repülőjegyet venni. Tetszett nekik, hogy a Balszemmel nem beszél mellé, és még nevetni is lehet rajta. Mielőtt a fellegekbe emelkednék a sok dicsérettől, hozzáteszem barátom véleményét. Tudod, azért jó ez a könyv, mert a végén is lehet olvasni. Hát, nincs igaza?

ZÁRÓVONAL

A múlt héten Fertőrákoson jártam. Ott, ahol – Mesterházi Lajos szavaival élve – pár lépés a határ. A magyar falu utcáin egyszer csak egy osztrák rendőrautó furikázott végig, osztrák egyenruhás rendőrökkel. Kész Rex felügyelő! Gyorsan bevallom, hogy szeretem az osztrák rendőröket. Egyszer-kétszer megbüntettek ugyan gyors-hajtásért, de ezt mindig olyan kedélyes csevegés övezte, hogy szinte jól esett a büntetés. Igaz, egyszer belegázoltam az osztrák rendőr lelkivilágába. Salzburg alatt megállított a rendőr. Átmentem egy vonalon, a záróvonalon, amiből ráadásul kettő volt. Nem kezdtem magyarázni, hogy nem értem, mit akar. Értettem, végül is németül beszéltünk. Nem tettettem a hülye kelet-európaiat, mondván, hogy nálunk az ilyen vonal azt jelzi, hogy merre kanyarodik az út. Szóval, úriember még az osztrák rendőr előtt is legyen úriember. Még a schillinges korban voltunk, úgyhogy némi kedélyes beszélgetés után a rendőr négyszáz schillingben ítélte meg bűnöm mértékét. Nézte az útlevelet. Thürmer, Thürmer... - elmélkedett az osztrák rendőr. Ez ugye osztrák név? Én meg – nem tudom, honnan származik – hirtelen nagynémet büszkeséggel rávágtam: nem, német! No, akkor nyolcszáz! Így a rendőr, az osztrák.

Ezt csak azért mondtam el, hogy érzékeltessem: semmi bajom az osztrák rendőrökkel. Ha otthon vannak, a határ túloldalán. Nem bánom, ha átjönnek, nem bánom, ha itt ebédelnek, ha itt mennek fogorvoshoz. Mondom, nem bánom, feltéve, hogy ott hagyják a rendőrökcsit meg az egyenruhát. Ugyanis van ott egy vonal, a záróvonal. Úgy hívják: a magyar haza határa.

BICIKLI ÚT

Sürgősen fel kell újítanom elméleti ismereteimet a társadalom osztályszerkezetéről. Kis Magyarországnak – úgy tűnik – nem is annyira tőkésekre és munkásokra oszlik, hanem biciklisekre és nem-biciklisikre. Nem azokra gondolok, akik vidéken kerékpárral járnak. Nagynéném így hetvenen túl is naponta felszáll a biciklire és bekarikázik a csongrádi piacra. Megszokta. Régen nem volt busz. Ma van busz. Ma pénz nincs rá. A bicikli meg ott van a nyári konyha mellett. Szóval, nem róla és nem róluk van szó. A mai kor bicikliseiről beszélek. Ők olyanok, mint a magyar tőkésosztály: nem egyformák. Legfelül azok vannak, akik olyan bringákkal róják a pesti utakat, amelyekért majdnem, hogy autót lehet venni. Ha beleszámítjuk a térdvédőt, a könyökvédőt, a fejkvédőt, már meg is van egy kisebb családi kocsis. Ők a csúcs, a krém, az elit. Rohadtul öntudatosak. Nekik jár ez a város. Szerintük még nem történt igazi rendszerváltás. Akkor lesz itt rend, ha majd az Andrássy úton a kerékpárút szélesebb lesz, mint az autótút.

A biciklis osztály szélesebb rétege nem kevésbé öntudatos, de a biciklijük már szerényebb. Ők néha még válaszolnak is az autósoknak, ha azok bátorkodnak rámutatni a Nagykörút és a Millenáris között meglévő nyilvánvaló különbségre. A biciklisek ezen része az értelmiségi lét és a nyomor között ingadozik. Sok gyerekük van, ami örvendetes és követendő példa. A baj az, hogy a porontyaiakat is biciklire ültetik és cipelik magukkal székesfővárosunk útjain.

A biciklis társadalom nagyon széles rétege a fiatalokból jön. Ők a feltörekvők. A biciklijük olyan, mint nagymamám almás rétese volt: házi készítésű. Szupi felszerelésekre nem telik nekik, még fejevédőre sem. Ez néha oda vezet, hogy nem érik meg a szuper-kerékpárt, amiről álmodnak. Lehet, hogy jobb ma egy fejevédő, mint holnap egy szuperkerékpár. Van persze közöttük olyan is, nem is kevés, aki azért választja a közlekedés e formáját, mert hányingere van Demszkytól is, a koszos BKV-járművektől is, meg úgy általában. Ők egészen biztosan letennék a biciklit, ha a BKV-jegyet meg tudnák venni. Mindez azért jutott eszembe, mert Hagyó Miklós főpolgármester-helyettes úr újra elrendelte, hogy nyáron a Margit híd egyik sávját le kell zárni a bicikliseknek. Most aztán tényleg nyeregben érzik magukat. De azért, jó lenne, ha valamit nem felejtene el, a biciklisek sem, na meg a tőkéssek sem: ők vannak felül, de csak addig, amíg valaki fel nem löki őket.

MAGYAR-ROMÁN RANGADÓ

Amióta van modern foci, durván a 20. század eleje óta, azóta vannak magyar-román rangadók is. Az első nagy európai bajnokságon finoman szólva nem mi nyertünk. Trianonban Erdély a románoké lett. 1:0, igaz, hamarosan következett a második bajnokság, akarom mondani, a második világháború. Egy ideig úgy tűnt, hogy sikerül egyenlíteni, de végül is 2:0 lett. Némi román csellel, mivel Mihály román király időben átigazolt a kupagyőztes csapathoz, úgy-hogy Erdély maradt a románoké.

A szocializmus idején úgy látszott, mintha nem is lenne tétmeccs, csak barátságos focizgatás. A harmadik nagy meccset, amit Európa megrendezett nekünk, a rendszerváltások jelentették. Eredmény 0:0. A világ a magyar rendszerváltás békés jellegét semmivel sem honorálta jobban, mint a vérrel teli román fordulatot. Akkor azonban közbejött a véletlen. A Milosevic vezette jugoszláv válogatott ellen nagy szükség volt magyar játékosokra, így kis ha-

zánk előbb jutott a mindkét ország vezetése által áhított NATO-tagsághoz. Eredmény 2:1, de még mindig a románok javára.

A 21. századot a magyar csapat fergeteges támadással kezdte. Bejutottunk az Európai Unióba. 1:0. A román csapat azonban minden téren egyenlített. Nem sokat kellett várnia a NATO-tagságra, és az EU-tagságra sem. Eredmény már megint 2:1. Az új magyar győzelem ezúttal Mercedesen érkezett. A cég nem Romániában, hanem nálunk építi fel autógyárát. Lehet, hogy most már 2:2? Vagy inkább csak nekünk sikerült lefizetni a bírót, és a végén tőlünk vesznek el pontot?

LIBERÁLIS ÖNKÍNÁLGATÁS

Gyanítom, hogy Fodor Gábor érezhetett némi elégtételt, amikor a múlt héten tárgyalóasztalhoz ültek Orbán Viktorral. Valamikor hajdanán ugyanis egy pártban voltak, ami vélhetően szűk volt kettőjüknek. Most úgy érezhette, mint ha két egyenrangú fél tárgyalna:, mint újdonsült SZDSZ-es vezér, Orbán a parlamenti ellenzék kétségbevonhatatlan vezetőjeként. Fodornak nagyon kellett a találkozó. Hajszálnyi különbséggel avanszált elnökké, csak így tudta Gyurcsány előtt felverni az SZDSZ, na és a saját maga árát.

Orbán lenyelte a békát, mert ha valaki tudja, akkor biztosan tudja, hogy a Fidesz nem kényszerítheti ki az előrehozott választásokat az utcán. Ha az SZDSZ-t végleg leválasztja az MSZP-ről, akkor talán-talán lesz előrehozott választás. Az első körben a Fidesz vezérkara nem tudta Fodorékat meggyőzni. Persze, nagyon egyetértettek abban,

hogy a kisebbségi kormányzás nem jó. Talán még az is elhangzott, hogy az emberek milliói egyre rosszabbul élnek, amíg a parlamenti pártok egymással vannak elfoglalva. Bár ez nem biztos. Fodor nem mondta, hogy ne legyen előrehozott választás. Igaz, azt sem mondta, hogy legyen. Szerinte többlépcsős történetnek kell megelőznie egy ilyen döntést.

Azaz szórakozzunk még egy kicsit az MSZP-vel, kérjünk minél többet a szociktól is, a Fidesztől is. Kit érdekel, hogy mindez mibe kerül az országnak?

AKI NEM DOLGOZIK, NE IS EGYÉK!

Nem tudom, hogy mit nem értenek itt egyesek. Kis házánkban vannak, akik a munkájuk után kapnak pénzt, mások meg csak úgy. Mondjuk segélyként, szociális segélyként. Szociális, ez azt jelenti magyarul, hogy társadalmi. Azaz én adom, meg Te adod, meg mi adjuk az adóinkból. Ők meg felveszik. Mi lenne a jó? Nos, az, ha senkinek sem kellene segélyeket osztogatni. Erről azonban ne is álmodj! Ha nem vetted volna észre, húsz éve kapitalizmus van. Itt nem az ember a legfőbb érték, hanem a pénz. Éppen ezért mindig is lesznek olyanok, akik akkor sem találnak munkát, ha keresnek.

Ilyenkor egy kormánynak, főleg egy jó kormánynak az a dolga, hogy segítsen, azaz teremtsen munkahelyeket. Akár közmunkahelyeket. Igen, neki a dolga, mégis csak ők vannak fönt, onnan jobban látni. A mi kormányunk azonban nem teremt. Mármint munkahelyeket. Meg úgy általában semmit sem teremt. Ezért inkább segélyt osztogat. A segéllyel semmit sem old meg, de befogja a száját azoknak, akik egyébként joggal kiabálnának.

Ezek egyébként jobb sorsra érdemes emberek. De vannak, akik kitanulták a kiskapukat és rájöttek: ma és itt, annak sem kell feltétlenül dolgoznia, akinek lenne rá módja. Elég felvenni a segélyt. Tudod, a szociális segélyt, amit én adok, meg Te adsz, meg mi adunk az adóinkból. Na látod, ez az, amit nem szeretek. Én gürcölök, Te gürcölsz, mi gürcölünk, még az útiköltséget is fizetjük a munkahelyig, és nagyjából annyit viszünk haza, mint „azok” segélyből. Nem tudom, hogy észrevetted-e: egyszer sem mondtam azt, hogy cigány. Az önkormányzatok egy része fellázadt az égbekiáltó igazságtalanság ellen. Gyere, pajtás, dolgozz, aztán kapsz segélyt! Szép szándék, csak kevés, és nem is az a dolguk. A kormánynak kell kimondania: aki, nem dolgozik, ne is egyék! Ja és persze, munkahelyet is kell teremtenie a jelszóhoz.

EGRI CSILLAGOK

Az egri kórházvédő gyűlésen egri csillagoknak nevezte az egyik felszólaló a kórház ápolónőit. Igen, k voltak azok, akik a legkövetkezetesebben és legradikálisabban szembeálltak a megyei közgyűlés szocialista többségének döntésével. Nem akarták, hogy a kórházat a Hospinvest, mint tőkés cég működtesse. Szerintük a kórházuk jó, jobb, mint akármelyik kvázi-privatizált kórház. k a betegekért akarnak többet tenni. Mondhatja valaki, hogy mindez érthet. Végül is a kenyérükről volt szó. Ez igaz, de hány ember van Magyarországon, akinek a kenyérét, sőt életét fenyegeti a tőke, mégsem csinálnak semmit. Pontosabban nagyon is csinálnak: szidják a rendszert, a kormányt, vörös csillagos Heineken sört isznak, miközben a tőke elveszi a kenyérüket is, az életüket is. Az egri csillagok megmaradtak szigorúan a szakmai érvek mellett. Nem a kapitalizmus megdöntésére szólítottak fel, hanem a kórház megvédésére. Nem politikai csatát hirdettek, hanem szakmai küzdelmet. De közben maguk jöttek rá, hogy a szakmai érvek, a józan ész nem számít, ha a tőke meg akar szerezni valamit. A demokráci-

át sem tiszteli a hatalom, ha a tőke segítségére akar sietni. De megtanultak valami mást is. Minden hatalmat meg lehet dönteni, ha merünk, ha bátrak vagyunk. Mi lenne, ha az egri nők példáját követnénk?

GAPON PÓPA

Nem tudom, hogy ki emlékszik tanulmányaiból egy bizonyos Georgij Appolonovics Gapon pópára, aki 1905. januárjában az orosz munkásokat a Téli Palotához vezette, hogy ott petíciót adjanak át a cári hatalomnak. Én a szocializmus idején a Fazekas Gimnáziumban szembesültem ezzel a ténnyel. Bemagoltuk a nevet, akkoriban még illett a tényeket tudni, s mentünk is tovább. Illetve mentünk volna, ha Kottay tanár úr, aki nem volt kommunista, csak egy becsületes humanista, nem kérdezi meg: kinek volt ez jó? Tényleg, kinek volt jó fegyvertelen munkásokat a felfegyverzett katonákkal szétlövetni? A Putyilov-gyári munkásoknak, akik ottmaradtak a macskakövön, biztos nem. A kommunistáknak sem, mert a cári sortűz megrettentette a munkásságot, s – ha hiszed, ha nem – a kommunisták álma sem az, hogy a barikádon haljanak meg. Viszont nagyon jó volt a hatalomnak. A papot addig is imádta a cári média. Nem véletlenül. A jóságos bátyuska ugyanis arra tanította az elégedetlen orosz munkást, hogy szépen, szervezeten, szélsőségek nélkül a fennálló cári rendszer keretében lehet jobb fizetést, jobb munkakörülményeket kibulizni. Jó kis szervezeteket is létrehozott, amelyek kelőképpen elvonták a munkás figyelmét mindentől, de főleg az igazi forradalmi erőktől, például a kommunistáktól. A cári hatalom sem sajnált egy kis pénzt a Gapon-féle szervezetek finanszírozására. A kis történelemórát azért tartottam, hogy elmondhas-

sam: hatalom ma is van, és Gapon pópák is akadnak. A mi nap példának okáért megszületett a Szociális Charta mozgalom, amely az ír népszavazástól felbuzdulva népszavazást akar. Olyan „kiválóságok” vezetik, mint Tamás Gáspár Miklós, aki mindig akkor játssza el a baloldali gondolkodó szerepét, amikor az elégedetlen munkás kezd a Munkáspárt felé nézegetni. Vagy Galló Béla politológus úr, aki az MTA Politikai Tudományok Intézetében kapott egzisztenciális háttérével lelkesen szervezkedik. Régi ismerősünkről, Vajnai Attiláról nem is beszélve, aki egy állami vállalatból lép be időnként a küzdőterre, főleg akkor, amikor el kell terelni a figyelmet az MSZP disznóságairól.

MELEG SZÍNHÁZ

A nyár legjobb színháza a melegék tüntetése. Az idén már minden nagyon gördülékenyen ment. Minden kellék együtt volt. A melegék, az ellentüntetők, na és a rendőrök. Nem tudni ugyan, hogy a melegeknek miért kell a felhajtás, hiszen manapság nem kell rózsaszín csillagot hordaniuk, nem csukják le őket gyermekek megrontásáért, sőt, akármi lehet belőlük. Például médiacsillagocska, színházigazgató, államtitkár, akármi. Persze, ha nincs ez a nyár eleji buli, hol mutathatná meg magát a liberális elit. Megvoltak az ellentüntetők is. Rendesen bespájzoltak tojásból, üvegekből, meg ilyenekből. Lehet, hogy miattuk lett drágább a tojás. A buli nekik is jó, mivel ez mégiscsak izgalmasabb, mint egy sima Fradi-Dózsa verekedés, de kevésbé rázós, mint a TV székház ostroma. Na, és persze ott volt rendőrségünk is. Szépen felöltözve, mint a Jedi-lovagok. Igaz, hogy elrontották a szabad szombatjukat, de nekik is jól jön egy kis testgyakorlás október 23-a előtt, s ráadásul ezúttal bárhova

is csapnak, a magyar nép egyik vagy másik része biztosan hálás lesz érte. A komoly szereplők ellenére az egész nem több, mint nyári színházi eladás a nagyérdem szórakoztatására és figyelmének elterelésére. Gyurcsány ilyenkor hálát ad a teremtőnek, hogy nem az elégedetlen munkás, nem a sokszázezer munkanélküli, nem a nyomorgók milliói mennek ki az utcára. Az már nem színház lenne.

KÖZJOGI MÉLTÓSÁGOK

Jó dolog közjogi méltóságnak lenni. Közjoginak is, méltóságnak is. Külön-külön is, együtt meg pláne! A közjogi méltóságok az állítólag független hatalmi ágak főnökei. Mitől függetlenek? Gondolom, döntően a néptől. A parlament még hagyján, mivel a képviselőket a nép választja. A köztársaság elnökét azonban a parlamenti pártok egyezsége szüli, csakúgy, mint az alkotmánybíróság elnökét. A főbírói székbe is csak akkor ülhet bele valaki, ha a parlamenti pártok és a köztársasági elnök megegyeznek egymással. Most éppen nem egyeztek meg, ezért üres is a szék. Könny belátni, hogy így vagy úgy, de minden a hatalmon lévő pártoktól függ, azzal a picike kiegészítéssel, hogy egy-két dologban az kezük is meg van kötve. Egyezkedniük kell, na nem a néppel, hanem a mindenkori ellenzékkel.

Nos, a miniszterelnök őket hívta meg a múlt héten. Mind el is ment, szépen kiöltözve. A miniszterelnök úgy gondolta, hogy a nyári politikai uborkaszezonban így irányítja magára a figyelmet. A melegék tüntetése kapcsán rendezett mű-

balhé olyan apropó volt, amire a meghívottak nem mondhattak nemet. Nem is mondtak. Köztársasági elnökünk úgy tett, mint a kamalduli rend szerzetesei: hallgatási fogadalmat tett. Nem szólt bele. Bár bizonyára jobban tette volna, ha elmondja véleményét. Mondjuk azt, hogy utálja, ha felrángatják a Balatonról. Végül is nem a háború tört ki, nem az alkotmányos rend került veszélybe. Ha engem kérdeztek volna, én nem a parlamentben rendeztem volna a dzsemborit, hanem a Rudasban. Tudják a török fürdőben. Először is ott kényelmesebb. Másodszor, ott a problémát a maga meztelenségében vizsgálhatták volna. Igaz, Szili Katalint nem engedték volna be. Abban a melegben csak férfiak vannak.

NE A TÖKÉSEKTŐL VÁRJUK A VÖRÖS CSILLAGOT!

Nem szeretnék a magyar politikai elit tagja lenni. Nem elég a kánikula, még az európai emberi jogi bíróság is kellemetlenkedik. Hogy jönnek k ahhoz, hogy árnyékot vessenek arra a remek kis magyar törvényre, amellyel annak idején szinte minden képvisel egyetértett? A vörös csillag Magyarországon be van tiltva, punktum! Az emberi jogi bíróság persze naivan azt gondolta, hogy Európában a nagy francia forradalom óta léteznek valamiféle emberi jogok. Lehet, hogy ezt a magyar politikai elit nem vette észre, de hát 2004 óta az Európai Unióban is ott ülünk, ott meg csak rájöhettünk volna. Az emberi jogi bíróság mindenesetre azt mondta, hogy nem szép dolog elmarasztalni egy magyar állampolgárt csak azért, mert kitűzte a vörös csillagot. Istenem, valaki így fejezi ki a véleményét, azért még nem kell elítélni!

A magyar politikai elit gondban van, hogy mit csináljon. k úgy en bloc utálják a kádári szocializmust, ezért be is tiltották a csillagot. A másik oldalon viszont igaz, hogy mégis csak Európában vagyunk, viselkedni kell. A gond persze nem nagy. Az európai bíróság ugyanis nem azt mondta, hogy a magyar parlament hibát követett el, rossz törvényt fogadott el. Nem, erről szó sincs. A bíróság egy magyar állampolgár egy konkrét ügyéről nyilatkozott. Ég és föld! A magyar parlamenti pártoknak azért sem kell kapkodniuk, netán megszakítani a képviselők szabadságát, mert az Európai Unió vezet is másként gondolkodnak. Az EU vezetőinek nem az a politikájuk, hogy simogassák a kommunistákat, hanem az, hogy megvegyék, eltiporják, megtöriék, beolvasszák, betiltsák őket, kiirtsák a kommunistáknak még az írmagját is. Úgyhogy senki sem fog megorrolni sem Gyurcsányékra, sem a többi parlamenti pártra, ha minden marad a régiben.

Éppen ezért a baloldalon sem lehet felhőtlen az örömmünk. Végül is mit értünk el? Nagyjából semmit! Először is azért nem, mert a tőkés ellenfeleket nem lehet a tőkés bíróságok eszközével legyőzni. A hitleri fasizmust sem Dimitrov győzte le a sokat emlegetett lipcsei perben, hanem a szovjet katonák a csataterén. És persze hozzájárultak Thälmann német kommunistái, akik életüket adták a fasizmus elleni harcban. Másodszor azért nem, mert talán az érintettek maguk sem veszik észre, hogy akarva-akaratlanul a kapitalizmus nagy színjátékának részesei. Az emberi jogi bíróság döntése a demokrácia látszatát erősíti, elfedi azt, hogy Csehországban betiltják a kommunista ifjúsági szervezetet, a Munkáspárt vezetőit bíróság elé citálják, hogy csak a legdurvábbakat említsem. Végül, de nem utol-

só sorban azért sem értünk el semmit, mert azok a milliók, akiknek a bizalmáért küzdünk, manapság mással vannak elfoglalva, mintsem a csillag sorsával. Elég gondjuk van a saját sorsukkal, kínjukkal és nyomorukkal. Eljön az idő, amikor a vörös csillagot, és persze a sarló-kalapácsot is mindenki szabadon hordhatja hazánkban. Eljön, de nem a tőkés hatalmak áldemokráciájának köszönhetően, hanem saját harcunk eredményeként.

A KAPU HELYE A METRÓBAN VAN

Mutasd meg a WC-t, megmondom, ki vagy! Nyugat-Európa tele van olyan benzinkutakkal, ahol étterem és egyéb szolgáltatás is van. Nem olcsó, legalább is nekünk nem az, de – ahogyan mondani szokás – végül is a pénzedért minőséget adnak. Az osztrákoknál ezt úgy hívják, hogy Raststation, amit a családom nevettetésére élelmezési állomásnak fordítok. Ezeken a helyeken körfolyosó van kialakítva, azaz ha belépsz, csak a pénztárnál tudsz kijönni. Én nem azt mondom, hogy egy szép elv, de praktikus. A polgár elnézeti az éttermet, a csábítóbbnál csábítóbb dolgokat áruló boltot, bemegy a WC-be, és többnyire a végén vesz valamit. Az ilyen helyeken a WC ingyen van.

Mindezt azért írom le, mert Hegyeshalom mellett az autópályán megnyílt egy hasonló. Kívülről olyan, mint az osztrák, na de belülről! Az étterem árai pont olyanok, mint a határ másik oldalán. A kínálat nem olyan, de, istenem, majd belejönnek. De a WC, nos, az a csúcs. Nem ám olyan közönséges osztrák, ahol a kis vagy nagydolog elvég-

zésében kimerül életed értelme. Nem, ez olyan, mint a londoni metró: se ki, se be, csak elektromos kapukon át. Természetesen pénzt kell bedobni. Na már most, a magyar gazdaság előbb-utóbb, de csak elkezd fejlődni, lesz pénz, és fél, hogy akkor elterjedhetnek az ilyen őrzött-védett klo-tyók. Mi lenne, ha ezeket a kapukat eleve oda tennénk, ahova valók: a metróba? Akkor nem kellene Budapest közlekedésének ellenőrzését alulművelt munkanélküliekből álló, különbejáratú BKV-hadseregre bízni.

NEM SZERETNÉK MDF-ES LENNI

Sok minden nem szeretnék lenni, de MDF- es biztosan nem. Képzeld el! Te egy becsületes, konzervatív gondolkodású magyar ember vagy, és belépsz az MDF-be. Micso-da csalódás az, amikor megtudod, hogy a magát jobboldalinak, konzervatívnak nevez párt csak azért maradt bent a parlamentben, mert egy magát baloldalinak nevez kormányának, az MSZP-kormányának szüksége van a szavazatára. A szocik okosak, tudják: amennyi szavazattal többet kap az MDF, annnyival kevesebbet kap a Fidesz. Ez pedig minden pénzt megér! Mármint az MSZP-nek.

Az MDF most új színekre is pályázik. Nyilván ők is tudják, hogy sok MSZP-s szavazó utálta meg az MSZP-t Gyurcsányostól, Lendvai Ildikóstól. Gyertek az MDF-hez, mi egy nagyon rendes párt vagyunk, és mi is utáljuk a Fideszt, az elnökét meg különösen! Ilyen és hasonló MDF-es üzenetek már elindultak. Ha sikerrel járnak, ezeket a szavazatokat az MDF már nem a Fidesztől venné el. Másától! Ha nem tudod, hogy kitől, megmondom: tőlünk, a Munkáspárttól. Az MDF át-át jön a mi térfelünkre, innen akar sza-

vazatokat elvinni. Nem mindegy, hogy az MSZP-ben csatlódott, de baloldali ember kit támogat. Ha az MDF-et támogatja, olyan, mintha szavazatát az MSZP-re adta volna. A mostani rossz és bűnös politika mellett tenné le a voksot. Ha a Munkáspártot támogatja, bejuttathat egy elvileg más erőt, egy baloldali és magyar érdekeket véd munkáspártot a parlamentbe, és lehetővé tenné egy tisztességes politika megszületését, ami nemcsak egy millió gazdagnak jó, hanem a többi kilencmillió magyarnak is. Én mondom: figyelj oda, ne engedd, hogy a hazug szavak megtévesszenek!

SVÉD VIRÁG KÁDÁR JÁNOS SÍRJÁN

Apa és fia kereste fel minap Kádár János sírját. Svédországból jöttek. Magyarok. Az apa még az 1970-es években ment ki. Nem a rendszert utálta meg, hanem családi okai voltak. A rendszerrel nem volt baja. Diplomát adott neki, megélhetést, megbecsülést. Mondom, a Kádár-rendszerrel itthon se volt baja, odakint meg még kevésbé. Gyorsan megtanulta, hogy a kerítés Svédországban sincs kolbászból. Az elmúlt húsz évben meg még rosszabb lett. A svéd jóléti állam már a múlté. Az apa megtanulta becsülni a Kádár-rendszert és megtanította gimnazista fiát is.

Nyaranta hazajönnek, és elszörnyednek azon, amit itt látnak. A távolból jött embernek jobban feltűnik nem csak az, hogy az árak nagyjából olyanok, mint Svédországban, de az is, hogy a kereset csak töredéke az ottainak. Ez még érthet is lenne. De hova tűnt a nyugalom? Miért olyan a város, mint egy nagy méhkas, ahol milliányi ember gondterhelten lótfut? Miért van a nyugdíjgazgatóságon olyan biztonsági ellenőrzés, mint a re-

pülőtereken a terroristák ellen, amikor ez egy közhivatal? Miért nem lehet elintézni egy pity ügyet egy hét alatt sem?

Apa és fia minden évben eljön Kádár János sírjához. Az apa megélte, a fiú megtanulta, hogy akkor jobb volt. Érzik, hogy így nem maradhatnak a dolgok, tenni kell valamit. Biztosan tudják, hogy jövőre is itt lesznek. Egy szál virággal Svédországból.

AMI A LEGFONTOSABB

A házi orvosok zöme túl van a nyugdíjkorhatáron, s szinte lehetetlen egy megüresedett praxist betölteni. A kezdő orvos 130 ezer forint bruttót kap, ezért nem csoda, hogy rengetegen mennek külföldre. Egyes orvosi szakmákban már teljes a hiány. A mentszolgálat számtalan helyen nem képes az elírt időben elvinni a betegeket. Az ápolónk a kis fizetés miatt kénytelenek mellékállásokat vállalni, s hullafáradtan végezni a munkájukat. Az egészségügy fejlesztésére nincs pénz, de ami még nagyobb gond, nincs koncepció.

A tisztelt olvasó már betéve tudja ezeket az igazságokat. Az orvosok is tudják. A miniszterelnök is tudja, sőt az illetékes miniszter is, talán még a kormány többi tagja is. Nem mind, de zömük igen. Mégsem történik semmi. Mégsem ébred fel senki a kormányból, hogy rövidesen leállhatnak a kórházak, nem lesz mivel és kinek gyógyítani a betegeket. Változásra van szükség. Új szemléletre. A pénz nem minden. Az emberek, a társadalom, a nemzet egészsége fontosabb, mint a tőke haszna. A legfontosabb!

ELLENŐRIZHET ÉS VISSZAHÍVHATÓ KÉPVISELŐKET!

Hamarosan újra választások lesznek Magyarországon. Az agyondicsért, sőt egyedül üdvözítőnek kikiáltott polgári demokrácia kis hazánkban azt jelenti, hogy négyévente egyszer elmehetünk, és szavazhatunk. Nem akárkire, csak azokra, akik már átestek egy előzetes szűrőn, azaz egy előzetes szavazáson. Az ajánlócédula, amelyen rajta van a neved, a címed, a személyi számod, nem más, mint nyílt szavazás. A Horthy-rendszerben ott állt a csendőr a szavazóasztal mellett. Na, a kopogtatócédula is valami ilyesmi, modern kivitelben.

Szóval, választasz valakit, aki, úgymond, képvisel téged a parlamentben. Mindenki végül is nem fér a parlamentbe, ezért kell a képvisel. De mit csinál a képvisel, és mit csinálhatsz te a képviselővel? A képvisel, miután te voltál kedves megválasztani, már nem függ tőled, ezért azt csinál, amit akar, illetve, amit a pártja mond neki. Ez vagy tetszik neked, vagy nem. Eleinte akár tetszhet is, aztán szépen lassan rájössz, hogy átverték. Megint átverték. Erre írsz egy levelet a képviselnek, akinek a hivatalából kapsz egy szép, semmitmondó választ. Elmehetsz a képviseli fogadóórára, ha egyáltalán odajutsz. Október 23-án kilesheted a képviselődöt az ünnepségen, de a sok helyi hatalmasság úgysem enged a közelébe. Nagyjából ennyi közöd van a képviselőhöz. Meg közben megszavaz mindenfajta törvényt, ami neked nem jó, viszont nem szavaz meg olyanokat, amelyek szebbé tennék az életedet. A képviselnek arra is jut az idejéből, hogy mindenféle felügyelő bizottságban keressen egy kis pénzt, természetesen nem neked, hanem magának.

Aztán egy szép napon azt olvasod az újságban, hogy a képvisel úr lopott, netán megvert valakit, esetleg megcsalta a feleségét. Te itt már nem tehetsz semmit. A te szavadra senki sem kíváncsi. Majd a következő választáson megint, de most nem. A dolog vége az, hogy a parlament tele van korrup, gyanús emberekkel, akiktől szabadulni kellene, nem újraválasztani őket.

De vajon nincs-e más megoldás? Van! Neked kell ellenőrizni a képviselőket! Ha bekapcsolod az internetet, és rá-mész az állami szervek oldalaira, akkor propagandaanyagok helyett valóságos információt kell kapnod. A kormánynak időről időre szakmai és társadalmi vitákat kell rendeznie. Az internetet valóban interaktívva kell tenni, vagyis olyanná, hogy te is megírhasd a véleményedet, persze az-zal a biztosítékkal, hogy el is olvassák. Az egész akkor fog működni, ha a sor végén áll egy különleges jog, a te jogod arra, hogy a rossz, lejáratódott, korrup és tolvaj képviselt visszahívjad a parlamentből és az önkormányzatokból. Ne ijedj meg, ez még nem új rendszerváltás, még nem szocializmus! „Csak” valami új, valami hasznos, ami tisztessé-gesebbé tehetné közéletünket. A Munkáspárt kezdettől fogva ezt mondja és követeli. Mondjuk, és követeljük együtt!

A BUNKER

Lassan, de biztosan haladunk. Mármint a Horthy-rend-szer és személy szerint kormányzó urunk tisztára mosásá-ban. Gödöllőn hamarosan megnyitják azt a bunkert, ame-lyet a Horthy-családnak építettek egy kiadós bombázás ese-tére. Gödöllőt ugyan sohasem bombázták, és Horthy egyéb-ként sem irányította olyan közvetlenül a hadsereget, mint

mondjuk Churchill, Hitler, vagy Sztálin, de mit számít, nekünk ennyi van. A bunker persze arra jó lesz, hogy a csupasz falakra képeket, térképeket helyezzenek fel. Jó lesz arra, hogy egy pillanatra azt az érzést keltse, hogy egy dicsőséges ország dicsőséges vezetője volt. Ja, és persze, feledtesse, hogy volt fehérterror 1919-ben, volt kommunista-üldözés negyedszázadon át, voltak zsidótörvények, és mi voltunk a hárommillió koldus országa. Talán ez a párhuzam a mával? Talán ezért kell a sohasem használt bunkert kegyhellyé tenni?

MIBE KERÜL A TÁVHŐ?

Ismerik a régi viccet? A katonai tisztiiskolán orosz óra van. Hogy mondják oroszul azt, hogy radiátor? – kérdi az oktató. A növendék nem tudja. Az oktató segíteni akar. Ugyanúgy, ahogyan magyarul, csak lágyabban, tudja, az orosz ilyen lágy nyelv. Mire a növendék megkönnyebbülve: jelentem, tudom, fűtőtyest.

Na ezt csak azért mondom, mert nálunk a fűtőtyesten jövő meleg drága, nagyon drága. Kétszer annyiba kerül, mint Bécsben. Mindjárt jött a szokásos duma arról, hogy ők ennyivel meg annyival fejlettebbek, és nekünk meg egyébként is nehéz gyerekkorunk volt. Szóval a hőtávszolgáltatás azt értékesíti, amit a hőerőművek megtermelnek. Pár éve Budapesten két nagy erőmű volt, mind a kettő Budapest köztulajdonában. A képlet világos, nem? Ezek az erőművek semmi mást nem fűtenek, csak Budapestet. Miért ne lehetne Budapest tulajdonában? Okos budapesti és magyar vezetők nem így gondolkodtak. Adjuk el! Több pénz áll a házhoz! A bevételből nyilván sokaknak jutott, mert

egyébként minek csináltak volna olyat, ami úgy egyébként ellentmond a józan paraszti észnek. Mondanom sem kell: eladták. Az egyiket az angoloknak, a másikat a franciáknak. Nem így Bécsben! Ott azt mondták, ha eladom az erőművet, akkor annyiért fogom megvenni az energiát, amennyiért azok adják. Most lehetne újat építeni, de ennyi pénz a környéken sincs. Hagy fizessenek a budapestiek!

Itt az ideje, hogy ezeket a szemfényvesztő urakat elzavarjuk. Nem elég az áfa-t csökkenteni, alapvető változásra van szükség. Vegyük ismét állami és önkormányzati tulajdonba az erőműveket, és nem kell annyit fizetned! Ehhez nem kell új rendszerváltás, nem kell forradalom, csak józan ész, és a Te akaratod kell.

AZ AMERIKAI NÉP KÉSŐI AJÁNDÉKA

Az egész tök magyaros volt. Találtak egy bombát. Nálunk mindig találnak, amikor építkeznek. Belegondoltam, mi lenne Londonban, ha minden építkezésen találnának egy bombát. Pedig tudod, a németek rendesen szórták a bombát Londonra. Aztán vége lett a háborúnak, és felszedték. Nem a németek, az angolok. Nálunk tudod ki bombázott? Ne reménykedj! Nem a szovjetek! Azok lőttek piszkosul, de speciel nem bombáztak. Akik bombáztak, azok mai szövetségeseink, az amerikaiak. Ennek okán a TV rendesen kussolt is róla. Végül is ciki, hogy pont mostani derék szövetségeseink hagytak itt tartós emlékeket. Az amerikai nép késői ajándékát megtaláltuk, köszönjük, és a magunk módján mindjárt meg is ünnepeltük.

Fő okosok döntöttek: telepítsük ki a népeket! Rájuk fér egy kis mozgás, meg a mozijegy is drága, úgyhogy még há-
lásak is lesznek egy kis szórakoztatásért. Reggel 9-re meg
is hirdették, de sok helyütt 10 óráig el sem kezdték. Ne vic-
celj velem! Már hogyan kezdhették volna el, amikor nem
volt ott a Miniszter, tudod, a Szekeres Imi. Ő nagyon el-
foglalt ember, ezért csak 10-re jött. Nem várhatod el tőle,
hogy hagyjon csapot-papot és rohanjon. Végül is a bomba
ott volt hatvan évig, eddig nem robbant fel, egy-két óra már
nem oszt, nem szoroz. Imike meg is jött, addigra már teljes
volt Budapesten a káosz.

Tudod, hogy mi a legaranyosabb? Az, hogy a két tonnás
bombát egyszer már hatástalanították. Nem az amerikaiak,
a szovjetek! Szóval rendszerváltás ide, rendszerváltás oda,
de azért nem kellene mindent elfelejteni. Hátha olyan bom-
ba is akad, amit nem hatástalanítottak.

TÓTH KATALIN ÉS HARCOSTÁRSAI MELLETT VAGYUNK

Tóth Katalin doktornőt mindenki dicsérte az egriek
közül, amikor pár hete Egerben együtt tüntettünk a kór-
ház megmentéséért. Reumatológus, sok ember szorul
a segítségére, és ő segít. Meggyőződéses ember. Csak úgy
sugárzott belőle a kórház és a betegek iránti elkötelezettség.

Akkor azt hittük, hogy már minden rendben, és a kór-
ház megmenekült. Most újra gyülekeznek a fellegek. Van
ugyanis egy megyei közgyűlési határozat a kórház el-
adásáról. Ezt az MSZP-sek verték át egy átálló segítés-
gével. Aztán van a Hospinvest, amely pénzt akar keres-

ni, és van a Gyurcsány-kormány, amely az egészet fedezi. A Hospinvest azt hirdeti, hogy minden rendben, van elég személyzet. A privatizációt ellenzők szerint ez nem így van. Úgy tűnik, hogy a megyei ÁNTSZ dönti el a vitát. Ha ők kiadják a papírt, a Hospinvest működtetheti a kórházat, ha nem, akkor mi győztünk. A megyei, illetve regionális ÁNTSZ vezetőjét nem irigylem. Olyan nyomásnak, csábításnak lehet kitéve, vagy akár zsarolásnak is, amiknek iszonyúan nehéz ellenállni.

Mi, a Munkáspárt Tóth Katalin és küzdőtársai mellett vagyunk. Az ÁNTSZ helyi vezetőjének pedig azt kívánom, hogy legyen ereje a törvényt betartatni, akárhonnán is jöj-jön a nyomás.

CIGÁNYGYILKOSSÁGOK

A cigánycsaládok gyászában osztozunk. A cigánygyilkosságok felháborítóak. Egy is az, ennyi már aggasztó.

A pártok a héten jól kihasználták a nyári szünetet, egymással vetekedve ülészttek, nyilatkoztak. Draskovics rendőrminiszter úr szerint a rendőrségnek mindene megvan, ami kell, gond egy szál se. Lehet, hogy így van, lehet, hogy nincs, mindenesetre maguk a rendőrök hallgatnak erről. Lázár János Fideszes képviselő szerint, aki a parlament illetékes bizottságának feje, a rendőrség jól dolgozik, na de a kormány kritikán aluli. Nem tudom, hogy a rendőrség jól dolgozik-e. Lázárt persze megértem, hogy nem bántja a rendőrséget, hiszen jövőre már neki kell velük dolgozni, s addigra nem lesz új rendőrség.

Nem tudom, hogy az illetékesek néznek-e krimiket. Ott mindig elmondják, hogy ha rájövünk az indítékra, előbbutóbb meglesz a tettes is. Lehet, hogy magyarok öldösnek cigányokat, pusztá cigányellenességből? Lehet, bár nem hi-

szem. Lehet, hogy magyarok valakinek a parancsára, netán politikai háttérrel öldösnek cigányokat? Lehet, de ezt meg nem akarom hinni. Nem akarom hinni, hogy akár már itt is tarthatunk. Lehet, hogy cigányok öldösnek cigányokat? Lehet, miért ne lehetne?

Sokféle indíték lehet, de valamelyik mellett a rendőrségnek le kellene cövekelnie. A kormány és az MSZP hessegeti magáról a vádat, hogy netán nekik fűződne politikai érdekük az üggyhez. A másik oldalon meg nyomatják, hogy az MSZP és a kormány így akarja a terrorhangulatot mesterségesen kelteni, és leszámolni ellenfeleivel. Lehet. Volt már ilyen. Amerika nagy ország, nekik jutott egy szeptember 11. Magyarország kis ország, nekünk cigánygyilkosságok jutnak.

Bajnai miniszterelnök a józanság és kiegyensúlyozottság imázsát vette magára, ami végül is nem baj. Ennél az ügynél azonban előreszaladt. „Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy a mostani ügy a bűnüldözésnél messzebbre mutat, és a megoldások is összetettebbek. A szélsőségeket visszaszorítani, a társadalmat összetartani és a cigányság helyzetén javítani nem egyszerűen kormányzati feladat, de nemzeti felelősség is.” A szélsőségekről beszélni kell, de nem a bűncselekmény kapcsán, mert az nem politikai kategória. Legalábbis remélem. A cigánykérdést meg kell oldani, munkát és iskolát kell adni a cigányoknak, de most nem erről van szó, hanem gyilkosságokról. S, még valami! Miniszterelnök úr! Hagyják már abba a titkolózást. A tettes vagy tettesek úgy is tudják, hogy ők követték el. Azt is tudják, hogy a rendőrség még nem tud eleget, mert ellenkező esetben nem lennének még szabadlá-

bon. Mi viszont csak találgatunk, okoskodunk, elméleteket gyártunk, s ez csak növeli a feszültséget, és nehezíti a rendőrség munkáját is.

SZÉLSŐSÉGEK

A balatonfüredi Spar áruházban rám köszönt egy fiatal eladó. Tiszteletem miniszterelnök úr! A rangot egy kicsit el túlozta, de egyébként ki tudja, mit hoz a jövő. A próféta beszéljen belőle.

Havi 80 ezerért gürizek itt, s még emberszámba se vesznek. Ilyen rohadt kapitalistákat maga még nem látott, mondja, s érződik, hogy nem csak a balatoni forróság bősztette fel. Tudja, mondja nekem, sokan dolgozunk itt, de a többség sötét, mint az éjszaka. Hárman vagyunk, akik merünk szólni. Ketten jobbikosok, én mindig magukra szavazok.

De nézzünk egy másik történetet is! Egy ismerősöm elolvasta a Balszemmel három kötetét. Tetszett neki. Ez a beszéd! Ő nem munkáspárti, de már érdekli a baloldal. Gyerekei pedig, gondolom, hogy már kitalálták, a Jobbikért lelkesednek. Most ne firtassuk, hogy jó-e ez vagy rossz. Ez van, ebben a helyzetben élünk. De miért ne lehetne fordítva? A jobbikosok odamennek az emberekhez az utcán, a metróban, sőt a munkahelyeken, és a szívükből beszélnek. A jobbikosok nem csak nyilatkozatokat gyártanak arról, hogy milyen szemetek a bankok, hanem odamennek a bankokhoz. Mi nem tudunk beszélni az emberekkel? Mondjuk a balatonfüredi eladókkal? Mi nem tudunk az emberek szívéből beszélni? Mi nem tudunk odamenni a bankokhoz? Mi nem tudunk követhető példát felmutatni a fiataloknak? Mi

nem tudunk radikálisok lenni? Mi nem tudunk bátrak lenni? A válaszom mindenre igen. De, tudunk. A munkást, a dolgozót nekünk kell meggyőzni, nekünk kell megértetni vele, hogy az ő gondjai akkor sem oldódnának meg, ha történetesen a Jobbik győzne. A kapitalizmus akkor is maradna. Az ő gondjait pedig a kapitalizmus nem oldja meg.

KI VONJA ÖSSZE AZ ÖSSZEVONHATATLANT?

Pálinkás József elegáns gesztusokkal kezdte tevékenységét a Magyar Tudományos Akadémia élén. A hatalom minden fontosabb szereplője felé voltak udvarias, de határozott jelzései. Summa summarum: csak a vak nem látta, hogy a debreceni egyetem eddigi rektor-helyettese személyében a magyar közélet új, és aligha megkerülhető személyiséggel gazdagodott.

Voltaképpen mindenkinek örülni kellene, hiszen nem kisebb dologról van szó, mint a magyar tudományról. Pálinkás úr érkezésének azonban nem mindenki örült. Hát persze! A fideszes múlt, ami persze nem sokkal több annál, minthogy miniszteri tisztséget vállalt az Orbán-kormányban, szocliberális körökben eredendő bűn. Az meg végképpen nem járja, hogy az új MTA-elnöknek saját gondolatai is vannak. Tessék szíves tudomásul venni, hogy ma és itt csak egy embernek lehetnek saját gondolatai!

Szocliberál központban mindjárt ki is adták az ukázt: le kell jártni az új embert, mielőtt a fejünkre nő. Pálinkás úr nyilatkozott, hogy fontosnak tartja a természettudományokat. Olyannyira, hogy szerinte érettségi tantárgy is lehetne. Ez ugye ösztönözné a gyereket a természettudományos tantárgyak tanulására, s így talán a gimnáziumban a koszon kívül valami ragadna is rá. Szocliberál média lefordította a nyilatkozatot: az MTA elnöke össze akarja vonni a biológiát a kémiával. Nagy lett a felháborodás. Már mint azokban a körökben, ahol értenek a tudományokhoz, az oktatáshoz, továbbá azokban a körökben, ahol számít Magyarország jövője. Valójában nem Pálinkás elnök úr akarja összevonni az összevonhatatlan dolgokat, hanem Hiller miniszter úr.

A Munkáspárt ebben a csatában az MTA elnöke mellett áll. Nem kért rá bennünket senki, de ezt parancsolja a nemzet sorsa iránt érzett felelősség, s egész egyszerűen a józan ész.

NAGY NEMZETI BOCSI

Bocsi! Nagy nemzeti bocsi! Ezt üzenté a cseh és a szlovák népnek a köztársasági elnök és a kultuszminiszter a múlt héten. Egymás sarkába hágva kértek bocsánatot azért, hogy 1968-ban magyar katonák is bevonultak Csehszlovákiába. Én ugyan nem kértem őket erre, s nem is ismerem senkit, akinek ez lenne az álma 2008 forró nyarán, de hát Istenem: „a virágnak megtiltani nem lehet, hogy nyíljék, ha jön a szép kikelet”. Nekik meg, hogy nyilatkozzanak.

A csehek és a szlovákok valahogy nem vonultak tömegével a Vencel térre, hogy kifejezzék hálájukat a magyar vezetők bocsijáért. Lehet, hogy van elég dolguk, lehet, hogy még haragszanak ránk azért, hogy Ferenc Józseffel mi egyeztünk ki annak idején az ő kárunkra, és nem ők a miénkre. De hagyjuk!

Cseh barátom azt mondja, hogy a csehek végül is jól jártak a bevonulással, mert így Václav Havel csak húsz évvel később lett közepesen gyenge íróból köztársasági elnök. Képzeld el, mondja, mi lett volna, ha ez a pénzéhes értelmiségi társaság előbb kerül a vályúhoz? A cseh függetlenségről persze szép dolog a prágai kávéházakban pamfleteket írni, de mondd már nekem: mikor volt Csehország valaha is független? Ha meg nem jönnek be az oroszok, akkor az életben nem tudják meg, hogy Prágában az élet nyugis, kényelmes, olyan Svejkies, és akkor nem vágnak vissza '89-ben. Na és akkor ki tartaná fent azt a sok üzletet Prága belvárosában, vagy a szállodákat Karlovy Varyban?

Ti, magyarok meg örüljeteK, hogy nálunk szocializmus volt! Ha a szocialista rendszer rendőrsége nem csukja be Deutsch Tamást, mert hóbörgött a Vencel téren, ma nem lenne ilyen nagyreményű honfitok.

KÉRELEM

Alulírott, Thürmer Gyula tisztelettel kérem a TV2 és az RTL Klub nagyra becsült vezetőit, hogy vegyék le a műsorokról az RTL Klub Vacsoracsata és különösen a TV2 Hal a tortán című produkcióját. Esetleg sugározzák zártláncon fakírképzők hallgatói, el-

megyógyintézetek lakói, ingadozó öngyilkos-jelöltek számára.

Kérésemet azzal indokolom, hogy családom már eddig is nagy áldozatot vállalt a rohamosan csökkenő kulturális színvonal elviselésében, sőt nagy erőfeszítésekkel sikerült elkerülni a teljes elhülyülést, de az említett műsorok láttán most családom étvágyát veszítheti el teljesen. Feleségem és én még valahogy elvagyunk evés nélkül is, de lányom még abban a korban van, amikor a sejtek az egyén és a talán a nemzet javára még gyarapodhatnak. Nem is beszélve anyósomról, aki számára az ő tisztességes korában elengedhetetlen a napi rendszeres minőségi táplálkozás. A mama esetleges étvágyvesztése felettébb aggasztja családomat, de még inkább rémülettel tölt el annak lehetősége, hogy a mama rákap az álsztárok álreceptjeire, és azokból készíti a vasárnap ebédet.

Cserébe megígérem, hogy tizedszer is végignézem a Rex felügyelő és a kungfuzó Kwai Chang Caine kalandjait. Tisztelettel

NE KÖLTSÉK A KÖZPÉNZEKET PÁRTOKRA!

Ne költsék a közpénzeket a pártokra! A pártok éljenek meg annyiból, amennyit híveik összeadnak! Nem könnyű, de a Munkáspárt a megmondhatója, hogy nem lehetetlen. Nem kapunk állami támogatást, mégis élünk. Ne nyugodjunk bele abba, hogy a politika sokak számára nem más, mint üzlet! Az államot törvényesen megcsapolják, és ez a pénz a baráti rendezvényszervező cégek, reklámirodák, médiavállalkozások zsebébe vándorol.

Az Alkotmánybíróság a közelmúltban reteszelte el a politikai pénzfolyás egyik ágát. Eddig ugyanis a parlamenti pártok – és csak ők – a pártoknak adott juttatás mellé még az alapítványaikra is kaptak pénzt. Nem is keveset, évi 1,2 milliárdot.

Az Alkotmánybíróság azonban nem zárta el teljesen a csapot. A gondja ugyanis nem az volt, hogy lényegében magáncélokra folyik el a közpénz, hanem az, hogy csak a parlamentiek kapják. Nos, mi nem fogunk amellet kar-

doskodni, hogy nekünk is jusson a zsákmányból. Mi azt mondjuk: közpénzt senkinek, egyetlen pártnak sem! Adjuk oda ezt a milliárdot is a sportnak. Ők megérdemlik, és jó helyen is lesz.

NE DŐLJÜNK BE A POLITIKAI TRÜKKÖKNEK!

A harmadik politikai erő szerepe sokakat vonz. Nem nehéz felismerni, hogy a népeknek tele a hócipőjük a parlamenti pártokkal, MSZP-vel is, Fidesszel is, a többivel is. A választásokon nyilván sokan lesznek, akik nem szavaznak az MSZP-re, de a másik oldalra se akarnak átmenni. Az MSZP az elmúlt két évtizedben sok becsületes, de naiv szavazót csapott be. Most már ez nem lesz olyan egyszerű.

A Centrum, az MSZDP és a Vajnai féle párt most arra szövetkezik, hogy felfogják ezeket a szavazatokat, és ezzel ismét nagy szolgálatot tegyenek az MSZP-nek.

A Centrumnak ebben van tapasztalata, hiszen 2002-ben kvázi harmadik erőként szálltak be, kaptak 3,9 százalékos támogatást, majd a végén odaálltak a szocik mellé. Az akkori elnökük, Kupa Mihály el is nyerte méltó büntetését. 2002 óta fáradhatatlanul tevékenykedik a MOL felügyelő bizottságának elnökeként. Jó állás, jó pénz. 2006-ban azonban az ötlet nem jött be, s meg kellett elégedniük 0,32 százalékkal. Az MSZDP is jól ismert, vezére Kapolyi László öregkorára vélhetően hobbiból ült be az MSZP színeiben a parlamentbe. Az a kis pénz aligha kellhet neki, lévén, hogy milliárdos.

Vajnai úr 2006-os pártját is van szerencsénk ismereni. 2006-ban azért kellett az MSZP-nek, hogy megakadályozzák az igazi Munkáspárt sikeres szereplését. Vajnai úr

ugyan nem kapott felügyelő bizottsági elnökséget, de egy állami vállalat, az MVM munkatársának egzisztenciális háttérével áll ki újra és újra a színre. Most is ez lesz a dolguk. Rejtély, hogy miért gondolják a nevezettek, hogy ezzel a háttérrel sikerül eredményes szövetséget összekovácsolni. Lehet persze abban bízni, hogy a szocliberál média már olyan mértékben elhomályosította a választókat, hogy ezt is beveszik.

Mi a magunk részéről megígérjük, hogy éberek leszünk. Mindent megteszünk azért, hogy az ezernyi bajjal küszködő embereket felvilágosítsuk. Igen, meg akarjuk győzni őket arról, hogy a mi oldalunkra kell állniuk, ha változást akarnak Magyarországon.

ÉN, ÉN, ÉN

Gyurcsány múlt heti dolgozata az ország jövőjéről nem akármilyen olvasmány. Nem tudom, hogy végigolvasta-e a művet, amelyet állítólag maga írt. Az egész dolgozat egyes szám első személyben van: én, én, én, mintha más nem is lenne szerte a hazában. Ennyi erővel királyi többséget is használhatott volna. Lehet, hogy ennek is eljön az ideje. Ahogyan mondani szokás, nem ezért nem szeretjük, hanem a mű tartalmáért.

Gyurcsány olyan tervet vázol fel, amelyet csak akkor lehetne megvalósítani, ha egy ország állna mellette. De mint tudjuk, az ország nem áll a miniszterelnök mellett, sőt a parlamenti többség is kétséges.

A dolgozat fő baja, hogy figyelmen kívül hagyja a valóságot. Magyarországon ugyanis az a gond, hogy kilenc

millió ember rosszul él, és maximum egy millió mondhatja, hogy neki jó. Lehetne ezen változtatni, de ehhez a terhekben mindenkinek kellene osztoznia. Gyurcsány nem akarja a gazdagokat, a multikat megadóztatni, hanem a kilenc millió egyébként is kiszolgáltatott emberről akar újabb és újabb bőröket lehúzni. Arról már nem beszélek, hogy az ország boldogulását változatlanul a multiktól várja. Ez pedig elhibázott és káros politika.

Gyurcsány dolgozatával egyet lehet tenni: kidobni, és vele együtt ideje végleg nemet mondani az egész kormányzására. Abzug, le vele!

ALKOTÓ POLGÁRMESTER

A múlt héten Mórahalmon jártam, Csongrád megyében. Ebben a hatezres városban 1994 óta ugyanaz a polgármester. Nógrádi Zoltán 25 évesen, még kispapok-színeket is viselt a város első polgára. Gyorsan összeveszett Torgyán Józseffel, ami persze nem csoda. Én is összevesztem volna. A polgármester belépett a Fideszbe, és azóta is ott van. De nem ez a lényeg! MSZP-politikus is lehetne becstületes, alkotó ember, bár az ő köreibben ez manapság egyre nehezebb.

Tudod, az az érdekes, hogy ez az ember értéket terem. Képzeld el: a kapitalizmus huszadik évében azt mondja, hogy nem adják el a városi fürdőkomplexumot, nem adják el a Mórakert Szövetkezetet, mert igenis kell a köztulajdon. A köz attól köz, hogy az a köz érdekét szolgálja. A polgármester úr törődik azzal, hogy az utcák tiszták és virágosak legyenek. Ausztriában ez természetes, nálunk még ritkaság. Fontos neki, hogy az itt élők magyar paradicsomot egyenek, amely ugyan már ugyanolyan kerek, mint az EU-szabvány, de mégiscsak magyar földben, magyar magból kelt ki, s nem valamilyen „made in EU” termék.

Képzeld el! Még az is fontos neki, hogy az emberek jól érezzék magukat. Mit ne mondjak: a mai politikai hatalom méltó módon el is ismeri az alkotó munkát. Nyilván ennek a megkülönböztetett figyelemnek köszönhető, hogy az állami ellenőrző szervek mindennapos vendégek a városban.

KIK FOJTJÁK MEG A MAGYAR GAZDASÁGOT?

Többször elmondtam már, hogy a multik megfojtanak bennünket. Mórahalmon van az ország legelső és máig legnagyobb élelmiszerértékesítő szövetkezete. Csongrádból és a környékről összevásárolják a paradicsomot, a paprikát, az őszibarackot, és sok minden mást. Szépen becsomagolják, és közösen értékesítik. Mi ebben a rossz? Magyar termelőkkel termeltetnek, magyar termékeknek piacot biztosítanak, egy csomó magyar embernek munkát adnak. A szövetkezet mégis csődbe kerülhet. Gondold el! 8 milliárd forint árbevétel mellett 800 millió forintot költ csak arra, hogy a külföldi bevásárlóközpontoknak „polcpénzt” fizessen. E nélkül a multi be sem engedti őket a bevásárlóközpontba.

Ki a felelős? Végeredményben a multi, hiszen ő szabja ki a polcpénzt. De hát a farkastól nem lehet azt várni, hogy báránytermészete legyen. Ki engedte ide a multikat? Természetesen a magyar kormány, adott esetben Horn Gyula régen elfelejtett kormánya volt az, amely a magyar kereskedelemre ráengedte őket. Természetesen felelős a mostani is, amely meg folytatja.

A szlovák kormány sem tudja teljes mértékben megvédeni a multiktól a saját kereskedőit, de legalább próbálko-

zik. Törvényt hoztak arról, hogy mennyi lehet a polcpénz. A bolgár kormány sem kevésbé kapitalista, mint a magyar, de ők meg arról hoztak törvényt, hogy a bevásárló központokban minden kiló külföldi árura ugyanannyi hazai árunak is kell jutni. A fókaszír biztosan kivétel, mert Bulgáriára nem a fókatenyésztés a jellemző. Nálunk se híre, se hamva ilyen törvényeknek.

MORVAI - THÜRMER VITA

Nem tudtam, hogy haza merjek-e menni a TV2 múlt heti Morvai-Thürmer vitája után. Mit szól az asszony? Mégis csak egy csinos hölgygel mosolyogtunk egymásra a TV-reklám által rövidre szabdalt időben.

Nagyobb kínban volt azonban a TV2 műsorvezetője, aki közös vitára hozta össze Morvai Krisztinát és szerénységemet. Azt kellett volna bizonyítania, hogy a Jobbik és a Munkáspárt egymásnak esett Szegeden amiatt, hogy a Csongrád megyei közgyűlés elnöke (aki melleleg Fideszes, de lehetne MSZP-s is) fogadott engem. A vita nehezen ment, ugyanis nem estünk egymásnak.

Szegeden az történt, hogy a Jobbik a Fidesztől akar szavazatokat elvenni, ezért támadja a Fideszt. Ez ilyen egyszerű, s egyébként is kettejük magánügye. A TV2-ben azt gondolták, hogy egyúttal a Munkáspártra is csapnak egyet, hiszen milyen dolog az, hogy a Jobbik és a Munkáspárt egymás mellett ül. Azt speciel nem tudom, hogy milyen érzés a Jobbik mellett ülni, de Morvai Krisztina mellett ülni kellemes érzés. Ez utóbbi megjegyzést kérném nem továbbadni Baló György úrnak (MTV1), aki az Internetes Wikipedia

szerint is történetesen Krisztina asszony férje. Ugye, sose lehet tudni.

A TV2-csapat kedvét azért sikerült egy kicsit elrontani. Mindketten megmondtuk, hogy per pillanat a fő ellentét nem a Munkáspárt és a Jobbik között van. A fő ellentét a tömegek nyomora és a gazdagok pimasz gazdagsága, a nemzet védelme és elárulása, röviden a Gyurcsány-kormány és a magyar társadalom nagyobbik része között van.

AKIKNEK A MULTI IS DRÁGA

A szocliberális teoretikusok, újságírók, és a multinacionális tőke más hűségese kiszolgálói teli torokból tagadják, hogy Magyarországon osztályok léteznének. Azt talán elismerik, hogy a MÁV vonatain ma is van első és másodosztály, bár a különbség elhanyagolható, mivel mindkettő kellőképpen piszkos. Pedig vannak társadalmi osztályok, nagyon is vannak.

Minap a komlói piacon gazdaságilag dübörgő országunk társadalmi rétegződésének új formáját láttam. A piacon belül a vásárlók között voltak szegényebbek és gazdagabbak. Igazán gazdagok nem voltak, mivel azok nem ide járnak. A piacon kívül sokan ácsorogtak földre szegezett tekintettel. Nem azért, mert szégyellték magukat, bár lehet, hogy azért is. Ezek az emberek a földre kirakott árukból válogattak. Volt itt minden. Cukorka, nápolyi, férfiöltöny, farmer nadrág, CD-lemez, távcső. Minden, szépen kiterítve, kirakva. A földre.

Ők társadalmunk új osztálya. Azok, akik a multik dömpingárait sem tudják megfizetni, azok, akiknek a multi is drága.

A „KIS HERCEG”

A Horn-kormány idején kapta a gúnynevet. Rövid ideig oktatási miniszter is volt Gyulánk kormányában, de ki tudja, miért, Gyulánk menesztette. Jó, jó, Fodor Gábor persze nem volt egy Klebelsberg Kunó, de mondd meg őszintén, ki volt az, előtte és utána? Inkább arról lehetett szó, hogy Gyulánk nem bírta a nyegle, túlkoros csecsemőt. Hősünk ugyanis már akkor is tudta kelletni magát, kéretni magát, mutogatni magát. Tehát rendelkezett minden olyan tulajdonsággal, amit a szocialista múltból a kapitalista jelenbe átlépett Horn Gyula nem tudott elviselni. Szóval, nem csoda, hogy Horn egy szép napon megunt. Fel is út, le is út, miniszter úr! Szép magas növésű hősünket nyilván tudatalattijában érintette, hogy kirúgják, ráadásul olyasvalaki, aki a kilincset se nagyon érte el a parlament ódon szobáiban. Hősünk nyilván eldöntötte, hogy egyszer kamatos-tul visszafizeti a sérelmét. Hogy mer vele így bánni ez a posztkádárista, posztkommunista, posztposzt szoci banda?

Mostanság elérkezett az idő a törlesztésre, és törleszt is. Gyurcsányról szó sem lehet! Mondja hangosan, de azért másnap leül vele tárgyalni. A parlament feloszlátását nem támogatjuk! Mondja még hangosabban, de azért felveti a szakértői kormány ötletét, ami – lássuk be – csak átmeneti lépés a parlament feloszlátása felé.

A „kis herceggel” nem az a baj, hogy kellett és kérti magát, mint a műszakot kezdő utcalány. Ez lehetne az ő dolga. Csakhogy itt egy ország vár sorsának rendezésére, milliók, akiket nem az ügyvezető kormány és egyéb liberális ökörségek foglalkoztatnak, hanem az, hogy ki tudja-e fizetni a megemelt gázárakat. Mellesleg a „kis herceg” pártja is felel az áremelésekért.

MAFFIAORSZÁG

Maffiaország Nagy Pártja 2006-ban úgy érezte, hogy jó lenne egy kis külső támogatás. Koalíciós partnere volt, az nem kellett. Olyasvalaki kellett, akiről az első pillanatban úgy látszik, hogy a Másik Táborba való, és mint ilyen, képes megosztani az ellenfél táborát, vagy legalább is lecsippenteni valamicskét. Nagy Párt meg is találta Kis Pártot. Kis Párt vezére nem nagyon akart a kötélnek állni, hiszen szívből utálja Nagy Párt minden vezetőjét, és azok le- és felmenőit.

Igen ám, de Kis Párt vezetője akkoriban bajba került. Kisebb családi gondja támadt, ami – ismerve Maffiaország szokásait – a fejébe is kerülhetett volna. Kis Párt vezetője sajnálta a fejét, amire büszke is volt, meg a kalapok is jól álltak rajta. Így aztán belement az alkuba. Nagy Párt kimentette az életveszélyes helyzetből, cserébe Kis Párt vezetője eljátszotta szerepét. Nagy Párt nyert a választásokon, Kis Pártnak is jutott ez-az.

Mostanság Kis Pártban elnököt választanak. A mostani elnökben eleinte felmerült, hogy örökös elnöknek vagy legalábbis első konzulnak kiáltsa ki magát, de lebeszélték róla.

Olyan zsenánt lenne 2008-ban, meg aztán Maffiaország EU-tag is. Igen ám, de akadt egy másik jelölt, aki fiatalabb is, szebb is, ha érted, hogy mire gondolok. Szóval akár nyerhet is, és akkor visszaviheti Kis Pártot, ahonnan jött, és ahova húz ma is a szíve, a Másik Táborba. Kis Párt elnöke elrohant Nagy Párthoz: kéne valamit csinálni! Nagy Párt azonnal kapcsolt: csinálunk egy jó kis botrányt, és belekeverjük az ellenjelöltet. Az egész ugyan smafu, de mi még tudunk valamit az ellenjelölt úrról. Az ellenjelölt úr is tudja, hogy mi tudjuk, úgyhogy szépen, barátságosan vissza fog lépni. Ez is történt.

Maffiaország polgárai pedig csak néznek. Aki teheti, csomagol, nem akar tovább itt élni. Vagy legalább a gyereket elküldi, hogy neki jobb legyen. De mi, akik nem mehetünk sehová, meddig fogjuk tűrni Maffiarország maffiakormányát és maffiapártjait?

EGY NAP, AMELY NEM RENGETTE MEG A VILÁGOT

Fölösleges volt a múlt szombati nap. Fölöslegesek voltak a tüntetések, a kormánypárti is, az ellenzéki is, a cigány-rendezvényről már nem is beszélve. Mindenekelőtt abszolúte felesleges volt a Magyar Demokratikus Charta meghirdetése. Ritka dolog az, ami felmelegítve is jó. Mondjuk, a töltött káposzta ilyen, de a chartázás biztosan nem. A Demokratikus Charta már 1993-ban sem volt több mint az MSZP és az SZDSZ baráti körének délutáni tombolása, de akkor legalább ellenzékben voltak, és ellenzékiként tüntetni mégis csak más. Na ne gondold, hogy az ellen emelték fel szavukat, hogy az Antall-kormány megszüntetett másfélmillió munkahelyet. Az sem hatotta meg őket, hogy szétverték a magyar mezőgazdaságot, ideológiai hülyeségükből otthagyták az orosz piacot. Ugyan, ez mind bagatell az ő bajukhoz képest! Akkor a chartások fő sérelme az volt, hogy Antalék nagy ívben rugdosták ki a liberálisokat az újságoktól, a rádióból, a televízióból. Nem mondom, ez sem szép dolog, de aligha nevezhető a magyar nemzet sorskérdésének.

Na, de minek a Charta ma? Mi az, amit a kormány a teljes hatalom birtokában nem tud megoldani, és ezért utcára kell mennie? Meg kell védeni a homokosokat és leszbikusokat? Ne csitítgass, tudom, hogy hivatalosan nem így kell őket hívni, de ettől még azok, amik. Szóval, meg kell őket védeni? Ki bántja őket? Olyat már hallottam, hogy valakit kirúgtak a munkahelyéről, sőt be sem engedték oda, mert kommunista. De olyat nem hallottam, hogy valakit meleg természetéért vágta volna ki.

Meg kell védeni a cigányokat? Kitől? A cigányság baja nem az, hogy a szélsőjobboldal cigányozik, hanem az, hogy nincs munkájuk. Kin segítünk azzal, hogy elhallgatjuk a tényeket? Kinek jó az, ha nem mondjuk ki: a cigányság olyan mértékben szaporodik, hogy az ország egyes részein ma többségben vannak az iskolákban, holnap többségben lesznek a lakosságban? Kinek segít az, ha nem mondjuk meg őszintén, hogy vannak bűnözési fajták, amelyeket ma és itt a cigányok követnek el? Kinek jó az, ha a rendőr nem is intézkedik a cigánybűnözőkkel szemben, mert fél a közösség kollektív bosszújától és a magyar bíróság tehetetlenségétől? A kormánynak nem tüntetésre kellene hívni a kormányhű cigányértelmiséget, hanem munkát kellene adnia a cigánynak.

Meg kell védeni a zsidókat? Ki bántja ma a zsidókat? Vannak törvények, amelyek akadályozzák társadalmi érvényesülésüket? Nincsenek, érvényesülhetnek! Nem engedik a vallásuk gyakorlását? Engedik, sőt állami pénzt is kapnak, de még a zsinagógát is rendőr őrzi, amit nem látsz egyetlen templomnál sem. Kiszorítják őket a médiából? Nézz körül, és mindjárt tudod a választ. Inkább azok panaszkodhat-

nának, akiknek az antiszemitizmus elleni szent háború ürügyén befogják a száját. Az antiszemitizmus ma bűn, de nem bűn az antinacionalizmus, azaz nem bűn tagadni, kidobni, eladni nemzeti értékeinket. Nem bűn az antikommunizmus sem, azaz büntetlenül ki lehet zárni a kommunistákat a médiából, bíróság elé lehet őket állítani véleményük kifejtéséért. Pedig mindketten legalább annyira magyar emberek, mint amilyenek a charta résztvevői gondolják magukat.

A múlt szombat szépen koreografált színházi előadás volt. Minden együtt volt. Ott voltak a jó fiúk, ezúttal chartásként. A műsoruk maga volt a dögunalom. Demszky Gábor láttán szerintem még egyik-másik chartás zsebében is kinyílt a bicska. A főpolgármestert ugyanis nem vallása miatt nem szeretjük, hanem azért, mert ocsmánnyá tette a várost, nem lehet közlekedni.

Ott voltak a segédcsapataik, ezúttal az Országos Cigány Önkormányzat formájában. Ők alkották a legnagyobb azzal, hogy a Duna – egyébként koszos és hideg vízében – az Árpád sávós zászlóról „lemosták a gyalázatot”. Érted Te ezt?

Na, és ott volt a szélsőjobboldal is. Rejtély számomra, hogy a kormány miért nem bír Toroczka Lászlóval vagy Budaházy Györggyel? Miért bénul le a magyar bíróság, ha az ő ügyüket kell tárgyalni? Mit csinál a Nemzetbiztonsági Hivatal? A válasz persze egyszerű. A színházhoz ők is keltenek. Ők a rossz fiúk. A „mély magyar” kilengések nélkül ugyan ki hinné el, hogy rendes, derék, abszolúte demokrata és immáron talpig magyar miniszterelnökünket fenyegetik?

A múlt szombat nem rengette meg a világot, még Ma-

gyarországot sem. A munkanélkülinek nem kínálnak hirte-
lenjében jó állást. A megemelt gázszámlát a hónap végén
most is be kell fizetni. A kenyér, a hús sem lett olcsóbb. Este
hazafelé semmivel sem lesz jobb a közlekedés. A magyar
vállalkozó ugyanúgy fél a holnaptól. Az egri kórház dolgo-
zói sem érzik úgy, hogy végleg legyőzték a Hospinsvestet.
Este nyolcra véget ért a színház. Talán a nyugati TV-nézők
röhögnek jót, rajtunk, mint egykor a gyarmatok őslakosain.
Látod, ezeket engedték be az EU-ba!

DON PEPE, EZ KI VOLT?

A múlt heti kemény politizálás után engedjék meg egy kicsit könnyebb téma. Kezdő külügyes koromban mesélték a történetet az egyszeri magyar nagykövetről, aki a 60-as években valamelyik dél-amerikai országban képviselte kis hazánkat. Akkoriban Dél-Amerikát valamilyen kitorési pontnak gondolták, és igyekeztek minél több helyre nagykövetet küldeni. A nagykövet éppen megbízó levelét adta át az ország államfőjének. Ez olyan futószalag-ceremónia volt, a nagykövetek ugyanis egymást követték az elnöknél. Becsületére legyen mondva, a dél-amerikai ország államfője annak rendje és módja szerint végighallgatta nagykövetünk lelkes bemutatkozó beszédét, de tény, ami tény, az ilyen államfők többsége nem Oxfordról került ki, hanem többnyire valamilyen katonai iskoláról, és bizony Kelet-Európa földrajza sem tartozott erősségeik közé. A nagykövet már kifelé tartott, amikor az államfő oda szólt a titkárához: Don Pepe, ez ki volt?

Ez annak kapcsán jutott eszembe, hogy köztársasági elnökünk csaknem lemaradt a magyar-ecuadori elnöki találkozóról. Történt ugyanis, hogy Sólyom László, a Magyar Köztársaság első embere a KLM holland légitársaság menetrendszerű gépével utazott volna Ecuadorba. A gép azonban elromlott. Gondolom, a magyar protokoll rögtön jelezte a hollandoknak, hogy a magyar elnökről van szó. A hollandoknak nem ugrott be rögtön, elvégre rengeteg király, kormányzó, meg ki tudja még, ki utazik át Amszterdamon. A magyarok megmagyarázták, hogy ez valami olyasmi tisztség, mint a holland királynő, s még koronánk is van, csak nem hordjuk. A hollandok ettől még jobban bepipultak. Azt még lenyelték valahogyan, hogy Magyarország is a NATO tagja, sőt még az EU-ba is beengedték, de hogy a királynőhöz mérjék magukat, az már sok. Ráadásul még egy vacak különrepülőjük sincs, pedig az még a szlovákoknak, szlovénoknak, románoknak is van.

Az ecuadori elnöki palotában az elnök titkára nyilván most is, mint minden reggel, referált az elnöknek. Fontos ember, sok találkozó, megjegyezni is nehéz. Emlékezett, hogy valamilyen új demokrácia elnökével is kell találkoznia. Azt már elfelejtette, hogy ez demokratikus új demokrácia vagy amolyan diktátori új demokrácia, de végül is egyre megy, ha külföldiekről van szó. A sok S betű miatt a nevét úgysem tudta kiejteni, ezért nem volt nehéz nem terhelnie memóriáját. A titkár mondott még néhány keresetlen szót a magyar elnök elnézéséréséről, de az elnök ekkor már csak a papírjaiból nézett fel: Don Pepe, ki ez?

Mi a tanulság? Nos, az, amire cseh barátom tanított. Barátom jól menő üzletember. Nem mindig volt az, vala-

ha ő is magamfajta pártmunkás volt. Idővel alkalmazkodott a tőkés rendszerhez, és bejött neki. Ő is tehetős ember lett, mint sokan mások errefelé Európában, de van egy óriási különbség. Ő pontosan el tud számolni az első millióval is. Na, de nem ez a lényeg! Egyszer megcsodáltam barátom nagyon elegáns, de nem luxus kocsiját. Nézd, mondta, az üzlet miatt kell egy elegáns autó. Mit gondolnának rólam a partnerek, ha csóró kocsival jönnék? Ilyennel nem is állnának szóba. Ha üzletet akarsz, áldozni kell!

A KELTA CSALÁD ÉS MI

Az esztergomi Vármúzeum új szárnyában láthatóak egy kelta család sírkövei. Tudod, a kelták itt éltek kis hazánk területén, egészen addig, amíg jöttek a rómaiak. Nem akarok idegen tollakkal ékeskedni, ezért bevallom, hogy a történet Tolnai Gergelyé, a kitűnő fiatal régészé, aki végigkísért nemrégiben a múzeumon.

Nos, mi lett a kelta családdal? Ne ijedj meg, a rómaiak nem mészárolták őket le, nem volt ókori holocaust, de a kelta család mégsem élte túl a rómaiakat. A sírkövön látható, hogy az anya még kelta nemzeti viseletet visel, de az apamárrómai tógában van. A sírkő maga is római stílusú. Leányuk sírkövén, aki még szülei életében ment el, a nevek is a hódítók szokásai szerint vannak feltüntetve. A rómaiak nem ölték meg őket, csak elvették nemzeti kultúrájukat, szokásaikat, lassanként nyelvüket. Beolvadtak a nagy – ma azt mondanánk: globalizált – római civilizációba, és feladták, elvesztették nemzeti létüket.

Az Európai Unió sem öl meg bennünket. A legújabb kori népiertást ennél kifinomultabb eszközökkel végzik. Az EU “csak” belekényszerít bennünket egy globalizált EU-civilizációba, amely se nem angol, se nem német, de főleg nem magyar. Az EU nem veszi el életünket, csak éppen a kultúránkat, nemzeti múltunkat, nyelvünket, szokásainkat. Talán még nem késő ellenállni. Sőt, sosem lehet, hogy késő legyen az ellenálláshoz, a nemzeti ellenálláshoz. A másik út ugyanis rémisztő. Nekünk talán már sírkő se jutna, mint a kelta családnak, legfeljebb EU-komfort módon hamvasztának el.

ELÉG VOLT! - I.

Barátomnak eleinte tetszettek a bankok épületei. Kellenek, gondolta, új szint hoznak a városba. Mostanság már kerüli a bank-negyedeket. Rájött, hogy a sok márványpalota az ő és sorstársai pénzéből épül. Ő pedig nem akar palotát építeni, főleg másoknak nem, megelégedne már azzal is, ha a pesti lakását ki tudná festetni.

Barátom eleinte hitt abban, hogy a sok bank majd verseng a kegyeiért. Utóbb kiderült, hogy versengés ugyan van, de az a bankok egymás elleni élet-halál harca. Neki személy szerint a bankok lényegében ugyanazt nyújtják, és mindegyik ugyanolyan keményen lép fel vele szembe, ha elfelejtené fizetni a törlesztést. Barátom soha sem értett a bankügyekhez, nem akart se folyószámlát, se hitelkártyát. Aztán rábeszéltek, hogy ez milyen modern, milyen európai, sőt milyen amerikai. A gyárban meg közölték vele, hogy vagy nyit bankszámlát, vagy jövő hónaptól nem kap fizetést. Ugyanis ők is nagyon modernnek, európaiak, sőt amerikaiak, és nem tö-k-ö-lődnek minden hónapban a fizetési

borítékokkal. Az állam törvényt is hozott arról, hogy ezentúl minden pénzügyet a bankon keresztül intézzén.

Barátom megadta magát, bár nem nagyon értette, hogy amennyiben a bank egy vállalat, a bankszámla meg egy vállalati termék, akkor az állam milyen alapon írhatja elő neki, hogy kötelező megvásárolnia a bank-vállalat termékét. Miért nem írja elő az állam, mondjuk azt, hogy mindenki köteles évente egy nadrágot venni a nadrágyártótól?

Barátom szereti a szabadságot, gyermekkorától hitt abban, hogy „szívünk, míg vágyat érlel, nem kartotékadat.” A bankban gyorsan rájött arra, hogy minden lépését figyelik. Tudják, hogy hol volt, hol, kitől és mit vásárolt. Ha telefonál, magnóra veszik a szavait. Húsz éve nem volt se bankkártyája, se számlája, de embernek nézték. Most már kartotékadat. Ekkor úgy érezte: elég volt! Ez így nem lehet tovább!

ELÉG VOLT! - II.

Ismerősöm mérnök volt egy szocialista nagyüzemben, és sohasem álmodott arról, hogy vállalkozó legyen. A gyárat azonban szétszedték, mérnökre nem volt szükség. Vállalkozó lett. Értett a szakmához, jöttek is a megrendelések. A németek, olaszok, franciák örültek, hogy ismerősöm mindent legyárt nekik, amit kérnek. Jó minőségben, olcsón. Az első csapást a kínaiak jelentették. Tömegével jöttek, és tömegével árulták azt, amit ismerősöm is gyártott. Nem volt olyan jó, viszont olcsóbb volt. Ismerősöm írt a minisztériumnak, a szakszervezetnek, hogy talán meg kellene védeni a magyar munkahelyeket. Semmi, még válasz sem!

Ismerősöm azt gondolta, hogy mindez a konzervatív kormány tudatlansága, s nagy reményeket fűzött az első szocialista kormányhoz. Ők meghozták a második csapást: beengedték a multikat. Pillanatokon belül ők diktálták az árakat, ők döntöttek a szabályokról. Ismerősömnek is megmondták, hogy vagy feleannyiért adja az áruját, vagy nem veszik meg. Korábbi nyugati partnerei is látták, hogy most lehet nyomni a magyarokat, és nyomták is.

Ismerősöm, aki még hitt a közösség erejében, a munkásaival igyekezett szót érteni. Emberek! Dolgozzatok többet és jobban, mert ilyen teljesítménnyel elbukunk! Ismerősöm elfelejtette, hogy eltelt húsz év, s az üzem már nem közös volt, amit mindenki magáénak érzett. A tehetségesebbek fogták magukat, és otthagyták ismerősömet, mondván, hogy ennyiért nem dolgoznak. Maradtak a gyengék. Közben a kormányok csak jöttek, és szépen gyarapodtak. Ehhez pénz kell, és a kormányok úgy gondolták, hogy ezt a pénzt tőle veszik el. Elvehették volna a multiktól is, de az olyan macerás. Róla viszont könnyedén húztak le újabb és újabb bőrt újabb és újabb adók, járulékok formájában.

Ismerősöm tisztelte a törvényt, erre tanították szülei, de egy szép napon döntés elé került: vagy bezárom az üzemet, mert nem tudom fizetni a béreket is, meg az állami adókat is, vagy nem fizetek adót, és feketén fizetek a melósoknak. Az ötlet bejött. Nem csak neki, sokszázezer magyar vállalkozónak is, akiket a törvény vitt a törvényteleniség útjára. A dolgozók még örültek is a feketepénznek, ki gondol ilyenkor a nyugdíjra. Tudta, hogy legfeljebb időt nyer. De talán történik valami! Nem lehet az, hogy tanult emberek, akik irányítják az országot, sőt maguk is vállalkozók vol-

tak, nem lehet, hogy éppen ők ne látnák a valóságot! Ismerősöm közben megkapta az adóhivataltól az utolsó felszólítást. Ismerősöm a józanészre próbált apellálni: fogok fizetni, de most nem tudok, adjanak haladékot. Értéket, minőséget termelek, nem velem van a baj, hanem Önökkel, akik kitermelhetetlen adót szabnak ki. Ismerősöm felszámolta a cégét, eladta az ingatlanját, és hamarosan rájött a trükkre. Az ő helyén új bevásárlóközpontot kezdtek építeni. Kellett a helye, az ő helye a multinak. Meg is kapta, magyar munkások munkahelye árán, ismerősöm egyéni egzisztenciája árán, a magyar kormány segédletével.

Ekkor úgy érezte: elég volt! Ez így nem mehet tovább!

MSZP-DIVATBEMUTATÓ

Hol vannak már az MSZP pulóveres hétvégéi! Ég és föld! A múlt szombaton az MSZP szép nagy kongresszust tartott. Eleinte arról volt szó, hogy megvitatják, vajon miért is vagyunk szoaréban, és szeretjük-e holnap is Gyurcsányt. Aztán kiderült, hogy ez már nem is kérdés. Válság van, ilyenkor nem vitatkozni kell, inkább gyönyörködni vezetőinkben.

Feri most is lenyűgözte szolganépét. Ki tudja miért, egy szál ingben volt. Hosszú ujjúban, ez most trendi. Felszólalt István, akin zakó is volt, sőt – ez már gyanús –, nyakkendő is. Majd Ildikó, jóval térden felül érő tinis farmerszoknyában. Imre, egy eljövendő NATO-főtítkárhoz méltó szürke öltönnyel és szürke, hosszú orrú cipővel.

Persze Csaba is felszólalt, az EP-képviselő, aki fekete valamit öltött magára, ami lightos átmenet az afrikai hit-térítő és a dél-amerikai gerillák viselete között. Na és János, nyakkendő nélkül, de szemüvegben. Zakóban indított,

de később levette. S persze, felszólalt a szociáldemokrácia koronázatlan pápája, Iván is. Öltönye (nyakkendő nélkül) valószínűleg soha nem látott jobb időket, ilyenre csinálták, szocdemesre.

NEMZETI CSÚCS GYURCSÁNY MÓDRA

A válság magasra emeli még a leggyengébb politikust is. Az emberek háborognak, határozott lépéseket sürgetnek. Az ellenzék nem tud mit tenni, mert nincs hatalma. Az utca népének lenne hatalma, csak még nem tudja, hogy van neki. Marad tehát a kormány.

Ezt a trükköt adta elő Gyurcsány az MSZP-kongresszuson. Fiúk, válság van! Ezentúl nemzeti összefogás kell. Az ellenzéknek ezentúl kuss, mert egyébként, mint egységbontó, nemzetromboló néparulókat kiátkozzuk, felnégyeljük, elégetjük őket. Léptessük be Orbán Viktort az MSZP-be!

Te, Feri, az a nyüves Orbán nem fog belépni! Súgta valaki az első sorból nem túl hangosan, nehogy önálló javaslatnak tűnjön, mert azt Feri nem csípi. Akkor csináljunk nemzeti csúcst, ahova odahívunk mindenkit, aki a mi hatalmunkra törhet. Persze, azt mondjuk, hogy közös cselekvés kell.

Na, itt álljon ki valaki azzal a hülyeséggel, hogy előrehozott választást akar! Majd kap a fejére! Nem választás kell ide, hanem egy erős ember, aki vezeti a nemzetet, ja, meg kitartás is kell. Győzelem, elvtársak!

FAGYASSZUK BE A BÉREKET!

„Szükségünk van egy ilyen nemzeti csúcson a munkás-emberekre is, az alkalmazottakra, azokra, akiknek a béré-ről szó van.” Repkedtek tovább a miniszterelnök gondolatai. Valaha olvasta, hogy a 30-40-es években, amikor csúnya emberek irányították Németországot, tökéletesen működött a Munkafront. Tudod, az olyan pártközeli szervezet volt, ahova a melós önként és dalolva belépett, hacsak nem akart mindjárt a frontra menni. Te, Mónika, van még egy pár melós a pártban? Ha az Orbán tudott munkástagozatot csinálni, akkor már mi se bölgünk le!

„Egyezsége van szükség a munkáltatók és a munkavállalók között” – száguldott tovább a nemzet megmentője. Mindjárt közölte a megegyezés alapját is: félévre fagyasszuk be a béreket! Mi ebben a rossz? Az én béremet is befagyasztjuk, nem csak a melósét. Mit, hogy a gyári munkásnak nincs bankbetétje, nekem meg van? Na és, magára vessen, élt volna jobban a piacgazdaság lehetőségeivel, végül is volt rá húsz éve!

MI LESZ, HA AZ UNOKÁJÁNAK NEM LESZ MIT ENNIE?

„A Gyula megemelte a nyugdíjunkt, de az a cigányképű elvette.” Két nyugdíjas osztotta meg velem fájdalmát a múlt vasárnap a piacon, két nyugdíjas katona. Én is katonacsaládban nőttem fel, azóta nem hagynak érzéketlenül a katonák gondjai. Egy őrnagy volt és egy alezredes, nehéz időkben szolgálták a hazát és a dolgozó népet. Nem azt érdemelték, hogy a piacon kelljen pár forinttal kiegészíteniük a nyugdíjukat.

Húsz éve vannak nyugdíjban, bizony megkopott már a pénzüik is, a ruhájuk is, de az önbecsülésük is. Hol van már az, már régen más a miniszterelnök! Győzködtem őket. Ne védje az Orbánt, azok tettek mindent tönkre! – folytatta az idős őrnagy, aki valaha a honi légvédelemnél szolgált.

Figyeljen ide, Jani bácsi, maga műszaki tiszt volt, tud számolni! – mondtam. Számolja már össze, hogy 2002 óta hányszor emelték a kenyér, a gyógyszer, a gáz árát. Gyurcsány üres papírt ad maguknak, amikor emeli a nyugdíjakat. Fele annyit sem ér, mint régen! Ha nem szavazok a Gyurcsányra, jön az Orbán! – mondta ki saját, és sok hasonló társának végső érvét az öreg katona. Jani bácsi, nézzen már egy kicsit körül! Tudom, magát már nem érdekli, hogy mibe kerül a hús, mert az orvos megtiltotta, hogy húst egyen. De mi lett mindabból, amit maga szeretett? Mi lett a maga Néphadseregéből? Mikor kellett magának Afganisztánba menni a szocializmusban? És ezt mind a szocialisták művelték! Magának nem Gyurcsány és Orbán között kell választani, hanem a Munkáspárt és az összes többi között. De mondok én magának még valamit. Ahhoz mit fog szólni, ha kedvenc Gyurcsányja befagyasztja a béreket, köztük a maga fia bérét is, és az unokájának nem lesz mit ennie?

OKTÓBER 23.

Az önkormányzatok a Munkáspártot is hívják koszorúzni, de mi nem megyünk. Március 15-én igen, október 23-án nem!

Furák ezek a rendezvények. Ott vannak azok, akik 1956-ban tényleg csináltak valamit, és ott vannak azok, akik semmit sem tettek, vagy éppenséggel nem is éltek akkor, de most kényelmes történelmi sámlit látnak 1956-ban, amire felállva tovább lehet kapaszkodni. Érdekes, hogy ez a sámlit már húsz év óta kitart. Az előbbieket már megöregedve állnak ott, megtörve, némileg csalódottan is. Igaz, kaptak kitüntetések, a tábornoki szabóságban varrtak nekik új egyenruhát, de ez a világ mégsem az övéké. Feszélyezettek, szomorúak. Az utóbbiak, a mai elit viszont jól érzi magát. Ez az ő világuk, a pénz világa.

A szónoklatokban mítosszá formálódik a múlt, a tények már nem számítanak. Mindenki úgy emlékszik, hogy az egyik oldalon voltak a Korvin-közi srácok, a másikon

meg Nagy Imre, de voltaképpen ugyanazt akarták. Az igazság persze az, hogy voltak ott még néhányan. A Köztársaság téri pártház, a rádió, a vidéki laktanyákat védő katonák, kommunisták és nem kommunisták, magyar emberek milliói, akik úgy gondolták, hogy ők kemény munkával egy új világot teremtenek, ahol nincsenek földesurak és tőkések. Egy új világot, amely a dolgozóknak, a munkásnak ad értelmes, emberi életet. Valami olyasmit, amiről Petőfi, Táncsics, Ady, József Attila századok óta álmodtak. Őket ma nem hívják meg sehova. Kitüntetéseiket nem hordhatják, múltjukat meg kell tagadni, vagy legalábbis el kell felejteni.

Igen, ők voltak a barikád másik oldalán, ott, ahol nem kidobni akarták a szocializmust, hanem javítani, szebbé tenni, de mindenekelőtt megvédeni. Mi becsüljük őket ezért, és azért is, hogy a mai Magyarország az ő kezük nyomát viseli. Ők is a nemzet részei, s mi köszönettel tartozunk nekik.

NEM MENTEM EL A NEMZETI CSÚCSRA

Nem mentem el a nemzeti csúcsra. Igaz, nem is hívtak meg. A Munkáspárt csak ünnepontó lett volna. Ott már mindenki mindenkit ismer, már mindenki volt kormányon, és mindenki volt ellenzékben is. A magyar kapitalizmushoz mindenki hozzátette a magáét, az MSZP is, a Fidesz is, az MDF is, az SZDSZ is. Ott ülnek minden nap a parlamentben, nézik, hallgatják egymást, a szövegelés nem egymásnak szól, hanem a televíziónézőknek.

Mi nem mehettünk oda, mert a szemükbe mondtuk volna: uraim, nem ti vagytok az ország! Nem mentem el azért sem, mert voltak-vannak – ahogyan szépen mondják – alkotmányos aggályaim. A miniszterelnök azzal tanácskozik, akivel akar, de nem hozhat létre döntő, sőt még helyeslő fórumokat sem. Nem mentem el a nemzeti csúcsra, pedig nagyon szeretném, hogy végre egyezzünk meg néhány dologban. Nem jó az, ha Gyurcsány kapásból kontráz mindent, amit Orbán mond, csak azért, mert ő mondta. És persze az sem jó, ha Orbán hallani sem akar arról, amit Gyurcsány mond.

Szóval, én nagyon szeretném, ha duma és veszekedés helyett házakat építenénk, munkahelyeket teremtenénk, egyszerűen alkotnánk. Igen ám, de a nemzeti csúcsra odacitált urak és hölgyek pont erre nem képesek. Nem egymással kell kiegyezniük, ezzel nem sokra mennénk, a társadalommal kell új egyezséget kötni az alapvető gazdasági és szociális kérdésekben. Nem lehet, és nem akarunk tovább úgy élni, hogy minden terhet a dolgozókra hárítsanak. Ezt viszont csak a dolgozók harcolhatják ki maguknak. Nem várhatják az MSZP-től, de még a Fidesztől sem.

NEM AKAROK AMERIKAI VÍZUMOT

Nem akarok amerikai vízumot. Tudom, különc vagyok egy olyan világban, ahol az a sikk, ha valakinek egy éves vízuma van. Egyszer láttam valakit, akinek tíz egész évre volt flepnije az USA-ba, mondanom sem kell, hogy ő volt a király. Nem jó érzés olyan országban élni, ahol az minősíti a nemzet, a haza teljesítményét, hogy az amerikai hatóságok a kérelmek hány százalékát utasították el. Az ameri-

kaiak ezt bedobták, a mi politikacsinálóink meg bevették. Még büszkéek is arra, hogy ma már tíz százalék alatt van az elutasítások aránya.

Szóval, nem akarok amerikai vízumot. Egyáltalán nem vagyok büszke, hogy Bush a múlt pénteken bejelentette: most már minden magyar méltó arra, hogy közép-európai lábát Amerika szent földjére tegye. Persze biztos volt, hogy megteszi bejelentését. Ő is tudja, mi is tudjuk, hogy a mostani válságért ők a felelősek. Ők vettek hitelre autót, házat, repülő, helikoptert, az ő bankjaik adták számolatlanul a kölcsönöket. Ők a felelősek azért, hogy Szentgotthárdon elbocsájtják a magyar munkásokat. Ők beszélték rá a magyar középréteget, hogy kicsinyke megtakarításaikat amerikai bankok „bombabiztos” részvényeibe fektessék, s most ezek a papírok semmit sem érnek.

Igen, zöld utat kaptunk Amerikába! Csakhogy nem a békési paraszt fog utazni, vagy az esztergomi autógyár munkása, de még a magyar levélkézbesítők sem ott fogják eltölteni szabadságukat. A gesztus, a könyöradomány a magyar uralkodó elitnek, a körülöttük zsongó értelmiségnek szól. Szóval, én nem akarok amerikai vízumot.

MENNYI RENDŐR ELÉG?

Rendőrökből most már jól állunk! Lehet, hogy enni lassan nem lesz mit, de rendőr az van. Igaz, hogy nem az utcán, nem a hétköznapiakban, hanem a tüntetéseken, az állami ünnepeken, de mit kicsinyeskedünk?

Este a csúcsgalamban egy darab rendőrt sem látsz a Nyugatinál, pedig ott elkelne több is belőlük. Persze, a forgalmat irányítani melós, s nem javítja a főkapitány PR-jét. Nem látsz rendőrt a lakótelepeken se, hacsak nem számítom rendőri jelenlétnek az elsuhanó kocsikban ásító rendőröket. Múltkor egy ismerősömet kirabolták. Szegény túl sok Helyszínelőket néz a televízióban, és azt hitte, hogy majd hozzá is egész csapat jön a legkorszerűbb műszerekkel. Nem mondom, a fényképezőgép is műszer, az ugyan is volt az egy szál magában kiérkező rendőrnek. Pontosabban csak az volt neki.

Szóval, rendőrből most már jól állunk, de szerintem nem ott vannak, ahol kellene lenniük. Ne tessék azt gon-

dolni, hogy az idei október 23-a azért volt nyugis, mert sok volt a rendőr. Egy frászt! Lett volna az idén is nagy felfordulás, ha nem jön a válság. De jött, és nem is akárhogyan. Az emberek félnek, rendre vágynak.

A parlamenti pártok meg nem tudják, hogy mit is kellene tenni. A Fidesz is halkra fogta, a Várba vonultak vissza, ott nem lehet baj. A kemény jobboldali rohamcsapatok is csak egy laza tüntetést tartottak, csak éppen, hogy ne jöjjenek ki a gyakorlatból. De mi lesz holnap? Vajon akkor is elég lesz a sok rendőr?

NEM SZERETNÉK ORBÁN VIKTÓR HELYÉBEN LENNI

Megmondom őszintén: nem szeretnék Orbán Viktor helyében lenni. Mert mit is mondjon egy ünnepi beszédben, történetesen október 23-án? Legyen előrehozott választás! Jó, legyen, ráadásul ezt mondja is, de ettől még nem lesz választás. A parlamentben ugyanis a Fidesz van kisebbségben, az SZDSZ meg nem áll át! Menjünk az utcára, zavarjuk el a kormányt! Ezt is mondta már, mentek is az utcára, aztán visszahőköltek. Az utcán ugyanis mások a szereplők. Oda nagyon sok ember kell, amihez nem elég a Fidesz hagyományos tábor.

Október 23-án is nehéz volt úgy fújnia harci riadót, hogy az ne tűnjön ünneprontásnak és a nemzeti egység megbontásának. Ezért maradt költői, de a napi életben aligha értelmezhető szóképeknél. Példának okáért, hogy „engedjük ki a magyar szabadság szellemét a palackból”. Egyesek loptak, csaltak, hazudtak, ezért

vissza kell térni az őszinteség és a törvénytartás ösvényére. Ez is szép! Főleg a „törvénytartás ösvénye” szép.

Gyanítom azonban, hogy a magyar emberek többsége ennél többet vár. Például meg kellene mondani, hogy a mai Magyarország nem egyszerűen az emberi gyarlóság következménye, hanem a kapitalizmusé, a tőke mohóságáé. Ha ezt kimondanák, mindjárt következhetne az egyetlen helyes recept: korlátozni kell a nagytőkét, és persze a külföldi tőkét is. Például úgy, hogy velük fizettetjük meg a válság leküzdésének árát, vagy legalább velük is, és nem a dolgozói rétegekről húzunk le újabb bőröket. A Fidesznek ehhez nem kell megtagadnia sem világnézetét, sem polgári érzéseit. Csak a realitásokhoz kellene ragaszkodni, s ma már ez is elég lehetne.

FODOR ÚR, MAGA HOL ÉL?

Ha már a realitásoknál tartunk, nekem úgy tűnik, mintha Fodor Gábor nem is itt, Magyarországon élne. Nem „több” államra van szükség, ellenkezőleg, „kevésbé”. Ezt a „bölcsséget” mondta a múlt héten.

Kis hazánkban jószerivel már semmi sem működik normálisan. A kormány például szép szavakat mond az oktatásról, meganemzetről, de közben csak annyipénzt ad az önkormányzatoknak, amennyi csak feléig fedezi a tényleges költségeket. A kormány eladja a mentőszolgálat betegszállító részét, aztán lazán tudomásul veszi, hogy a magáncégek nem tudják megoldani a betegszállítást. Én nem nevez-

ném megoldásnak azt, amikor a dialízises beteggel a kocsi öt-hat órát kering a falvak között.

Fodor Gábornak tudnia kellene, szerintem tudja is, hogy mindez a liberális gazdaságpolitika következménye. Az SZDSZ és az MSZP bontotta le az állami intézményeket olyan szintig, hogy most már a társadalom működése kerül veszélybe. Magyarán akkora már a kupi Magyarországon, hogy lassanként lehetetlen lesz itt élni. Fodor úr nem tudja, hogy ha most tovább bontanánk az államot, akkor nem lenne eszköz arra, hogy a dolgozói tömegek sorsán enyhítsünk. Az igazán gazdagok az állam nélkül is megoldják a bajukat, van pénzüik elég. De azok, akik most veszítik el a munkájukat, akiknek egyik percről a másikra az árfolyamváltozás miatt megduplázódik az adósságuk, nos, azokon a piac nem fog segíteni. Állami programokra van szükség, állami beavatkozásra. Fodor Gábor és pártja ebben a nehéz helyzetben nem, hogy nem segíti az emberek helyzetének javítását, de még rontja is. Persze, mit is várhatnánk a kapitalizmus legkérlelhetősebb pártjától?

NOVEMBER HETEDIKE

Édesanyám olyan nagyon nem ünnepelte november 7-ét. Már legalábbis, ha az ünnepet azon mérjük le, hogy mit főzött. Hétköznapi ebéd volt, még egy rántott csirkére sem tellett a forradalom ünnepén. Nem volt neki gondja az ünneppel, már úgy értem, politikai gondja. Még a moszkvai díszszemlét is megnéztük. Valahogy így alakult.

November hetedik hivatalos ünnep volt, de a néhány évtized nem volt elég arra, hogy bensőségessé váljon. Ma nagyítóval kereshetnénk az ünnepet, akkor se nagyon talál-nánk. A polgári média a szokásos magyar színvonalon fog majd néhány pikírt anyagot közölni. Ilyenkor különösen tündökölnék a fiatal újságíró-palánták, akikben a szakmai felkészületlenségénél talán csak az ambíciók nagyobbak. Pedig mostanság különösen időszerű lenne a Nagy Októberi Szocialista Forradalomról komolyan elgondolkodni.

A tőkés világ lassan húsz éve ünnepli, hogy sikerült revánsot venni a szocializmuson, de valami nem stim-

mel. Nagyon nem stimmel. Csak a vak nem látja, hogy a mai kapitalizmus rombol, pusztít, még az a kevés emberi is kiveszett belőle, ami egykor benne volt. A világot a tőke elárasztja eladhatatlan termékek tömkelegével. A csomagolóanyagok ellen igazából nem találták meg a védekezést. S, most itt van az, amire senki sem számított, a gazdasági válság. Kiderült, hogy a tőkés rendszer sérthetetlennek vélt intézményei egyik percről a másikra összeromolhatnak. Emberek százmillióinak megtakarításai tűnnek el. Egzisztenciák mennek tönkre. Úgy tűnik, hogy még csak most jön a válság java. A BMW Lipcsében leállította a termelést. A Daimler-Benz 150 ezer dolgozójának decemberben már nem lesz munkája. A Nemzetközi Valutaalap előrejelzése szerint az euróövezet gazdasága jövőre mindössze 0,2 százalékkal bővül, ez gyakorlatilag semmi, Magyarországon még annál is kevesebb.

A szocializmus, amelynek kezdetét a Nagy Október jelentette, nem volt mindenre megoldás. De vitathatatlanul ésszerű volt s emberi. Nagy klasszikusaink azért találták ki, hogy jobb legyen az embereknek. A Nagy Október eszméi ezért élnek ma is. Nem csak Németországban, ahol elkapkodják Marx műveit. Nálunk is élnek. Ezek az eszmék jelentenek ugyanis megoldást az emberiség gondjaira.

BALSZEMMEL

A múlt héten külföldön jártam, ami még nem lenne nagy újság. Máskor is előfordul. Igen ám, de ezúttal elefejtettem a levelező-listámon szétküldeni a Balszemmel soros folytatását. Minden hétfőn ugyanis ismerőseim és barátaim, érdeklődők megkapják a Balszemmet,

még mielőtt az csütörtökön A Szabadságban is megjelenne. Apró figyelmesség a Munkáspárt barátainak.

Egy halom tiltakozó levelet kaptam, mondván, hogy-hogy nem érkezett meg a heti folytatás. Tudod, egy pártelnök életében ritkán van elismerés. Ez azonban elismerés volt a javából. Azt jelenti, hogy olvassák, várják, igénylik a Balszemmet. Ezért érdemes írni. Köszönöm, és ígérem, hogy az e hetivel a múltkori is az Önök postájában lesz.

EGER

Az egeri kórházért hónapok óta folyik a csata. Az MSZP láthatóan presztízskérdést csinált belőle. Ha törik, ha szakad, átveri az akaratát és a Hospinvest megkapja a kórházat.

Az erőviszonyok kezdettől fogva nem voltak azonosak. A kórház védőinek a tisztességük mellett csak a szervezettségük állt rendelkezésére. Ez elég jól működött, sőt, a rendszerváltás óta ilyenre nem is volt példa. Sokan a kórházvédők mellé álltak, közéleti személyiségek, neves orvosok, pártok, szervezetek. A pártokat illetően a kórházvédők között nem volt egység. Voltak nagyon is jó szándékú emberek, akik úgy vélték, hogy a pártok nyílt szerepvállalása rontana az ügyükön.

Szemben viszont ott állt a hatalom minden mocskával. A hatalom nem is titkolta, hogy ez az MSZP hatalma. Tudod, a hatalom zsarolhat, kényszeríthet, megvásárolhat. A legszörnyűbb, hogy be is vetették ezeket az eszközöket.

November elsején 600 egri egészségügyi dolgozónak, köztük 120 orvosnak szűnt meg a közalkalmazotti jogviszonya. A nyakukra ültetett gazdáik parancsa szerint be sem léphetnek a kórház területére. A betegek ellátatlanul maradnak, és meghalhatnak. Az egri csata mégsem volt hiábavaló. Húsz esztendő óta először fordult elő, hogy egy szakma képviselői, akik nyilván különfélék, egységben, vagy legalábbis jórészt egységben tudtak fellépni. Az egri csata bizonyította, hogy megfér egymás mellett a vallásos és a nem hívő ember, a polgár és a kommunista, a fiatal és az idős. Bizonyította, hogy érdemes összefogni, lehet a kapitalizmus gonoszságával szemben is fellépni.

NEM ÉRTEM!

Nem értem! Nem értem, hogy kapitalizmus van Magyarországon is, Ausztráliában is, a tőke mégsem egyformán áll a dolgokhoz. Magyarországon befagyasztják a béreket, nem lesz 13. havi nyugdíj. Az ausztrál munkáspárti kormány viszont 10,4 milliárd ausztrál dollárt oszt vissza a dolgozó családoknak, és mintegy két és fél millió nyugdíjasnak még karácsony előtt. Továbbá 21 ezer dollár támogatást ad minden első lakásvásárló fiatalnak. Ne gondold, hogy mindez az ausztrál tőke jótéteménye. Az ausztrál dolgozók, az ottani emberek kiharcolják maguknak ezeket az engedményeket. Jó lenne, ha ezeket a híreket a hazai napilapokban is lehetne olvasni. Talán éppen azért nem lehet, hogy nehogy a magyar dolgozók is kedvet kapjanak.

MIÉRT VAGYUNK MI ROSSZABBAK?

Jó, rendben, Ausztrália messze van. De nem tudom, hogy tudod-e: Ausztria itt van a szomszédban. Egy magyar kisváros, ilyen sok van, ne firtasd, hogy melyik, vezetője

elmondja, hogy mi a különbség az idegenforgalom fejlesztésében a magyar kisváros és az osztrák kisváros között. Az osztrákoknál az idegenforgalmat komplex módon fejlesztik. Te, ezek rájöttek, hogy nem csak panzióra, Gösser sörre és Mozart csokira van szükség, hanem, például, jó helyi közlekedésre is!

Nálunk a helyi közlekedést éppen visszafejlesztik. A határon túl örülnek, ha találnak egy elavult ipari vasutat, mindjárt kicsinosítják, néhány munkavállalót beöltöztetnek K.u.K.-vasutasnak, és máris mehet a nosztalgiavasút, amit csípnek a külföldiek. Nálunk egymás után rohadnak el, bocsánat, rohasztják el az osztrákokénál ezerszer szebb helyi vasutakat. De van itt más is! Ha az osztrák gazdának van egy kis bora, saját sütésű kenyere, házi sajtja, kínálhatja vele a turistákat, s nem kell félnie attól, hogy fejbe vágja az adóhivatal. Nálunk sehol nem találsz a falvakban házi kolbászt, friss kovászos uborkát, nagymama szilvalekvárját, mert az adóhatóság gyakorlatilag bünteti.

Szóval nem értem! A tőke sehol sem munkásbarát, de nem mindenütt ésszerűtlen. Miért lehet jól és ésszerűen működtetni a kapitalizmust Ausztráliától Ausztriáig, és miért áll meg a józanész a magyar határon?

MAGYARORSZÁGNAK NICS RÁM SZÜKSÉGE

Magyarországnak nincs rám szüksége – mondta a cell-dömölki piacon egy ötven év körüli asszony. A szocializmusban a vasútnál volt jó állásom, tanítottam. A vasúti gócpont ma már a múlté, a vasutasokat sem kell tanítani. Elbocsájtottak. Vállalkozó lettem, egy kis boltot nyitottam.

Ahogy jöttek a multik, nekem is le kellett húzni a rolót. Eladó lettem, immáron a multinál. Nem sokáig kellettem a multinak. A multinak senki sem kell sokáig, csak ezt nem mindenki tudja azonnal. Kizsigereltek, belebetegedtem, munkaerőként már nem kellettem. Kitanultam egy új szakmát, biztonsági őr lettem. Nagyjából egyszerre voltam portás és éjjeliőr, ráadásul nő létemre. Ahogyan szokott lenni, kellett az állás a férfiaknak, kirúgtak. Leszázálekoltak, szociális segélyből élek. Most már bárhova is fordulok, senki-nek sem kellek. Tudnék még sokat tenni, a városért, az emberekért, talán még az országért is. De Magyarországnak nincs rám szüksége.

BAJ VAN!

Miért gondolta sokáig a magyar kormány, hogy nálunk nem lesz baj? Nos, azért, mert nálunk a gazdaság nagy része a külföldiek kezében van. Miért lett mégis baj Magyarországon? Nos, azért, mert nálunk a gazdaság nagy része külföldiek kezében van. Mitől reméli a magyar kormány, hogy rendbe jönnek a dolgok? Nos, attól, hogy még jobban elkötelezzük magunkat a külföldnek, hitelt veszünk fel az IMF-től. Mitől lesznek még nagyobbak a gondok? Nos, attól, hogy még jobban elkötelezzük magunkat a külföldnek, és hitelt veszünk fel az IMF-től.

Gondolod, hogy a kormányban ezt nem tudják? Tudják! Éppen ezért csinálják. Hidd el, szívesen dicsérném én a kormányt, ha lenne miért. De akár tetszik, akár nem, a tény az tény marad. 2002 óta, amióta a szocialisták hatalmon vannak, egyre jobban függünk a Nyugattól. Tudod, ha eladják a budapesti hőerőműveket nyugati cégeknek, s

a szocik ezt tették, akkor Budapest fűtésébe semmi beleszólása sincs sem a kormánynak, sem nekünk, akik fizetjük az egyre drágább fűtést. Most pedig elkövetik a legmocskosabb és legtisztességtelenebb lépések egyikét, hitelt vesznek fel egy olyan uzsorástól, akiről mindenki tudja, hogy a legkegyetlenebb, legembertelenebb. És mindezt meg lehet tenni, anélkül, hogy bárki is bármit kérdezne tőlünk, állampolgároktól. Egyszóval, baj van.

„BALOLDALI EGYSÉG" A FŐVÁROSBAN

Húzzunk bele, fiúk! Jó esetben két évünk van, addig kell bebiztosítanunk a jövőt! Magyarán, eladni mindent, ami mozgatható! Ha a nemzeti vagyon, akkor a nemzeti vagyont! Apróságokkal nem törődünk. Gondolom, valami ilyesmivel igazíthatta el Demszky Gábor a csapatát a múlt héten. Adjuk el a Fővárosi Gázműveket! Biztos pénz. Tudod, a gázművek olyan, mint a jó italkimérés, e kettő nélkül nem pesti a pesti. Ráadásul jön a hideg tél, így a nép is könnyedén elhiszi, hogy neki akarunk segíteni. A kis naívak!

A múlt héten a budapesti közgyűlés valóban szavazott is, és láss csodát! Újra létrejött a „baloldali egység”. A döntés mellett az MSZP, SZDSZ, MDF frakció szavazott szépen katonásan, egyhangúlag igennel. Látod, ha van min osztzkodni, akkor mindjárt összemelegszenek. Már nem számít, hogy mit mondott Gyurcsány az országnak, vagy mit mondott Horn Gábor Gyurcsánynak. Nem számít, van „baloldali egység”. Még a Vajnai-féle párt, meg a Kapolyiék hiányoztak a boldogsághoz, de ők nincsenek benne a közgyű-

lésben. Nekik most egyébként sem osztanak lapot, de azért üdvözölhetik a keményen „antifasiszta alapon” létrejött fővárosi „baloldali egységet”.

Azért nem árt tudni, hogy nem akármit adnak el. A Fővárosi Gázművek nyereséges cég, átlagosan évi három milliárd forintot hozott Budapest konyhájára. Jól van fiúk, nyugtázta elégedetten a napot a liberális-szoci vezérkar. A Gázművek jó kis ujjgyakorlat volt, most lassan nekivághatunk a BKV eladásának is. Természetesen a „baloldali egység” jegyében.

HILLARY

Megnyugodtam, végre! Szegény Hillary nem marad kenyér nélkül. Azért mondom, hogy Hillary, mert az egész amerikai elnökválasztási kampányban a magyar média hillaryzta, mintha puszpajtások lennének.

Szóval, szegény Mrs. Clinton, nem elég, hogy annak idején Clinton megcsalta, most még az elnökjelölést is elveszítette. Tudod, így ötven után nem olyan nyerő dolog munka nélkül maradni. Mégiscsak fenn kell tartani a megszokott életszínvonalat. Meg aztán itt van ez az átkozott válság. De most már nem kell semmitől sem tartani. Te, ez az Obama, ez úriember a javából. A hírek szerint Hillary Clintont fogja külügyminiszternek kinevezni. Jó állás, biztos fizetés, ehhez jönnek a napidíjak a rengeteg kiküldetés miatt. Egyszóval, a család meg van mentve, és Mr. Clinton is számíthat kisebb ajándékokra.

Van esze az amerikai nagytökének. Megválasztották a színes bőrűt elnöknek, elkápráztatták az egyszerű ame-

rikaiak tömegeit, mellesleg egy csomó gondolkodásban korlátozott magyart is, most meg szépen körbebástyázzák. Hillary mindig emlékeztetni fogja az új elnököt, hogy ki az úr a háznál.

INTERAKTÍV ISKOLAI TÁBLA ÉS POTYANTÓS VÉCÉ

Nem hiszed, mi mindent lehet tapasztalni kis országunkban! Az egyik városban rácsodálkoztam az iskolai szupertáblára. Nem olyan nyikorgós fekete tábla fehér krétával, mint a szocializmus nehéz éveiben volt. Egy frászt! Ez már a 21. század, a tábla is egyesíti az iskolai tábla és a számítógép előnyeit. Hogy pontosan miért kell egyesíteni őket, azt nem tudom. Azt sem, hogy ez pontosan miért is jó a gyerekeknek. Egy azonban biztos: a gyártónak kiváló üzlet. Ráadásul biztos üzlet, mert ilyen dolgokat normális ember nem vesz magának. Képzeld el, hogy mit szólna az asszony, ha este beállítanál egy interaktív táblával. Az állam azonban szívesen vásárol ilyen csecsebecséket, különösen most, amikor a fejlődés szavát messziről meghalló szocialisták kormányoznak. Kis hazánkban ugyanis azt történik, hogy a kormány rászánja magát szép nagy beruházásokra. Be kell látnunk, nem lehet benne mindenki a Gripen-üzletben, vagy a Sulinetben, másoknak is kell adni valamit. Erre jó az interaktív tábla-program. Erre a programra szépen kiírnak elnyerhető pályázatokat, amelyet még ösztönöznek is. Ha nem is bombaüzlet, de jó üzlet.

A vidéki kisvárosban tanuló gyerek boldogan elbabrál a mókás táblával, majd a szünetben szembesül a magyar valóság másik részével. Az iskolai vécé, hogy is mondjam fi-

noman, szóval, hagyományos. Tudod, olyan, mint gyerekkoromban Csongrádon volt Irén nénémnél a kertben. Potyogtatós. Óriási előnye, hogy nem fárad a gyerek keze, mert még lehúzni se kell. Pályázat mindenre van, de speciel az iskolai vécére nincs. Nincs pályázat, nincs kormányzati pénz, nincs üzlet. Vagy inkább fordítva: nincs üzlet, nincs kormányzati pénz, nincs pályázat. A gyerek meg kit érdekel?

GYANUS ANTIKOMMUNIZMUS

„Nyilvánosságra hozzuk a kommunizmus bűnöseinek névsorát” – jelentette be a múlt héten Szöőr Anna, az Október 23. Bizottság Alapítvány elnöke. Nem ismerem személyesen Szöőr Annát, de emiatt nincsenek álmatlan éjszakáim. Saját elmondása szerint a nagypapja megjárta a recski táborot. Vélhetően innen a kommunista-ellenes indíttatás. Na meg onnan, hogy a kommunista-ellenesség mindig hozhat valamit a konyhára válságok és választások idején.

Ki ne emlékezne 1994-re, amikor Franka Tibor, akkor még újságíróként, a Köztársaság téren kazamatákat keresett, és még hallani is vélte a kommunisták által megkínzott „forradalmárok” hangját. Mi lett a vége? Nem az MDF nyert, ahogyan sokan gondolták volna, hanem az MSZP, élén Horn Gyulával.

A kommunisztázás ugyanis nem a jobboldal sorait zárja szorosabbra, hanem az MSZP táborát. Szóval, azóta gyanús nekem ez az egész kommunisztázás. Most is gyanús.

Gyanús azért is, mivel egyszerre jelenik meg más ismert trükkökkel. Masíroznak a szélsőjobboldali rohamcsapatok, de senki a kormányzatból még a kisujját se mozdítja meg, hogy tegyen ellene valamit. A média kedvenc témája, hogy rohamosan terjed az antiszemitizmus, a cigányellenesség, a másság-ellenesség. Nem szeretném, ha bárki is ezekkel a jelszavakkal nyerné meg a választást. Ma ugyanis nem ez az igazi kérdés. A valódi probléma az, hogy ki tud munkát adni az embereknek, ki tud biztos jövőt teremteni, ki tudja megteremteni a közös teherviselést, ki tudja megvédeni nemzeti érdekeinket. Lehet neveket megnevezni, ahogyan Szöőr Anna követeli. Ettől azonban, ahogyan manapság mondják, nem leszünk beljebb. Sőt, inkább kijjebb leszünk.

CHARLES GATI

A magyar sajtó a múlt héten közölte a hírt: Charles Gati, az Egyesült Államokban élő magyar származású politológus az új demokrata kormányzat első számú jelöltje a budapesti nagyköveti posztra. Állítólag még nem lefutott az ügy, és más neveket is emlegetnek. Szóba jöhet még Tom Lantos lánya is, de még Richard Holbrooke magyar származású felesége is. Holbrooke meghatározó szerepet játszott Jugoszlávia szétverésében, gondolom, ezért az amerikai nép hálája.

Megmondom őszintén, hogy egyiküknek sem örülök. Charles Gatit ismerem személyesen, járt nálam, a Baross utcában, és a személye ellen nincs, nem is lehet kifogásom. Ha Obamának jó, rajtam nem múlik. Mástól félek. Magyar honfitársaim reagálásától. Már hallom a hangokat. Te, én ezzel a Karcsi gyerekekkel együtt jártam általánosba! Az

semmi, a sógornóm unokahúgának a férje jól ismeri a titkárnököt. És így tovább. A magyar közélet szereplői tolongani fognak körülötte. Mindenki úgy gondolja majd, hogy az ő barátja, s végül mindenki örülni fog, hogy itt van egy egykori magyar, aki azért jött, hogy segítsen a szerencsétlen magyar népen. Jobb, ha tőlem tudod: nem azért jön.

Akárki is lesz az USA budapesti nagykövete, nem a magyar érdekeket képviseli Washingtonban, hanem az amerikai érdekeket Budapesten. Obamának rendbe kell tenni a világgazdaságot, de mindenekelőtt az amerikaiakat. Ezt várják tőle azok, akik elnököt csináltak belőle. Obama nyilván továbbléki majd a bajokat Európába, annak is a keleti részébe, ahol Árpád óta mi is vagyunk. A keserű pirulát meg le kell majd nyeletni, bár szerintem több is lesz belőle, és ehhez a feladathoz jól jönnek az egykori magyarok.

NEM HALLGATUNK

Hát, ez igen! Ez aztán honleányi gesztus! Dávid Ibolya, az MDF elnöke a hírek szerint több százezer forintért vett OTP-bankpapírokból. Isten bizony, ebben a nőben egy Széchenyi István veszett el. A haza veszélyben, és akad egy nő, egy asszony a gáton, aki példát mer mutatni az ország nagyjainak. Igen, előre, minden parlamenti képviselő, miniszter és államtitkár, költse a fizetése felét magyar részvények vásárlására! Ja és persze, a köztársasági elnök is, meg a miniszterelnök is.

Most jól figyelj! Dávid Ibolya ötlete baromság. A helyzet komolyságára való tekintettel megengedem a nem túl hízog kifejezést. Nem ez a dolga az MDF elnökének, de

nem ez a dolga az ország többi vezetőjének sem. Fogadjanak el törvényt a magyar vállalatok védelméről, és én két kézzel támogatom. Adóztassák meg a multikat, tiltsák meg nekik, hogy a válságra hivatkozva magyar embereket bocsássanak el, és én is erre fogok szavazni. Ne engedjék, hogy Gyurcsány-kormány újabb és újabb hiteleket vegyen fel, és én azt mondom: ez igen! Változtassák meg az adórendszert, vessenek ki luxusadót a gazdagokra, csökkentsék a szegények terheit, és én szívesen támogatom. De nem leszek partner a nép átverésében, a politikai színjátékokban, a manipulációban. Nem vagyok hajlandó, és nem vagyunk hajlandóak hallgatni akkor, amikor újabb és újabb bőrt húznak le rólunk, a dolgozó emberekről.

„NEMZETI EGYSÉG” PÁRTHÁZÜGYBEN?

Nem tetszik nekem ez a „nemzeti egység”. Persze, ha egyáltalán létezik. Úgy tűnik azonban, hogy létezik, mivel a parlament még tavaly elfogadott egy törvényt az állami vagyonról. Szerintem a legtöbb magyar ember úgy hal meg, hogy életében egyszer sem olvasta ezt a törvényt, sőt nem is hallott róla.

Nos, ebben az aranyos kis törvényben a honatyák és honatyák, Fideszesek és MSZP-sek egyaránt, kimondták, hogy „az országgyűlési képviselők általános választásán országos listát állító és az Országgyűlésben képviselőcsoport alakítására is jogosultságot szerző párt részére, a párt működési feltételeinek biztosítása érdekében iroda rendeltetésű ingatlan vásárlásához a Magyar Fejlesztési Bank Zrt. a párt kezdeményezésére pénzkölcsönt nyújt”. Hoppá, ez már valami! A pénz nem ám mindenkinek jár, csak önmaguknak, hiszen ők már bent vannak. S, ha már bent vannak, ahogy mondani szokás, élnek a polgári demokrácia lehetőségeivel.

És éltek is. Az MSZP 723 millióért 44 ingatlant vett. Az MDF, amely köztudottan külsős kormánypárt, 450 millióért 21 pártházat vásárolt. A derék liberális gyerekek nem sajnálták az állam pénzét, picinyke pártjuk mindjárt 327 milliót költött el 17 objektumra. A Fideszt sem kell féltetni, ők 205 milliót használtak fel 22 ingatlanra. Ez sem kevés, de egy árnyalattal kevesebb, mint a kormánypártoké és szövetségeseiké.

A pénzt persze vissza kell fizetni, 15 év alatt negyedévenként.

Van a törvényben egy fél mondat, ami tovább mozgatja a fantáziámat. A pénzkölcsön állami kezességvállalás mellett történik.

Szóval, tessék nekem megmagyarázni, hogy mi is történik, ha valamelyik párt nem fizet! Talán csak nem mi fizetjük vissza, önként és dalolva? Szóval, nem tetszik az ilyen „nemzeti egység”. Nem bánám, ha egység lenne, mondjuk a munkahelyteremtésben, a nemzet megvédésében, a magyar vállalkozások támogatásában, a dolgozó emberek terheinek csökkentésében, a terhek igazságos elosztásában, a válság leküzdésében. Ebben viszont nincs egység, a hamis egységből meg nem kérünk.

SE GYURCSÁNY, SE ORBÁN

Az MSZP kormánya megsarcolja, kirabolja, elnyomóritja saját népét. Az ember azt gondolná, hogy ennyi szémetség után rohannak az ellenkező oldalra, a Fideszhez. De nem!

A közvélemény-kutatások szerint a válság hatására egyre rosszabb az emberek közérzete. Ezen persze nincs mit csodálkozni. Azon annál inkább, hogy a Fidesz támogatottsága másfél év óta először süllyedt 25 százalék alá. Magyarán szólva, a népnek nem nagyon kell Gyurcsány, de Orbán után sem kiáltanak. A Fidesz helyében én persze elgondolkoznék ezen. Valami nem stimmel. Az emberek többit vártak a parlamenti ellenzéktől, és azt nem kapták meg. A kormányon már nem csodálkoznak, mert azok hivatalból ilyenek. Legalább is 2002 óta. De hát az ellenzék az mégiscsak más. Legalább is annak kéne lennie. A parlamenten belüli ellentámadásokat, amelyekből, legyünk őszinték, a Fidesz bőségesen kiveszi részét, az emberek többsége nem érti, nem becsüli, esetleg nem is ismeri. A leleplezésekből, a botrányokból meg már mindenkinek elege van, mert azokból úgysem jön ki semmi. Legfeljebb vizsgálóbizottságok jönnek létre, azokat viszont senki sem veszi komolyan. Sokak szerint az is csak az elit belső harca, olyan kéz kezeti mos alapon. A Fidesz az utcára is kivitte a tömegeket, de sokak szerint ott is hagyta.

Szó, ami szó, az emberek érznek valamit, amit ma még nem mondanak ki. Érzik, hogy az ő helyzetükön egy egyszerű kormányváltás nem segít. Főleg a mostani válságos időkben nem segít. Másra, másokra, elvileg más politikára van szükség. Csodáék, persze, nincsenek. Nem fognak vadonatúj erők megjelenni. Az emberek viszont tudják, hogy mi, a Munkáspárt is itt vagyunk. Érezzük rokonszenvüket, de bizonytalanságukat is. Még nem akarják elhinni, hogy mi hozhatunk igazi változást az életükbe.

Tegyük hozzá: még! Még most nem akarják elhinni, még most kicsinek tartanak bennünket, még most minden-

felé nézelődnek. A válság azonban átformálja az emberek életét. S a válság java csak most jön. A válság, és ennek egyáltalán nem örülünk, megteszi a magáét az emberek anyagi, megélhetési viszonyaiban. A mi dolgunk, hogy gondolataikat is átformáljuk. A mi dolgunk, hogy választási lehetőséget, alternatívát kínáljunk. A mi dolgunk, hogy szervezzük a pártot, bekapcsolódjunk a tömegmozgalmakba. A mi dolgunk, hogy teljes erőnkkel készen álljunk segíteni, amikor az emberek már nem csak becsülnek, de hívnak is bennünket. Nincs vesztegetni való időnk. Mindez nagyon gyorsan bekövetkezhet.

NEM KELL FIDESZ-BOLT!

Szociális bolthálózat megszervezését tervezi a Fidesz és a Magyar Gazdakörök és Gazdaszövetkezetek Szövetsége. Az első üzlet a Ferencvárosban nyílna meg – közölték a szülőatyák a múlt héten. A vásárló szempontjából a dolog lényege ugye az, hogy a nagy üzleteknél olcsóbban kapnának krumplit, almát, hagymát, mézet, vagyis azt, amit a magyar gazdák megtermelnek. Az áron, az olcsóságon van a hangsúly. A kispénzű vásárlók többségét ugyanis a nemzeti vonatkozás nem nagyon foglalkoztatja, amit világosan mutat az a tény, hogy alacsony áron szinte bármit hajlandóak megvenni a multiknál.

Van azért persze néhány apró kérdés vásárlói oldalról is. Elég olcsók lesznek-e a Fidesz-Magosz-boltok? Mekkora mennyiséggel tudnak előállni? Mennyire izgatja majd ez a multikat? Az eladók, azaz a gazdák szempontjából a lényeg az, hogy a termékeiken legalább kicsiben túladjanak, ha kell dömpingáron is, mert nagyban eladni egyébként teljes képtelenség. Az akció tehát nagyon önzetlennek tűnik,

de nem az. És akkor még itt van a párt, azaz a Fidesz. A Fidesz, mint párt, illetve a Magosz politizáló szárnya nyilván a választók rokonszenvére számít. Az egész ötlet per sze nem új. Volt már itt MDF-piac, nem egy faluban próbálkoztak olyan üzletekkel, amelyek beszerzési áron értékesítették a portékájukat. Az üzemeltetési költségeket valaki így is kifizette, de lehet, hogy nem a vásárlók. A dolog lényegét azonban sem az egyik, sem a másik nem változtatja meg.

A dolog lényege pedig az, hogy Magyarországon kapitalizmus van, ráadásul gyarmati kapitalizmus, és a magyar kereskedelmi hálózat zöme külföldi kézben van. És még egy apróság! Ezt a helyzetet a jelenlegi kormány megtűri, üdvözli, sőt támogatja. A Fidesznek és a Magosznak nem a Magosz-gazdák krumpliját vagy almáját kellene külön boltokban árusítani. Ebben sohasem lesznek versenyképesek. Nekik a gyarmati kizsákmányolást kellene minden nap leleplezniük, a magyar kormány népellenes kereskedelmi politikáját, Gyurcsányék lefekvését a multiknak. Perspektívát kellene adniuk az embereknek és nem ideiglenes kampányokkal álmegoldásokat ajánlítani az amúgy is szerencsétlen embereknek.

SOK AZ AUTÓ!?

Édesapám! Nyakra-főre csak panaszkodtok, ahelyett, hogy dolgoznátok. Nem a zsemle kicsi, a pofátok nagy! E kedves szavakkal egy lelkes művezető zárta le a munkahelyi vitákat egykor, amikor diákként nyáron egy építkezésen dolgoztam. Na, de az a szocializmus volt, ma meg ugye állítólag demokrácia van, nem illik a tudatos állam-

polgárt ilyesféle szövegekkel kábítani. De mégis megteszik. Sok az autó! Ezt a velős és bölcs megállapítást magától a szamizdat-világ lovagjától, az egykori „demokratikus ellenzék” hőjétől, Demszky Gábortól tudtuk meg, aki húsz éve valami félreértés folytán Budapest főpolgármestere lett. A kimerítő választ arra a kérdésre adta, hogy Budapesten miért nem lehet közlekedni. Feltehetően sok mindent nem lehet még Budapesten tenni, de közlekedni biztosan nem lehet. Legalábbis úgy, ahogyan a 21. századi Európában gondolná az ember.

Még hogy sok az autó! Mihez képest? Londonban talán nem sok az autó? Igaz, ott a főpolgármester szellemesnek szánt replikák helyett cselekszik. Fejleszti a metrót, a buszt, elfogadható áron tartja a taxi-viteldíjat. Az eredmény nem marad el. Még a finnyás középosztály is inkább felül a buszra, vagy esetleg taxival megy, de nem viszi be a kocsiját a belvárosba. Nemcsak azért, mert ebben az esetben magas adót kell fizetnie. Azért is, mert a tömegközlekedés értelmes alternatívát nyújt, ugyanis tiszta, pontos, kényelmes. De nézz körül Bécsben! Ott talán nincs sok autó? A bécsi főpolgármester butácska megjegyzések helyett szervezi, szervezteti a közlekedést. Például a nagyobb utak egyirányúsításával, az utak szélesítésével, villamos-vonalak fejlesztésével. Ez persze nehezebb, mint bulvárlapokban szellemeskedni.

A LUXUSKOCSI

Demszky Gábor azért mást is tesz. Egyszerűen nem értem, hogy miként győzi idővel. A múlt héten levélben kérte a BKV vezérigazgatóját, hogy az illető úriember „ne járjon

22 milliós luxusautóval, amikor cége veszteséges és több tízmilliárdos adósságot görget maga előtt”.

Tudod, nem az a megdöbbenő, hogy Demszky levelet ír. Az a megdöbbenő, hogy Demszky csak levelet ír, és nem kezdeményezi azonnal a kirúgását, páros lábbal. Az a megdöbbenő, hogy ezt az embert kinevezték a BKV élére. Akik kinevezték, nyilván tudták gyengéit. Az a megdöbbenő, hogy borítékolni lehet: a vezérigazgató is marad, a kocsis is marad, esetleg más konstrukciót alkalmaznak, azaz más trükkel csapják be az embereket. Az a megdöbbenő, hogy a BKV-főnök története nem a kivétel, hanem ez az általános, ez a szabály a mai tőkés Magyarországon.

KOSSUTHRA VÁRVA?

Simon János politológus-szociológus tette közé ezen a címen írását minap. Szerinte a csalódott közvélemény új politikai erőkre vár, ha tetszik, egy 21. századi Kossuth Lajos megjelenésére. Van benne igazság!

Tény, ami tény: a közvélemény-kutatások szerint a magukat baloldalinak valló szavazóknak több mint a fele ma már nem szavazna az MSZP-re. Nem a baloldali eszmékkal van bajuk, hanem az MSZP-vel, Gyurcsánnyal és társaságával. Ugyanezen baloldali szavazók 90 százaléka azonban soha sem szavazna a Fideszre. Sok embernek, köztük fiataloknak nem elvi fenntartásaik vannak a Fidesszel szemben, hanem nagyon is gyakorlatiasak. Sokak szerint a Fidesz nem tudott a parlamenti hálóból kibabalyodni, és nem tudta kihasználni az egymás után jövő helyzeteket. Ezek a szavazók viszont eldönthetik Magyarország sorsát. Kire fognak szavazni? Egyáltalán fognak-e szavazni?

Lehet persze egy új Kossuthra várni, de jobban járunk, ha a valóság példáit boncolgatjuk. Németországban a tőke

megszülte a nagykoalíciót, a tőkésosztály két nagy csoportjának átmeneti kiegyezését. Mert ugye, jobb ma egy kicsi, de biztos haszon, mint holnap egy tömegláadás. Szlovákiában pár éve a demokratikus szocialisták, az MSZP eszmei rokonai, belebuktak a korrupcióba. A szlovák tőke kitalálta Robert Ficot. Ez a fiatal, energikus ember kész varázsló, akinek a szlovák közvélemény mindent elhisz. Most éppen séggel azt, hogy az euróval jól fog járni a kisnyugdíjas is.

A nagykoalíció gondolatát nálunk is bedobták. Mostanság éppen Medgyessy Péter, bár nem tudom, hogy ő milyen minőségben dobál be akármilyen ötletet is. A nagykoalíció komoly veszély, s minden híresztelés ellenére nem jó a dolgozó tömegeknek. A dolgok nem mennének jobban, de már ketten húznának le újabb bőröket az emberekről. Az sem lenne nekünk jó, ha Gyurcsány helyett találnának egy magyar Ficot. Az MSZP akár vörös zászlót is kész lesz a kezébe venni, ha a kapitalizmus megvédéséről van szó. Óvakodjunk a hamis kommunistáktól! A dolgozó emberek számára csak egy dolog hozhat változást. A Munkáspártnak ott kell lennie a parlamentben!

LYUKAS TÖRVÉNYEK

Nem azzal van baj nálunk, hogy nincsenek törvények. Vannak, minden létező esetre kitalálnak egyet. A baj az, hogy a törvények lyukasak, átjárhatóak, kijátszhatóak.

Gondolod, hogy egy megyei közgyűlési elnök, aki még a parlamentbe is becsusszant, nem tudja, hogy kétszer is felvette az utazási díjat ugyanazért az útért? Egyszer a megyei hivatali kocsira, másodszer a képviselői költségtérí-

tésre. Tudja, nagyon is tudja! Ő csinálta a törvényt a többi társával együtt. Gondolod, hogy a szocialista férj-felelőség nem tudja, hogy annyi pénzt vesznek fel ketten csak úti-költségre, mintha minden nap kétszer oda-vissza mennének Miskolcra? Tudják, de felveszik a pénzt, mert ilyen a törvény. Ők csinálták. Gondolod, hogy a parlamenti ellenzék nem tudja, hogy az ilyen törvényekkel törvényesítik a lopást? Tudják. Mégsem változtatnak, mert nekik is jó. Pénzt hoz a házhoz. Néha megszellejtetnek a sajtóban egy-egy ügyet. Tudod, valamennyi lelkiismeretük nekik is van, vagy ha már nincs, tudják, hogy a következő választás előtt illik erényesnek látszani. Meg egyébként is jön a karácsony. Ilyenkor illik jó fiúnak tűnni.

A törvények persze nem maguktól születnek. A képviselők, a parlamenti pártok hozzák őket. Nem a törvényekkel van a baj, hanem a törvényhozókkal. Őket kell lecserélni, de sürgősen!

FERIHEGY

Ferihegyen áll a bál. Áll másutt is, csak ott nem ennyire feltűnő. Ferihegyen két szakszervezet, a Repülőtéri Dolgozók és Szolgáltatók Szakszervezete (RDSZSZ), valamint a Légiközlekedési Egyesült Szakszervezet (LESZ) megálította az életet. A földi személyzet nagy része nem szolgálja ki az utasokat, akik aztán egyre többen és egyre dühösebbek lesznek, s még a rendőrség se nagyon tudja az egymást taposó embereket lecsendesíteni.

A magyar kormány annak idején eladta a repülőteret is, a légitársaságot, a Malévet is. Ferihegy nem nagy biznysz.

Nem mi vagyunk Közép-Európa tranzitrepülőtere, hanem Bécs. Mi olyan gyarmati végállomás vagyunk, ahonnan a nyugatiak csak egy-két egzotikus helyre mennek tovább, mondjuk Temesvárra vagy Pristinába. A nyugati tulajdonos mindent ki akar szedni a repülőtérből, amit lehetséges, aztán tovább adni second hand cuccként. A szakszervezeteknek igazuk van. A tulajdonosok kizsákmányolják őket, átverik őket. S, velük együtt valamennyiünket! Ne hagyjuk! Legyünk türelmesek és támogassuk a repülőtéri dolgozókat! A repülőtéri harc kényelmetlen az utasoknak, de a történet róluk, rólunk, mindannyiunkról szól.

IZRAEL IGAZSÁGOS HÁBORÚJA?

Azt mondja a rádió, hogy Izrael háborúja a palesztinok ellen, igazságos. Melyik rádió? Melyik, melyik? Nálunk speciel majdnem mindegyik ezt mondja.

Nem mondom, igazságos háborúk persze vannak. Amikor az amerikai néppé formálódó egykori telepések kivívták függetlenségüket Angliával szemben, igazságos háborút vívtak. Az angolok meg igazságtalant. Amikor ugyanez a telepés népség nekiesett az őslakos indiánoknak, az igazság már az indiánok oldalán volt. És tudod, az ő igazságukon jottányit sem változtat az, hogy hány nyilvánzótt lőttek az amerikai katonákra, sőt még az sem, hogy azok a civilizálatlan indiánok bizony meg-megskal-polták a fehéreket. Mondhatnánk, és biztos vannak, akik mondják is, hogy a telepések csak önvédelemből megszárolták az indiánokat. Bizonyára voltak telepések, akik tényleg önmagukat védték, de az összes telepések együttléve már életteret kerestek maguknak, és ennek az indiánok voltak útjában.

Hidd el, hogy a mostani izraeli-palesztin konfliktus esetében sincs ez másként. A palesztinok mostanság valóban lőnek ki rakétákat, ami mindenből kiragadva nem túl szép dolog. Csakhogy ezek a palesztinok, akár radikálisok, akár békülékeny természetűek, otthon vannak. Érted? Otthon. Az izraeliek úgy gondolják, hogy ők vannak otthon, csak-hogy ez nem igaz. Még akkor sem igaz, ha azt gondolják, hogy voltaképpen az egész világ az övéké. Szerencsétlen palesztinokat annak idején elkergették szülőföldjükről, és évtizedek óta igyekeznek megkapaszkodni. Izrael, az USA, de voltaképpen Európa is igyekszik megfojtani őket. Izraelben a hírek szerint négy izraeli halt meg a palesztin rakéták miatt. Izrael válaszul majd ötszáz arabot ölt meg. Szépen, módszeresen, kulturáltan, bombákkal és rakétákkal. Nos, szerinted ez az igazságos háború?

HAMIS A VÖRÖS ZÁSZLÓ!

A munkáspártok tavalyi nemzetközi találkozásán állt fel az egyik orosz küldött, és sokakat meghökkentett azzal, amit mondott. „A válság olyan mély, hogy a tőkésék a kapitalizmus védelmében semmitől sem riadnak majd vissza. Jönnek majd az álkommunisták, sőt a tőkésék s vörös zászlóval a kézben fogják védeni a kapitalizmust.”

Néztem a magyar állami televízió, értsd: kormány-televízió szilveszteri műsorát. Nos, itt vannak! Már mint az álkommunisták, a vörös zászlós tőkésék. Te is láttad? Volt itt minden, ami jót a szocialista korszak televíziójában megcsináltak. „Otelló Gyulaházán” Básti Lajossal, Törőcsik Marival, és gyermekkorom nagy szerelmével, Domján Edittel. Volt Bodrogi is, és persze Hofi Géza min-

den mennyiségben. Eddig a pontig még nem is gyanakodtam. Lehet, hogy kevés a pénz, ezért hozzák elő a régieket. De egyszer csak Kálmán György hangját hallom: „Hanyas vagy? ‘28-as? Mi félszavakból megértjük egymást.” Megálltam, már én sem emlékeztem Szilágyi György költeményére. Megvallom őszintén, hogy meghatódtam. „Mi érkeztünk a fényes szelek hátán! Megforgattuk a világot. És a világ forgott velünk! Éhezünk, fáztunk és új indulókat tanulunk. Megtanultuk mi már ezt a harcot...”

Mi ez? Kommunista propaganda a magyar állami televízióban 2008 szilveszterén? Új rendszerváltás persze nem volt, mert a szocialista filmek közé szépen odacsempészték a rendszerváltás pillanatait. Legyen világos, hogy ki az úr a háznál. De mégis! A Szilágyi-vers nagyszerűen megfilmésített változatának felvillantása valami másról szólt. Arról, hogy a magyar kapitalizmus nagy bajban van. Arról, hogy megint nem a gazdagokkal fizettetik meg a válságkezelést, hanem velünk. Arról, hogy például Pécsen 6,4 százalékkal több lakbért kell fizetniük a pécsi önkormányzati lakások lakóinak. Arról, hogy Budapesten 14,1 százalékkal fizetünk többet a személtakarításért annak ellenére, hogy az üzemanyag, vagyis a szállítási díj jövőre várhatóan olcsóbb lesz. Arról, hogy átlagosan 7,9 százalékkal emelkednek a BKV jegy- és bérletárai.

Arról szól mindez, hogy Téged, kedves olvasó, szépen álomba akarnak ringatni. Gondold azt, hogy szocializmus van, Hofival és Szilágyi Györggyel! Gondold azt, hogy ez a társadalom Rólad szól, ezért jogos, hogy a terheiben Neked kell a nagyobb részt vállalni. Ne lázongj, ne tüntess, ne sztrájkolj, mert ez az ország a Tied! Arról szól,

hogy éket akarnak a nemzedékek közé verni. Te, fiatalabbként, aki naponta bejársz a munkahelyedre, és szembesülsz a magyar kapitalizmus minden szemetével, Te már tudod, hogy ez a társadalom nem a Tiéd. Ezért kezdesz sztrájkolni, mozgolódni, tenni valamit. Az idősebbeket akarják becsapni, azokat, akik megkapják a nyugdíjat, bármilyen kicsit is, de mégis biztos havi jövedelmet. A szüleidet, a nagyszüleidet akarják becsapni, a '28-asokat, meg a többieket. Ők már idősek, már nem dolgoznak, de szavaznak, hatnak Rád és egymásra. Hála Istennek, még sokan élnek közülük és fognak is szavazni. Ne engedd, hogy becsapják a Te szüleidet! Ne engedd, hogy vörös zászlóval a kezükben a szocializmusról papoljanak nekik, és a kapitalizmust adják el Neked, nekünk, mindenkinek. Ne engedd, ez a zászló hamis!

GÁZ VAN! GÁZ VAN?

Gáz van! – mondja a kormány. Illetve, gáz nincs! Ezért van gáz. Az elmúlt héten hideg volt, de hát többségünk életében volt már ilyen. Mit lehet tenni? Elővettük a régi pulóvert, a jégeralsót, fölöltöztünk. A Gyurcsány-kormánynak a nagy hidegben mindjárt melege lett. A közvélekedés szerint ugyanis ez a kormány addig él, amíg a hideg hónapok után megjön az első gázzámla. Hogy így lesz-e, majd meglátjuk! Mit lehet tenni? A hidegért nem lehet az oroszokat okolni. Most a szlovák kártya sem jön be, mivel, hogy a hideg nem attól függ, hogy verik-e a magyarokat. Putyin mester azonban most is kapóra jött. Leállították a gázszállítást. Na, nem nekünk, Ukrajnának. Persze, világos volt, hogy egy-két nap múlva az ukránok megcsapolják a mi gázunkat, mert ugye ott is hideg van. Sőt, mit ne mondjak, hidegebb. A kormány mindjárt válságstábot hívott össze. Mindenki kitett magáért. Te, a kormány még életében nem aggódott ennyit értünk. Lesz-e gázunk? Mi lesz, ha a nyüves oroszok és ukránok nem tudnak megegyezni? Gáz van, mert nincs gáz! Illetve voltaképpen nincs gáz, mert

szeretett kormányunk tudja, hogy mit kell tenni. Főleg ez az új fiú, Molnár Csaba. Egyem a kis szívét. Elnéztem a TV-ben a nyakkendőjét. Nem akarok dicsekedni, de nagyjából tudom, hogy milyen a jó nyakkendő. Csaba nyakkendőjének árából, hidd el, ki lehetett volna fizetni a megfagyott miskolci nyugdíjas gázzámláját. Na, mindegy! A kormány mindjárt lépett, itt egy kis korlátozás, ott egy kis korlátozás, nagy követelések az Európai Unió vezetőinek, nagykövetek behívása, árnyékbokszolás, minden volt.

Nem árt, ha tudod, hogy mindez szemfényvesztés. Ad egy, az oroszok nem először vesznek össze az ukránokkal. Két-három hét alatt többnyire kiegyeznek. Az oroszoknak is kell ám az a pénz, amit az ukránok fizetnek. Az ukránoknak is kell a tranzitért fizetett díj, ja, meg a gáz is. Ad kettő, amíg nem egyeznek meg, addig van tartalék. Tudod azokban a bazi nagy tárolókban, amelyeket a szocik kormányzása idején építettek. Ki kell nyitni, aztán majd újratöltöd. Ad három, a hétvégére már kiderült, hogy annyi gáz van, hogy a magyar kormány még a szerbeknek, horvátoknak, bosnyákoknak is tud eladni. Persze, azt mondják, hogy ezzel segítenek a szegény fázós balkáni népeknek, de gondolom, hogy jó árért teszik. Annak idején Rodolfó, a bűvész mindig azt mondta: a kezemet figyeljék, csalok! Nekünk sem ártana a kormány kezét figyelni, mert csálnak. Amíg mi el vagyunk foglalva a kormány hősies erőfeszítéseiről szóló híradásokkal, addig nem beszélünk pár dologról. Például: drága a gáz! Molnár Csaba miniszter úr megdicsért bennünket, hogy önként korlátozzuk a gázfogyasztásunkat. Miniszter Úr, jobb, ha tőlem tudja: nem azért korlátozzuk, mert maga szólt, hanem azért, mert nem tudjuk kifizetni a gázzámlát. Aztán itt van az állami gázárkiegészítés.

Te, ennyi papírt állam még nem kért a polgáraitól, mint most a Gyurcsányék. De van más is! Amíg aggódunk azért, hogy a kormányunk aggódik értünk, addig nem beszélünk arról, hogy a gáz, amit kapunk, az már nem a régi! Szegény édesanyám is mondja, hogy a karácsonyi bejgli valahogy nem úgy sült, mint régen. Valahogy az én pörköltöm is tovább főtt, mint régen. Nem tudom, hogy lehet-e hígítani, keverni, de egy biztos: ez a gáz már nem az a gáz. És tudod, ha így folytatódik, akár van gáz, akár nincs gáz, gáz lesz!

A GÁZ ÉS A NEMZETI FÜGGETLENSÉG

Ez a másik, amiről papolnak orrba-szájba. Rendben, ne vegyünk orosz gázt, de akkor mivel fűtsünk? Megoldás, persze, lenne. A paksi atomerőmű olyan régi, hogy valamit kell vele kezdeni. Bővítsük ki! Ezt mondja a kormány, ezt mondom én is, sőt, én hozzáteszem, építsünk újat is! Csakhogy a parlamentben nem akar megszületni a törvény erről. Pedig nem kell nagy ész annak megértéséhez, hogy a törvény elfogadásától az erőmű kibővítéséig, vagy új erőmű építéséig minimum tíz év kell. Nálunk, lehet, hogy több is. Nézzük, mi van még! Magyarországon rengeteg lignit van. Tudod, ez egy szénfajta. Nálunk leállították a bányászását, mondván, hogy a kutyának sem kell. Németországban most is bányásszák. Most, az ínséges időkben elővehetnénk a magyar lignitet. Elővehetnénk, ha nem adták volna el. De eladták. A külföldieknek. Az okos nyugati tőke pedig bespejzol. Majd akkor nyitja meg a magyarországi bányát, amikor neki, nem nekünk, neki szüksége lesz rá. Az Alföldön találtak egy kis gázt is. Az is jól jönne most! De nem lehet, mert azt is eladta a magyar kormány. A szélenergiáról nem is beszélek, mert, úgy tűnik, az egy külön maf-

fia-téma. De, akkor még mindig itt van az energiatakarékosság ügye. Nálunk akkora a demokrácia, akarom mondani a fejtelenség, hogy minden önkormányzat maga dönt arról, hogy mostanság, a hidegben lesz-e az iskolában „szén-szünet”, azaz ma már gázszünet vagy sem. Miért? Vajon az energiatakarékosság nem országos ügy?

**SZERESSÜK EGYMÁST GYEREKEK!
SZERESSÜK EGYMÁST GYEREKEK?**

„Szeressük egymást gyerekek, a szív a legszebb kincs. Ennél szebb szó, hogy szeretet, a nagyvilágon nincs. Az élet úgyis tovaszáll, a sír magába zár. Szeressük egymást gyerekek, Hisz minden percért kár!” Énekli a magyar nemzedékek óta Seress Rezső dalát. Mindjárt megérted, hogy miért jutott ez a dal az eszembe.

A ferencvárosi választásokon a Humanista Párt 3,68 százalékot ért el, amivel igencsak felhívta magára a figyelmet. 2006-ban ugyan nekifutottak a parlamenti választásoknak, de a jelöltállítás nem sikerült. Igaz, az önkormányzati választásokon már Budapesten is tudtak listát állítani, élén ugyanazzal a Várady Tiborral, akit most a Ferencvárosban is bevetettek. Országosan kaptak 3579 szavazatot. Most pedig összegyűjtötték a kopogtatócédulákat annak ellenére, hogy gyilkos verseny volt, tele törvénytelenséggel, emberi és politikai szemétséggel. Sőt, még pénz is tellett egy kis kampányra.

Az embereknek nagyon elégük van a parlamenti pártokból, és általában a politikai elitből. Jöjjön valaki, aki ezek ellen van, s én, a bizonytalan, de nagyon öntudatos magyar választó rá szavazok! Ki ne becsülné a humanizmust, olyan ismeretlenül is hangzik? Hát, gyerünk! Kicsit primitíven ez a jelenség lényege. Aki ugyanis veszi a fáradságot, és végiggondolja a humanisták programját, aligha hiszi komolyan, hogy bármi is megváltozik, ha története-sen bejutnak a parlamentbe. Várady Tibor, aki egyébként tiszteletre méltó ember, most azzal kampányol, hogy kiáll „a meleg egyenjogúságáért, és a hajléktalan emberek lakhatáshoz való jogáért.” Nem én találtam ki, ők írják a röplapjaikon. Hát, mit mondjak? Az a gyanúm, hogy a meleg egyenjogúsítása nem is áll olyan rosszul. De, ha még rosszul is állna, kettő darab – házasságra és közös gyerekre váró – férfi viszonyának jogi rendezetlensége mégsem ugyanaz, mint fetrengeni a budapesti utcán. Gyanítom azt is, hogy a hajléktalanok között nem igen találni melegeket. Szóval, a humanisták igazságokat táalnak, de egy kreált világban élnek.

De rendben, legyen! Folytatom, mert most jönnek az izgalmas részek: a Humanista Párt „a budapesti olimpia értelmetlen luxuskiadásai helyett az egészségügyi, oktatási, szociális fejlesztéseket tekinti elsődlegesnek”. Ez már körülbelül olyan, mintha el akarnám neked adni a Lánchidat, s te tiltakoznál, hogy túl drága. Mint bizonyára tudod, a budapesti olimpia egy álom, ízlés dolga, hogy édes álom vagy rémálom, de maximum egy álom. Még akkor is az, ha a pro- és kontra tanulmányok megírásával egyes fővárosi értelmiségiek máris jól keresnek. Ahogyan a Lánchidat nem adhatom el, olimpiát sem lehet ütre-tütre rendezni.

Innen tovább a humanisták anyagai – enyhén szólva – eltérnek az igazságtól. Idézem: „A Békejelet kezdeményező Várady az egyetlen jelölt, aki elutasítja Magyarország csatlakozását az afganisztáni és iraki hódító háborúhoz”. Nem vitatom, hogy tényleg el-lenzi a háborút, de a Munkáspárt, és jelöltje, Paulik Péter István legalább olyan hévvel és lelkesedéssel tette és teszi ezt, mint a humanista jelölt. A béke ügyének nem tesz jót, ha megmásítjuk a valóságot.

A humanisták bedobtak még egy poént, aminek nagy jelentőséget tulajdoníthatnak, mivel Várady úr még a Nap TV műsorában külön is aláhúzta. A Humanista Párt az egyetlen, amely „egyaránt elutasítja a kommunizmus és a neoliborális kapitalizmus bukott gazdasági modelljeit”. Kedves humanisták! Mi sokszor értelmesen együtt tudtunk működni. Akkor is, amikor a háború ellen emeltük fel szavunkat, akkor is, amikor a kórházak eladása elleni népszavazásra gyűjtöttünk aláírásokat. Nézeteink a múlttól, az osztályharcról, a világ rendjéről akkor is eltértek, de értelmes ügyekben pragmatikusan együttműködtünk.

A mostani parlamentből nem a tisztesség és humanizmus hiányzik egyedül. Egyébként nem kétlem, hogy ezeket az értékeket Önök jól képviselnék. A mostani parlamenttel, a mostani kormánnyal az a döntő baj, hogy nem fejezi ki a dolgozó emberek, a szegények, a rendszerváltás és az EU-csatlakozás kismizetteinek érdekeit. A politika arról szól, hogy az ország javait a kormánypártok ellopják, az ellenzék pedig legfeljebb csak elégedetlenkedik. A mai Magyarországon nem csak az a baj, hogy szemét, becstelens, tolvaj, korrupt emberek ülnek a hatalomban. Az a baj,

hogy kapitalizmus van. A szocializmusba ma belerúgni szerintem taszító és fölösleges is, mert a mai világunk bajaiért nem a szocializmus a felelős. A mai világ bajaiért a magyar kapitalizmus a felelős, amely kitermelte és még sokáig felszínen tartja a korrupciót, a törvényesített lopást, a szegények kisémmizését. És ez mindaddig így lesz, amíg a dolgozó emberek nem jönnek rá, hogy jobb életre csak akkor számíthatnak, ha az ő igazi képviselőik ülnek ott a parlamentben. A humanisták lehetnek egyénileg becsületes, jólelkű és jó szándékú emberek, de ez a lényegen nem változtat. A lényeg az, hogy a dolgozó ember nincs ott a hatalomban. A Ferencvárosban induló pártok közül őket a Munkáspárt képviseli.

NEM MINDEN A PÉNZ

A Bethesda Gyermekkórház remek létesítmény. Nem sok ilyen van Budapesten. Pontosabban szólva nem csak ilyen. Már általában gyermekórház is alig van, csupán csak kettő. Bölcs kormányunk úgy döntött, hogy nem kell több, pontosabban nem ad többre pénzt. Nem tudom, hogy mi teszi, az emberek tisztessége, a református hit jelenléte, vagy mindkettő együtt, de tény, hogy a Bethesdában értékekkel lehet találkozni. Emberi értékekkel. Az új főigazgató, Dr. Velkey György nem törli el elődje emlékét. Dizseri Tamás főorvos úr képe ott van az új igazgató szobájában. Apró dolog, de jelzi: itt, ebben a közösségben tudják, hogy a nagy dolgok csapatmunkában, évtizedek alatt születnek. Hogyan tudnak gazdálkodni a mai pénztelenségben? Nem lopunk! – hangzik a félreérthetetlen válasz, amely egyben vádirat is. Vádirat, mert mindannyian tudjuk, hogy kis országunkban lopnak, csalnak, és nem is akármilyen szinten. Igen, itt kell kezdeni! A főorvos megmutatja az intenzív-osztályt. A kisgyermek bőrének több mint ötven százaléka égett meg. Élet és halál között van. Élni fog! – mondja a fő-

igazgató. Élni fog, de amíg túl lesz a veszélyen, mi 15 millió forintot költünk rá. A társadalombiztosítás ebből csak másfél milliót fizet. Pazarlás nincs, csak olyan gyógyszert adunk neki, ami az életéhez kell. De egy ampulla százezer forint. Ne adjuk be, csak azért, mert drága? Minden mérhető pénzzel? Beadjuk, és inkább futunk a pénzünk után.

OBAMA-LÁZ

Obama-lázban ég Amerika. Milliók ujjonganak, énekelnek, üvöltenek önkívületi állapotban az új elnök láttán. Milliók hiszik el, hogy Amerika felszabadul, megújul, és most már más lesz. Nem bánom, hogy örüljenek az amerikaiak az elnöküknek. Szerintem ők látják meg majd először, hogy nem az a valóság, amit a beiktatáskor a média beléjük sugároz. Ők jönnek majd rá először, hogy az elnök ugyan néger, bocs, afroamerikai, de azért az USA-ban kapitalizmus van. Az Obama-láz sajnálatosan ragályos. Persze, nem magától terjed. A magyar értelmiség, a magyar média terjeszti ezerrel. Te, ami itt volt az elmúlt napokban, azt elképzelni is nehéz. Politológusok, egyetemi tanárok, diákok, háziaszszonyok, újságírók tették le a nagyesküt, ezerszer elmondva a médiában, hogy Obama ilyen meg olyan, és most ez lesz, meg az lesz. Göncz Kinga szerint eddig is nagyon jó volt a magyar-amerikai viszony, de most, hogy egy „színes bőrű és multikulturális hátterű” ember áll az USA élén, most aztán dőzs! Értelmiségünk lelkesedése talán akkor volt ehhez mérhető, amikor Gorbacsov lett a Szovjetunió első embere. Hát igen, egyesek már ilyenek. Hol ide lelkesednek, hol oda. Még az utcán is találkoztam egy kedves nyugdíjossal, aki ugyan nem hordott Obama-trikót, de váltig hitte: most már más idők jönnek. Jobb, ha tőlem tudja, és nem

várja meg, amíg a saját bőrén tapasztalja: más idők jöhetnek, de azok rosszabbak lesznek. Nem Obamától kell várunk a boldogulásunkat, hanem magunknak kell a sorsunkat saját kezünkbe venni.

HOVA LETT A MALÉV?

A hét, de túlzás nélkül az évtized nagy botránya a Malév eladása. Nem mondom, hogy az évszázad botránya, mert a magyar kapitalizmusnak egyelőre nincs vége, s még van egy pár dolog, amit az éppen ügyeletes kormány elkótyavevtyélhet. Mit tudunk a Malév eladásáról? Gyakorlatilag semmit! Én úgy vagyok, mint a többségünk, még sohasem adtam el légitársaságot. Kocsit, sőt lakást is adtam már el, meg aztán a kapitalista piacról valami keveset már sejtek. Na, már most! Ki becsülte fel a Malév értékét? Mielőtt a lakást eladtuk, felértékeltettük, hogy tudjuk, mit lehet érte kérni. Ki mérte fel a piacokat? Lakást se könnyű eladni, ha nincs rá kereslet, de mindig lehet valami pluszt felszámolni. Gázfűtés, beépített Internet-csatlakozás, netán kábeltévé. Szerintem az évek során a Malévba is beépítettek egy-két olyan pluszt, ami vonzóbbá tette. Például az EU-tagság, a hagyományos piacok, a szakemberek. Aztán ki tárgyalt a partnerekkel? Nálunk a feleségem tárgyalt, engem átverték volna. Lehet, hogy a kormány nevében nem a feleség tárgyalt?

Miről szólt az egyezmény az oroszokkal? Ne mondják mindig azt, hogy üzleti titok, mert miután megvan az üzlet, már nem lehet titok. Ha csak valami nagyon nagy disznóság nincs az ügyben. A privatizált Malévből én személy szerint csak annyit vettem észre, hogy minden utazásom során egyre rosszabb volt. Egyre több embert zsúfoltak egyre kisebb helyre. Eleinte nem adtak újságot, manapság már

WC-papírt sem. Szerintem ez másnak is feltűnhetett, mondjuk az igen tisztelt parlamenti képviselőknek, akik történetesen Malév-gépen mentek WC-re. Otthon miért nem azzal kezdték, hogy parlamenti vizsgálatot kezdeményezzenek? Miért csupán egy-két képviselő vette a fáradságot, hogy beszéljen róla? A magyar média eszes riporterei miért nem szálltak rá az ügyre, vagy, ha rászálltak, miért szálltak le róla? A Munkáspártnak ma nincs módja elszámoltatni a felelősöket, a kormánynak beadott petíciók pedig annyit érnek, mint a Malév-gépen a WC-papír. Az idő azonban változni fog. Mi azon leszünk, hogy feltárjuk az elmúlt két évtized állami tolvajait, az ország megkárosítóit, és oda kerüljenek, ahova valók: a börtönbe.

FELOSZLATJUK A PARLAMENTET?

Oszlassa fel önmagát az Országgyűlés! Ezzel a javaslattal állt elő a Fidesz a múlt héten. Nem túl meglepő, hiszen a parlamentben nagyjából ez az utolsó, amit meg lehet tenni. Lehet bírálni a kormányt, lehet felszólalni, lehet kivonulni a teremből, lehet bent maradni, az eredmény nagyjából ugyanaz.

Ezeknél az akcióknál nem az a cél, hogy a többi képviselőt meggyőzzék. A polgári demokráciában nem az számít, hogy ki mond okosat, jót. Csak egy számít, hogy hány embered ül a parlamentben. Ilyenkor a cél a reklám. Mi megmondtuk, ha nem akarják, mossuk kezeinket. Oszlassa tehát fel magát a parlament! A javaslat jó, mert ha megtörténne, úgy a magyar választók lehetőséget kapnának arra, hogy tisztázzák: mit is akarnak? Tovább elviselni a szociális átokfutást, vagy valami mást? Ha nem lesz előrehozott választás, akkor majd csak jövő tavasszal dönthetnek. Addig fizetni kell a számlákat, el kell tűrni az ÁFA-emelést, a nyugdíjelvonást és minden más disznóságot, amit a mostani kormány kitalál.

A javaslat jó is, csak félek, hogy nem lesz belőle semmi. Ahhoz ugyanis, hogy a képviselő urak és hölgyek feloszlassák a parlamentet, az kell, hogy a másik táborból valakik megszavazzák. Szerintem az MSZP-ben is van egy rakás képviselő, akin heveny hányinger lesz úrrá, ha a miniszterelnök megszólal, de ez még kevés. Ehhez meg kellene szavazni a Fidesz javaslatát, ami meg már sok. És akkor nem is beszéltünk az MSZP két bábpartjáról, az MDF-ről és az SZDSZ-ről. Ezek a legrondább állatfajhoz tartoznak. Nincsen állandó táplálkozási helyük, mindig oda mennek, ahol több zsíros falat jut. Szóval, szerintem a képviselőknek nem kell izgulniuk, nagy valószínűséggel kihúzzák jövő tavaszig. Hogy velünk mi lesz? Az senkit sem érdekel. Lenne persze más megoldás, csak hogy az nem a parlamentben van. Ha érdeklí az ellenzék, szívesen elmondom.

IGAZ: NAGYTAKARÍTÁS KELL!

Képzeld, mondja egy ismerősöm, elmentem a képviselőkhöz, és kértem, hogy néhány munkatársammal együtt engedjenek be a parlament ülésére. Rendben, mondta a képviselő, nagyon-nagyon örülök (a demokráciában a nagy mosoly a szokás), hány órakor jönnétek? Az ülés vége felé! A képviselő nem igazán tudta mire vélni, hogy miért nem a magvas vitanap elejére akarnak jönni, de hát a választó akarata szent, jöjjenek a vége felé.

A fene se volt kíváncsi arra, hogy mit beszélnek a képviselők, mondja az ismerősöm, bennünket az érdekelt, hogy mi marad a képviselők után. Na, nem négy év után, mert azt nagyjából tudjuk, sőt, szerintem, csak mi tudjuk. Szóval az érdekelt, hogy mi marad a képviselők után egy egész

napos egyhelyben ülés után. A vitának vége, a kemény semmittevésben megfáradt képviselők vonulnak kifelé. Ez az, amit a televíziók már nem adnak. A padokon meg ott van mindaz, ami marad a képviselők után. Széthajtogatott újságok, félig kiolvasott krimik, aranyos kis zacskók a sonkás zsemle maradványaival (vannak, akik fogyóznak, és nem esznek zsemlét, csak sonkát), az idegességtől szétmorzsolt cigaretták, kevéske szotyola és rágógumi.

Anyám arra nevelt, mondja az ismerősöm, hogy vessem be az ágyamat, tegyem rendbe a konyhát, mielőtt elmegyek. A munkahelyemet pedig mindig tisztán hagyjam ott. Ezeket vajon mire tanították? De ne félj, mondja az ismerősöm, tudom én, hogy mi kell: nagytakarítás kell a parlamentben, igazi nagytakarítás!

ELÉG A POLITIKAI KISDEDÓVÓBÓL!

Elég a politikai kisededóvóból! Én is így gondolom, ahogy a miniszterelnök mondta, csak egy kicsit másként. Gyurcsány mostanság demokrácia-lázban él. Egyeztet tudósokkal, civilekkel, szakszervezeti főnökökkel. Ez olyan trendi. Jól mutat a TV-ben, a tudósok, a civilek, meg a szakszervezeti főnökök meg elalélnak a megtiszteltetés-től. Gyurcsány még a köztársasági elnökkel is konzultálna, de az nem igazán kíváncsi a szövegére. Marad tehát a kevésbé elegáns hivatalos verzió: „a miniszterelnök tájékoztatja a köztársasági elnököt a gazdaság helyzetéről”.

A múlt héten még a parlament rendkívüli ülését is összehívták. Gyurcsány mindjárt mondta is a részeredményt: a parlament többsége egyetért vele. Az ellenzéknek meg

behúzott egyet, mondván, hogy be kell fejezni a politikai kisedővót. Én is azt gondolom, hogy be kell fejezni. Be kell fejezni, hogy a demokrácia jelszavával azokat kérdezem meg, akik egyetértenek velem, és könyörtelenül ki-rekesztem azokat, akik meg nem. Be kell fejezni, hogy a miniszterelnök a törvényesen megválasztott ellenzékét játékbabának tekintse, amit rugdoshat, tépdeshet, lejáráthat, ahogyan kedve szottyán. Be kell fejezni, hogy az embereket, az állampolgárokat média-trükkökkel hülyítsék, félre-vezessék, becsapják. Be kell fejezni, hogy Gyurcsány úr és barátai vidáman élnek, gazdagodnak, nekünk meg túrni kell a kizsákmányolást, a kiszolgáltatottságot, az elnyomorítást, sőt tapsolni is kell hozzá.

MINISZTERSÉGBŐL ELÉGTELEN!

Draskovics Tibor miniszter úr alattam járt a Fazekas Mihály Gimnáziumban. Magyar Bálint egykori miniszter úr, aki manapság olyan háttérben lévő liberális jolly joker meg velem járt egy osztályba. Mondanom sem kell, hogy nem rájuk vagyok büszke a Fazekasos évekből. Mostanság kezdek félni, hogy egyáltalán bevalljam-e, hogy együtt koptattuk az iskolapadot. De hát nem vagyok az a fajta, aki utólag átírja az életrajzát, meg aztán nem én tehetek arról, hogy egyesek tanultak tisztességet, emberséget, bölcsességet nagyszerű tanárainktól, mások meg nem.

Ez annak kapcsán jutott eszembe, hogy Draskovics miniszter lazán leváltatta a miskolci rendőrkapitányt. A városi rendőrség első emberének nem az a bűne, hogy cigánynak nevezte a cigányokat, akik történetesen bűnöket követnek el a miskolci utcán. Nem! Ne hidd, hogy a Gyurcsány-kormányt egy pillanatra is érdekelné a cigányság sorsa, önérzete, önbecsülése, meg ilyesmik. Másról van szó! A miskolci kapitány lerántotta a leplet a szocliberális kormány

szemfényvesztő, képmutató, cinikus magatartásáról, amivel a cigánykérdést kezeli. Gyurcsányék nem tudnak, és nem is akarnak munkahelyeket teremteni a cigányoknak. Nem akarják, és nem tudják az Európai Uniót meggyőzni, hogy ideje lenne pénzt adni ennek a kérdésnek a kezelésére, mert előbb vagy utóbb, de nagyon nagy baj lesz, amit nem lehet a magyar-osztrák határon megállítani. Gyurcsányék nem tudtak, és nem tudnak világos, törvények által kijelölt határt szabni, amelyen senki nem léphet át, se cigány, se magyar. Ha átlép, akkor két marha nagy pofon, törvényeink szigorra és népünk megvetése várja a másik oldalon. Szépen, törvényesen, úgy, ahogy illik. Gyurcsányék a saját rendőrségüknek sem tudják azt mondani, hogy te a határ másik oldalán vagy. Ha előbb adod a pofont, megbüntetünk, de ha akkor adod, amikor kell, megvédünk, még akkor is, ha az atya úr Isten, vagy az SZDSZ főnöksége, vagy netán az EU nem kevésbé érzékeny lelkű és nem kevésbé cinikus fő-fő emberei emelnek panaszt. Ehelyett, Draskovics miniszter úr, akivel a fő bajom az, hogy nem erre a posztra való, beavatkozik, és tovább keni a szocliberális szuarét.

Megmondom, hogy mi a mi véleményünk. Ad egy, a cigányság ügyéről beszélni kell. Nevén kell nevezni a problémát. Ha nem ezt tesszük, félrekezeljük, vagy sehogyan sem kezeljük a kérdést. Ad kettő, nagy ívű munkahelyteremtési, oktatási programok kellenek. Dolgozzon a cigány, de legyen hol dolgoznia! Dolgozzon a cigány, de tanítsuk meg arra, hogy legalább többségük ezt meg is értse. A többit majd meghozza az idő. Még valami: Draskovics úrnak írjuk a bizonyítványába: megbukott!

SZOCIALIZMUS

A múlt héten Kubában jártam. Néha jó visszaidézni, sőt megnézni, hogy mi is a szocializmus. Kubában ma jobban élnek az emberek, mint tegnap, mint tavaly, és sokkal jobban, mint húsz éve. Még nem élnek úgy, ahogyan szeretnék, de tudják az utat. Tudják azt is, hogy a szocializmus nem azért van, hogy mindenki szegény legyen, hanem azért, hogy mindenki jobban éljen. Ez még nem kommunizmus, amikor mindenkinek szükséglete szerint jut majd az ország kenyéréből. Ez még a szocializmus, ahol mindenkinek munkája szerint jut a közösből. A szürkehályog tömegbetegség, mondják Havanna neves szemklinikáján, de mi lézeres operációval gyógyítjuk. Ingyen és mindenkinek! Más dél-amerikai országban is vannak műszerek, orvosok is akadnak, de csak a gazdagoknak. Kubában szocializmus van, ott kapitalizmus.

A világgazdasági válság közepette nekünk is össze kell húzni magunkat, mondják a kubai vezetők. Amit exportálunk, azért kevesebbet kapunk, az importért meg többet kell fizetni. A jövőben nem adhatunk mindent ingyen az embereknek, de két dolgot biztosan megőrizzük: az egészségügy és az oktatás minden szinten ingyenes. Mert szocializmus van. Kubában sokféle emberrel találkozni, fehérékkel, kreolokkal, négerekkel. Nem egyformák, ki így él, ki úgy, de egyenjogúak, s főleg mindannyian emberek. Nem a bőre színe miatt segítenek valakinek, hanem, mert problémája van. Nem emlegetik egymás bőre színét, csak tesznek azért, hogy mindenkinek egy kicsit jobb legyen, fehérnek, kreolnak is, négernek is. Mert Kubában szocializmus van.

Az Egyesült Államokban néger lett az elnök. Ott ujjonganak, Amerika új korszakáról beszélnek. Kubában nem ujjonganak. Nem várják, hogy Obama megszüntesse a Kuba elleni blokádot, nem hiszik, hogy ezentúl az amerikaiak jó fiúk lesznek, és nem akarják megdönteni a kubai szocializmust. Nem! Obama folytatja azt, amit elődei is tettek. Soha nem bocsátják meg, hogy ötven éve elvették az amerikai gazdagok kedvenc üdülőparadicsomát, és a prostitúció, a kábítószer, az alkoholizmus szigetéből egy új országot, új társadalmat teremtettek. Obama sem teszi, mert ugyan néger, de kapitalista, a kubai néger meg szocializmust akar. Új korszak Amerika életében? Igen, valószínű! Csakhogy ez az új korszak nem az USA-ban kezdődik. Venezuelában, ahol tíz éve győzött a Bolívari forradalom, Nicaraguában, Bolíviában és másutt, és persze Kubában. Mert itt szocializmus van, és ahogy mondják, lesz is.

BŰNBEN FOGANT MAGYAR KAPITALIZMUS

Hunvald polgármester urat elvitte a rendőrség. Tudod, én nem azon csodálkozom, hogy elvitte, hanem, hogy most vitte el. Na meg azon, hogy a többiek még szabadlábon vannak. Ugyanis, ne hidd, hogy elcsencselhető ingatlan csak a VII. kerületben van. Na persze, ott szívesebben vásárolnak izraeli befektetők telket, házat vagy mindkettőt, ezért kapósabb is. És, mint látjuk, a kísértés is nagyobb.

Nem csodálkozom azért sem, mert a magyar kapitalizmus eleve bűnben fogant. Nálunk nem az történt, hogy volt egy szép kövér tőkésosztály, amely jó áron megvette az állami vagyont. Nálunk volt egy csomó hatalomra és pénzre éhes értelmiségi, feketéző pártapparatcsik, akik a szocializmusban sem éheztek, de többre, sokkal többre vágytak. Megvolt a lakásuk, a kocsijuk, a tisztességes polgári létük, de őket nem elégítette ki, hogy ötször többet kerestek, mint az átlagember. Ők százszor többet akartak keresni, nagy vagyona, nagy kocsira szert tenni. Ha nem tudnád, erről szólt a rendszerváltás.

Eleinte szabadrablás volt, ma már azonban cizelláltabbak a szabályok, a lényeg azonban megmaradt: a magyar kapitalizmus alkotó munka helyett ügyeskedéssel, korrupcióval, rablással épül. Ezen kellene változtatni, de a kormánypártok nem tudnak, és nem akarnak. Magyarország politikai rendszere ma Európában a legkorruptabb, a legpiszkosabb, a legbecstelenebb. Emberek! Meddig tűrjük még?

KI AZ IGAZI BŰNÖS?

Szóval, Hunvald polgármester urat elvitte a rendőrség. Megszólal az MSZP budapesti elnöke, és az erkölcsi tisztesség nevében felszólítja a polgármestert, hogy mondjon le MSZP-tagságáról, mert, hogy az MSZP ilyen tiszta, meg olyan erkölcsös.

Szóval, kérdem én: eddig hol voltatok? Eddig nem vetétek észre, hogy a belvárosi házakat fillérekért eladják izraeli meg egyéb haverjaiknak? Eddig miért volt jó a polgármester a mélyen hívő MSZP-s elitnek? Csak nem azért, mert fenntartott egy hatalmas választást előkészítő apparátust, magyarán, munkát, de főleg fizetést adott egy halom éhenkórásznak a szocialista és liberális táborból?

Van egy sanda érzésem. Szerintem Hunvald úr nem fog a börtönben elrohadni. Mert ha ő bűnös, akkor bűnösök a szerződések is, és bűnösök azok is, akik eleve tudták, hogy áron alul vásárolnak. Nem hiszem, hogy hazánk külföldre szakadt fiai önként és dalolva visszaadnák a megvett ingatlanokat. A végén még eljutnánk az igazi bűnösökhöz is. Na, azt már nem! Inkább elkenik a szuarét, igaz, nem először.

A RENDŐRSÉG

A múlt héten minden létező párt a rendőrség erősítését, a törvény szigorítását követelte. Nem is tudom, hogy eddig mit csináltak ezek a pártok. Hogy kevés a rendőr, azt bárki megmondja nekik. De elég kidugni az orrukat az utcára, és láthatják, hogy se közelben, se távolban egy darab sincs. A Fidesz több rendőrt követel, az MSZP, na meg Draskovics miniszter úr replikáz: semmi gond, megoldjuk. Ha kell háromezer rendőr, akkor lesz háromezer, ha több, akkor több.

Én gyanítom, hogy nem lesz se háromezerrel több, se tízzel. Nem csak azért, mert nincs pénz. Főleg azért nem, mert egy csapásra a pénz sem old meg mindent. Ad egy, a rendőröket ki kell képezni. Kiből? Hol? Ad kettő, a rendőrség gerincét meg kell erősíteni. A huszonéves kezdő rendőr még nem igazi rendőr, csak egyenruhája van, de tapasztalata nincs. Ad három, el kell dönteni, hogy mit akar a kormány? Sok rendőrt az utcán, vagy technikailag nagyon szuper akciócsoportokat. A kettő nem ugyanaz. Most azonban se az egyik, s a másik.

Én azt mondom: az utcákra rendőr kell! Magabiztos, segítőkész, cselekvőképes rendőr. Vegyék elő az egykori határőröket is, akik ma formálisan rendőrök, de még nem egészen azok. Belőlük talán könnyebb lenne valóságos rendőrt faragni. Nézze meg a kormány, hogy az APEH-től, a VPOP-tól nem lehet-e visszahozni rendőröket, vagy átvenni szakembereket! A körzetmegbízotti rendszert már ma meg lehetne erősíteni, jobban megfelelő emberekkel, gépkocsikkal, az állandó jelenlétet biztosító helyiségekkel. Az önkormányzati közterületi felügyelői rendszert komo-

lyabbá lehetne tenni, akár beemelni a rendőrségi rendszerbe. De mindez csak technikai kérdés. A rendőrség akkor lesz jó és hatékony, ha világosak a törvények, a játékszabályok, és azok betartásából az ország vezetése példát mutat. Addig a bűnözőknek áll a világ.

A FRANCIA LÁNY

A válság közepette nem érünk rá foglalkozni olyan apróságokkal, mint a nemzeti büszkeség. Megmondom őszintén: engem bánt az, ami a francia diáklány ügyében történik. Sajnálom a francia diáklányt. Idejött tanulni, hozzánk. Pontosán nem tudom, hogy szegény Ophélie Bretnacher miért pont bennünket választott. Nem hiszem, hogy azért, mert a magyar egyetemek nekünk ugyan sokba kerülnek, de a francia jövedelmekhez képest kifejezetten barátiak az áraik. A képekből ítélve a család nem tartozik a francia szegényosztályba. Lehet, hogy a kíváncsiság hozta ide. Szerintem évtizedeken át nem csak mi voltunk elzárva Franciaországtól, hanem ők is Magyarországtól. Ők talán még jobban, mint mi. A magyarok többsége biztosan tudja, hogy a mai Franciaország már nem a három testőr országa. A franciák egy része nem csak azt nem tudja, hogy mi is EU-tagok vagyunk, de még mindig valamilyen egzotikus keleti gyarmat képében élünk bennük. Ne mondd, hogy nem! Magam is beszéltem ilyenekkel. Na, mindegy, most nem ez a kérdés!

Szegény francia lány idejött, majd eltűnt. A rendőrség nyomozgatott, sőt, talán még nyomozott is, de semmi. A lány sehol. A szülők ezt nem hagyták annyiban, ami emberileg érthető. Idejöttek, botrányt csaptak, mozgósították a francia sajtót. Köszönjük szépen, hiszen most többet beszélnek Magyarországról, mint bármikor. A francia sajtót ugyanis nem hatja meg sem egy Bartók Év, sem a magyar idegenforgalmi hatóságok nyugati reklámkampánya, Gyurcsány éppen esedékes történelmi bejelentése pedig főleg nem. Nem csak az a fontos, hogy beszéljenek rólunk, hanem az is, hogy mit mondanak. A francia szülők közölték, hogy ők nem bíznak a magyar rendőrségben. Szó, ami szó, megértem őket, bár nehezemre esik kimondani.

Mi az én gondom? Ad egy: a magyar rendőrség főnökei, akik nyilván világlátottabbak az átlag rendőrnél, miért nem dobtak be apait-anyait, amikor hallották, hogy egy francia lányról van szó? Ad kettő: a magyar diplomácia miért nem tette szóvá, hogy egy ilyen ügy felfújása rossz fényt vet Magyarországra, amely nem szovjet gyarmat, még csak nem is a francia idegenlégió egyik gyakorlótere, hanem egy szuverén ország? Ad három: meddig tart még az, hogy az illetékesek összecsinálják magukat, ha a párizsi újságok megírnak valamit, de mit sem törődnek azzal, amit mi mondunk. Ha ugyanis a Belvárosban, az utcán lenne rendőr, legalább éjszaka, ilyen esetek nem történének meg, sem francia, sem magyar lányokkal.

YES, WE CAN

Ha nagyon unod az életedet, navigálj az MSZP honlapjára! Jó, nem egy Ludas Matyi, ha még emlékszel arra, ami-

re gondolok, de szerezhetsz magadnak pár felhőtlen percet. A múlt héten valami európai delegációval találkoztak a szocik legjobbjai. Te, hogy ezek miket nem mondtak? Butor Klára pártigazgató például elmondta, hogy „az embereket kizárólag az érdekli manapság, ami velük történik”. Érted Te ezt? Mi a túró érdekelne, amikor már almát se veszek a közértben, mert olyan drága? Okos pártigazgató folytatja: „Ennek fényében különleges energiákra van szükség ahhoz, hogy megértessük velük, valójában mit is szeretnénk elérni, ami egyben az ő saját érdekük is”. Tényleg, hogy nem látjuk be, hogy az ÁFA-emelés, az áremelés a mi elemi érdekünk? Hogy lehetünk ilyen földhözragadtak? Szégyelljük magunkat!

Na, aztán a másik! Lévai Katalin, akit a szocik nagyon csípnek. Tudod, ez a nő, akinek fáradtságos EP-képviselői munkája mellett van ideje „női sorsokat boncolgató” regényeket írni. Na, szóval Katalin asszony azt mondja: „a tavalyi amerikai választásokat az internetes kampánnyal sikerült megnyernie Obamának, így a demokratákhoz hasonlóan, erre nekünk is óriási hangsúlyt kellene fektetni”. Te, ez a nő már akkor elszállt, amikor esélyegyenlőségi miniszter volt. Nem tudom, hogy az miért nem jut az eszébe, hogy munkahelyeket teremtsenek, nem virtuálisakat, hanem valóságosakat?

A gyűlés végén megnyugodhattak azok is, aki Laci kedvéért, tudod, a mi Lacink kedvéért húzódtak be a hidegutcáról. Nos, Kovács László, az EU adó- és vámügyi minisztere felvilágosított bennünket, hogy nem a Gyurcsány-intézkedések nyúzzák meg a népet, csak a nép gondolja így, mert, hogy a Fidesz „már-

már gyomorforgató kommunikációja” miatt szegény népünk megszorításként éli meg azt, ami tényleg megszorítás.

De még nincs vége. Mindjárt kontrázott a másik EP-szépség, tudod, a Gurmai Zita. Jól figyelj, nem akármit mondott, nem mondom még egyszer: „verejtékes munkával igenis lehet tenni Magyarorszáért. Mi is meg tudjuk tenni azt, ami az Egyesült Államokban is sikerült”. Mivel, ezt Te nem értheted, de ne csüggedj, nekem is utána kellett néznem, elmagyarázom: ez az „igenis meg lehet tenni” szöveg nem más, mint az Obamáék jelszava: „yes, we can”. Szerény véleményem az, hogy nem Obama közhelyeit kellene bifláznunk, hanem megadóztatni a gazdagokat, a multikat, megvédeni a nemzeti gazdaságot. Ezt mi, munkáspártiak speciel meg tudnánk tenni, a szocik azonban nem!

KISVÁROSI MAGYAR VALÓSÁG

Minap az egyik magyar város jegyzője megosztotta velem véleményét a város elmúlt húsz évéről. Ne kérdezd, hogy melyik város, úgysem mondom el. Tudhatnád, hogy a mostani Gyurcsányos-Draskovicsos időkben sose lehet tudni.

Szóval azt mondja a jegyző, hogy húsz éve, a rendszerváltáskor a tanácselnök százmillió forint plusszal adta át a várost a polgármesternek. Akkoriban százmillió jó pénz volt. Mostanság a város adóssága másfél milliárd. Ez meg sok pénz. Húsz éve a városban volt néhány nagy magyar cég. Tudod, ezt hívják nemzeti iparnak. Ma egy-két multi van. Ezt hívják szocliberál iparfejlesztésnek. Húsz éve a tanács egy jól működő intézmény volt. A hatvan valahány fős tanács ellátta a képviseleti funkciókat. A tanácsstagok nem feltétlenül voltak szakemberek, de meg tudták ítélni, hogy a város dolgozóinak jó-e a költségvetés vagy sem. Képviselték az emberek érdekeit, döntöttek a stratégiai kérdésekben. A tanács választott egy tizenhárom fős végrehajtó bi-

zottságot, amiben viszont a gazdasághoz és az államigazgatáshoz értő szakemberek voltak. Mellettük dolgozott a hivatal, ahol mindenki értett ahhoz, amit csinált.

Manapság, meséli a jegyző, az önkormányzat ugyan csak huszonegynéhány fő, de igazából nincs közöttük szakember. Állatorvos, jogász, magánzó van, speciál gazdasági és államigazgatási szakember nincs. Ez nem lenne nagy baj, ha lenne más testület is, ahol szakemberek ülnek. De ilyen nincs. Ilyen helyzetben, a hivatalban nagyon nehéz megkövetelni a jó szakmai szintet. De van itt más is, mondja a jegyző. A 80-as évekre az államigazgatási törvények kiforrottak. Nem volt belőlük sok, a végrehajtásuk átlátható volt. Manapság, folytatja a jegyző, a munkatársaim nem, hogy megtanulni nem tudják a törvényeket, de elolvasni sem, annyiszor hoznak újabb és újabb módosításokat. A bürokrácia pedig elönti a várost. A lakosság száma ugyan csökkent, de az ügyiratok száma hatszorosára nőtt.

GYURCSÁNY EGYENSÚLYOZIK

A centrumban maradni bármi áron, még akkor is, ha nem te vagy a centrum. Gyurcsány régen rájött a polgári politikának erre a trükkjére. A miniszterelnök arról gyözköd bennünket, hogy az ő válságrendezési programja az egyetlen üdvözítő. Az egyik oldalon a Fidesz, amely szerinte nem akarja tudomásul venni, hogy áldozatok, az emberek újabb tehervállalása nélkül nem megy, s éppen ezért populista, kalandor. Ez nem új, lévén, hogy a miniszterelnök munkaidejének számottevő részét a Fidesz, és személy szerint Orbán Viktor szidalmazása teszi ki. Félreértés ne essék, most nem a Fideszt védem, csak szerintem a miniszterelnök ér-

telmesebben is eltölthetné idejét. Ami új, az a Reformszövetség programjának bekapcsolása. Gyurcsánynak ez azért kell, hogy megmutassa: ha nem fogadjuk el az ő programját, jön a mumus, a Reformszövetség.

A Reformszövetség a magyar nagytőke új trükkje. Az elmúlt években a kormányok sorra hoztak olyan törvényeket, amelyek nagyon jók voltak a magyar nagytőkének és külföldi barátaiknak, és nagyon rosszak a munkásoknak, a dolgozó tömegeknek, a kis- és középvállalkozóknak. A magyar nagytőke éppen ezért kitalálta, hogy el kell kenni a nyilvánvaló bűnrészességüket, össze kell mosni a felelőségeket, bűnrészessé kell tenni mindenkit, akit csak lehet. Megcsinálták sajátos úri klubként a Reformszövetséget. Jó név, nálunk minden eladható, amire ki van írva, hogy reform. A klubban csupa olyan ember van, aki személy szerint lehet kiváló, de így együtt rossz üzenetet hordoz. Benne vannak a nagy munkaadói szervezetek főnökei, más szóval a tőke képviselői. Mondjuk, Nagy Tamásra sok mindent rá lehet fogni, de azt aligha, hogy a falusi munkanélküliek képviselője, lévén, hogy ő a Dél-Pest Holding Rt. elnök-igazgatója, a Mezőgazdasági Szövetkezők és Termelők Országos Szövetségének elnöke. Parragh László is abszolúte kiváló ember, de maga is nagytőkés, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elnöke. A derék Demján Sándor is ott van, aki ugyebár a leggazdagabb honfitársunk. Persze ott van a Munkaadók és Gyáripárosok Országos Szövetsége egyik elnökségi tagja is. Ha valakinek kételye lenne a klub jellegét illetően, annak elárulom, hogy a Reformszövetség pénzügyi támogatásának biztosítását Demján Sándor vállalta magára. A nagy trükk, hogy belevették a tudomány képviselőit. Azt még megértem, hogy Glatz Ferenc,

az MSZP tudományos jolly jokere benne van. Ő mindenben benne van. Azt már kevésbé látom be, hogy az MTA jelenlegi elnöke, Pálinkás József úr miért ült fel ennek az átlátszó trükknek. Hacsak! Na, ezt már nem merem folytatni.

Amit biztosan észrevettél, hogy éppen azok nincsenek ott, akiknek a hátán csattan az ostor. A baj manapság nem az, hogy a nagytőke nincs képviselve a politikában, a baj az, hogy csak ő van képviselve. Ez a mostani válság nem csupán arról szól, hogy a nagytőke érdekei sérülnek. Arról is szól, hogy milliók élnek rosszabbul, sőt kilátástalanul. Közülük nagyon sokan értik meg, hogy a kapitalizmustól, Gyurcsányostól és Reformszövetségestől együtt, nem várhatják helyzetük javítását.

**VEGYÜK KOMOLYAN
ORBÁN VIKTÓR BESZÉDÉT!**

Vegyük komolyan Orbán Viktor beszédét! Annak ellenére, hogy a Népszabadság, az MTV, az ATV, a Klub Rádió, meg minden egyéb szocliberál média óva int bennünket. Sőt, annak ellenére, hogy rendes baloldali emberektől is jönnek ilyesfajta aggodalmak. A Fidesz elnökének ezúttal szerintem tökéletesen igaza van. A mostani válságot nem lehet a régi gyógyszerekkel kezelni, mert ez más, mint minden eddigi. Hiába kezeled az idei influenzát a tavalyi gyógyszerekkel, nem segítenek, sőt a beteg bele is halhat.

Ne rettenjen meg senki, se jobboldalon, se baloldalon! Biztosíthatok mindenkit, hogy Orbán elnök úr nem lépett át a Munkáspártba. Csak gondolkodik. "A válság csak a felszíne annak a mély változásnak, amellyel a világtörténelem 80 éves korszaka lezárult" - fogalmazott. Így van! S ebből következik az is, amivel folytatja: nem a részleteken, hanem az egészen kell változtatni, alapvetően új megoldásokra van szükség. A helyzet értékelésében egyetértünk, de

a kiváltó okokról vitatkoznék, nem is kicsit. A Fidesz elnöke úgy gondolja, hogy “konkrét emberek okozták a válságot, nem a rendszerek”. Én úgy gondolom, hogy maga a tőke rendszer idézte elő a válságot, a buta politikusok csak tetézik a hibát. Ebből én szerintem az is következik, hogy nem elég egyik vagy másik kormányt lecserélni, más politikára van szükség. Igaz, Orbán Viktor is kimondja, hogy ez a válság nem azért jött létre, mert túl sokat termel a világ árukból, hanem azért, mert túl sok a pénz, a spekulatív pénz, a virtuális pénz, ami mögött nem áll termelés. Orbán Viktortól nem várhatjuk el, hogy a kapitalista rendszert bírálja. Ma az is elég, ha látja azt, hogy az eddigi módon nem lehet folytatni.

A szocliberál média lefumigálta a beszédet, mondván, hogy a Fidesz elnöke semmit sem mondott. Hát igen, olyat valóban nem mondott, ami az MSZP-nek tetszene. Erősíteni kell a rendet! Ezzel olyannyira egyetértek, hogy korábban a Munkáspárt is beírta a programjába. Meg kell erősíteni az államot, állami bankra van szükség, államosítani kell a stratégiai ágazatokat, nemzeti ellenőrzés alá kell venni a hazai pénzpiacot. Egyetértek vele, mi is ezt valljuk régen, s nem véletlenül: a válság leküzdésének az az útja, amely a nemzeti tőkére, az önállóbb magyar gazdaságra épül, jobb, mint a multinacionális tőkével szembeni kiszolgáltatottságunk további növelése, ami ugye a Gyurcsány-kormány választása. Én még valamit hozzátennék ehhez. Egy új politikához az is kell, hogy több jusson annak a kilencmillió embernek, aki elszenvedte a rendszerváltást, az EU-csatlakozást, a kapitalista Magyarország húsz évét.

GYURCSÁNY FORRADALMA

Gyurcsány folyamatosan arról beszél, hogy a centrumban áll, de saját táborának baloldali jelszavakkal akar hitet adni. Aki csak egy kicsit is a valóságban él, és mondjuk, megkapta a decemberi gázszámlát, az nem veheti komolyan Gyurcsány mostani nagy ívű ötleteit. Ezért kell a baloldali máz. Gyurcsány baloldali jelszavai azonban nem igaziak. Hamisítások, ráadásul a legrosszabb fajtából. A február 28-án megjelent Népszabadságinterjújában példának okáért a következőket mondja a miniszterelnök: „Bizonyos értelemben most szembesül az ország azzal, hogy mit is jelent a szociális piacgazdaság. Ami most történik, azt nem írhatjuk a rendszerváltás számlájára. Ez csendes társadalmi-gazdaságpolitikai forradalom”. Majd így folytatja: „A rendszerváltás közép-európai forгатókönyve alapvetően a liberális társadalmi és gazdaságpolitikai modellre épült. Másként ez nem is történhetett volna. Most mindez változik: erősebb és hatékonyabb állam”.

Érted Te ezt? Forradalom? De vegyük szépen sorba! Ad egy, nincs és nem is volt szociális piacgazdaság a rendszerváltás óta. Magyarországon kezdettől fogva a kapitalizmus durva formája valósul meg, aminek következménye az, hogy egy millió ember él jól, a többi kilenc millió meg rosszul, illetve nagyon rosszul. Ad kettő, a neoliberais politika nem volt kötelező forгатókönyv. Vagy legalábbis, azt is lehetett másként csinálni. Szlovákiában, Szlovéniában, Csehországban is alapvetően neoliberais kapitalizmus van, mégsem adták el az országot a külföldnek. Ad három, az ilyen forгатókönyveket nem a gólya hozza, hanem az ország vezetői fogadják el. Magyarország elmúlt

20 éves történelmében négy év a Horn-kormány bűne, és immáron hét év a Medgyessy- Gyurcsány-kormány felelőssége. Ad négy, Gyurcsány úr tudhatná, hogy a forradalom olyan változást jelent, amikor egy társadalmi formáció felvált egy másikat. 1989-ben Magyarországon ellenforradalom volt, mert a szocializmust lecserélték kapitalizmusra. Most azonban a kapitalizmuson belüli átalakulások, kínládások mennek végbe. Ennek semmi köze a forradalomhoz. Az ÁFA-emelés, a GYES megadóztatása, meg a Gyurcsány-kormány többi „forradalmi” ötlete, nem forradalom, hanem rossz, buta politika. De azért mondanék valamit: a forradalom, az igazi forradalom bekövetkezhet, ha így megyünk tovább!

KISBÉRI FÁK

A fákról beszélgettünk minap Kisbér polgármester asszonyával. Udvardi Erzsébet orvos, lehet, hogy ezért is érzi át az ügy fontosságát. A közeli bakonyi erdőkből viszik a fát, mondja. Viszik hivatalosan az erőműbe, viszik nem hivatalosan a lakásokba. Az államot nem hatja meg, hogy kopár hegyhátak maradnak a nagyüzemi tarvágás nyomán. Az sem, hogy sok ember már csak úgy tud fűteni, hogy ellopja a fát.

Miért nem lehet összhangot teremteni? Miért nem lehet érvényt szerezni a köz érdekének a vállalat érdekével szemben? Miért nem lehet kiszámítani, hogy mivel jár, ha felemelem a gáz árát? Megannyi megválaszolatlan kérdés. A kisbéri polgármester nem ültet fákat a Bakonyba. Nem tud. Ültet oda, ahova tud. A polgármesteri hivatal előtt tizennégy fácska hirdeti az aradi vértanú tábornokok és az első független magyar kormány miniszterelnökének emlékét. A neveket odaírták minden fácskához. Egy

név íratlanul van ott, de arra is emlékezni fognak a helyiek: a polgármesteré, aki képes volt tenni történelmi emlékezetünk és emberi környezetünk megőrzéséért.

VOLT EGYSZER EGY HÁBORÚ

Volt egyszer háború, nem az Óperenciás tengeren túl, hanem itt, a közvetlen közelünkben, Jugoszláviában. Tíz esztendeje annak, hogy a NATO 19 tagországa, köztük Magyarország háborút indított a Jugoszlávia ellen. A jugoszláv vezetést azzal vádolták, hogy tömeggyilkosságokat követtek el Koszovóban, meggyalázták az albán kisebbséget. A vádokról idővel kiderült, hogy körülbelül annyira igazak, mint az Irak ellen felhozott vádak. Irakban nem találtak tömegpusztító fegyvereket, pedig nagyon keresték az amerikaiak is, az angolok is. Koszovóban meg nem találtak tömegsírokat, pedig nem kevesebb intenzitással kutatták.

De, hát nem is ez volt a lényeg. Jugoszlávia az utolsó láncszem volt a nyugati világ rendszerváltó terveiben. Magyarország, Csehország, Lengyelország húsz esztendeje gyorsan megadta magát, nagyobb bonyodalom nélkül megdöntötték a szocializmust. Jugoszláviát szétszedték, egymás után választották le a tagországokat, ami nem volt különösebben nehéz, hiszen történelmi léptékkal mérve nagyon keveset éltek együtt. Szerbia azonban nem adta meg magát. Szerbia, amely talán az egyetlen ország a világon, amelynek területe folyamatosan változott a történelem során. Hol itt volt, hol ott volt, de akárhol is volt, a szerb nép hazájaként védte. Milosevic elnököt sokan nem szerették a szerbek közül, talán a szocializmust sem, de a függetlenséget igen. Nem adták meg magukat a töröknek, nem tér-

tek át a muzulmán hitre. Nem adták meg magukat az Osztrák-Magyar Monarchiának, pedig a monarchia legtávolabbi városa Zemun volt, a mai Belgrád elővárosa. Nem lettek katolikusok. Nem adták meg magukat Hitlernek sem, pedig iszonyatosan sok vérbe került. Nem feküdtek le Sztálinnak sem, vállalták a kiátkozást a szocialista világból. Nem adták magukat a globalizáció zászlajával hódító amerikaiaknak sem.

A nagy Amerika ezért indított háborút, Európában először a második világháború után. A modern technika minden eszközét bevetették a szerb nép ellen. Nem a katonákat kellett megsemmisíteni, a szerb nép ellenállását kellett megtörni. A szerb nép ezúttal sem engedett, de gyengék, megvásárolhatóak a legelszántabb népben is vannak. A német-barát miniszterelnök Djindjics kiadta a tőkés világnak a legendás elnököt, Slobodan Milosevicset. Ahogy mondani szokás, Isten nem ver bottal: a miniszterelnököt Belgrádban, a nyílt utcán agyonlőtték. Milosevic elnökkel Hágában végeztek fogva tartói. Nem engedhették meg maguknak a bírósági tárgyalást, mert kiderült volna az igazság, Milosevic igazsága, a szerb nép igazsága. Koszovót, az ősi szerb földet azóta kitepték Szerbiából. A katolikus Horvátországot és a muzulmán Albániát most veszik fel a NATO-ba.

A NATO a közeli Pápára telepíti hadászati légi szállító eszközeit. Jó, ha a közelben vannak, és gyorsan és sok katonát, fegyvert képesek szállítani az új hadszínterekre. Magyarország két héttel a NATO-agresszió kezdete előtt lépett a NATO-ba. Világos volt, hogy területünk kell. A magyar politikai elit súlyos döntést hozott, amelyhez hasonló egyszer-kétszer kell meghozni egy évszázadban. A döntés tra-

gikus következményekkel járt. Magyarország a 20. században másodszor is részese lett egy olyan háborúnak, amelybe soha sem lenne szabad belépni: a szomszédok elleni háborúba. A magyar kormányok besöpörték a nyugati világ bókjait, és még szorosabban a NATO-hoz, az USA-hoz, a nyugati tőkéhez kötötték Magyarország sorsát. A magyar tőkésosztály uralkodni akart a balkáni térségben, még a háborút is vállalta. De nem nyert, hanem veszített. Trianont nem tették jóvá, a magyar nemzeti törekvések – eltérően a cseh, lengyel, horvát, román és más törekvésektől – nem valósultak meg. Volt egyszer egy háború, volt egyszer egy történelmi helyzet, amelyben a tőkés Magyarország új elite leszerepelt.

KINEK JÓ, KINEK NEM JÓ

Jó döntést hozott Gyurcsány Ferenc. Nagyon jót! Mindenekelőtt jó neki. Úgy vonul vissza, hogy benne marad a partiban. Még az sem kizárt, hogy neki ajánlják ismét a koronát, mondván: Feri, te vagy a legjobb, a legszebb! Jó az SZDSZ-nek, és az általuk megtestesített hazai és külföldi nagytőkének. Megint ők választhatják a miniszterelnököt, ami nem rossz egy kiesésre ítélt párt esetében. Most komolyan elővehetik a Reformszövetség terveit, azaz a nép becstelen és mocskos kizsákmányolásának tudományosra festett programját. Jó az MSZP-nek, mert a hatalmukat meghosszabbítják pár hónapra. Bizony ezek a fiúk és lányok tudják, hogy egy előrehozott választáson a Fidesz akár kétharmadot is kaphatna. És akkor bizony nem csak Hunwald polgármester urat vinnék el bilincsben. Jó az MDF-nek. Dávid Ibolya túljátszotta magát az EP-listával, túlon túl az MSZP oldalára állt, most újra eljátszhatja a jobboldali pártot.

Na jó, pár embernek nem jó! Mondjuk kilenc millió-nak! Nem jó azoknak, akik svájci frankban meg euróban vettek fel lakáshitelt, mert nem tudnak fizetni, s a kormány ezután sem segít. Nem jó a hétszázézer magyar mikro-, kis- és középvállalkozónak, mert se ez a kormány, se az új nem áll melléjük. Nem jó sok millió bérből és fizetésből élőnek, mert az ÁFA-emelés az ő pénzüket kurtítja meg. Választá-nának ők új kormányt, de azt az MSZP nem engedi. De iga-zán nem kell kicsinyeskedni. Mindenkinek úgysem lehet jó. Legalább Gyurcsánynak és milliárdos társainak legyen jó!

NEM SZERETNÉK MSZP-TAG LENNI

Éjjel felriadtam, úristen, MSZP-tag vagyok! '89-ben be-léptem, mert – igaz, hogy kimaradt a munkás szó – de a szo-cialista olyan közel állt a szívemhez. Egyébként sem szív-leltem Antallt, Horthyt, a grófokat, meg a többieket. Horn Gyuszinak örültem. Ha valaki visszahozza a Kádár-rend-szert, hát ez visszahozza. Nem hozta! Eladta az áramszol-gáltatást a külföldnek, de behozta a jó kis plázákat, ahol a gyerek egész nap elvan. Az Orbánt már akkor megutál-tam, amikor a Hősök terén a kommunistákat szidta, de, hogy a szegény Gyulát is kigolyózta, az már sok. Azóta nem bi-rok ránézni. Nem mondom, a Bokrost már nehéz volt le-nyelni, de hát végre valaki cselekedett. A Medgyessyt is kedveltem, tudod, olyan úriember típus. Az ember ilyenek szeretné látni a gyereket. A Gyurcsány meg megmentette a pártot. Te, ha nincs a Feri nagy esze, 2006-ban az Orbán agyagba döngöl bennünket. Nem mondom, örültem volna, ha a Szili Kati lesz a köztársasági elnök és nem az akadé-koskodó Sólyom, de a Feri biztos jobban tudja, miért nem jó neki a Kati.

Hát, igaz, ami igaz, most egy kicsit nehéz megélni. De hát mindenkinek nehéz, még a Ferinek is. Egyébként is, ha az Orbán ilyen nagy okos, miért nem mondja meg, hogy mit kell tenni? Mit mondasz, hogy lopnak, csalnak a szocialista polgármesterek? Szemen szedett hazugság! A Feri jól megmondta a kongresszuson, hogy a „döntéshozók egy része olybá tűnik, hogy a Fideszhez kötődik, s részrehajlóan eljárás alá vonják a Fidesz ellenfelének vélt embereket”. Disznóság! A Feritől rendes, hogy lemond. Miért nem mond le az Orbán? Persze, neki csak a hatalom kell! Mi van? Hogy a fiamnak nem lesz állása? Persze, nem jó, de meg kell tanulni, milyen az élet! Nem voltam ott a kongresszuson, de két kézzel szavazok a Ferire... Ekkor már izzadtam, de szerencsére felriadtam. Nem, ez nem én vagyok! Én nem szeretnék MSZP-tag lenni. Ugye, most már Te sem?

FELOLDOZÁS

Nem tudom, hogy mi bajod Gyuresánnal? Manapság ilyen emberek kellene. Ő már az átkos végén is tudta, hogy be kell lépni a KISZ-be, és egy életre össze kell fogni a haverokkal. Hova lépett volna? A bélyeggyűjtőkhöz? Ott nem volt pénz, a KISZ-ben meg annyi mindent lehetett privatizálni, hogy két nemzedéknek is elég. Remekül vette az akadályt a rendszerváltás után is. Ügyes üzleteket kötött, élt a lehetőséggel. Kész, ennyi! Miért kéne kiakadnom azon, hogy ott hagyta a családját az Apró-unokáért, a Kláraért? Manapság annyi válás van, de ő legalább másodszor jól nősült. Van, akinek háromszor se sikerül. Oda állt Medgyessy mellé, sportminiszter lett, aztán mesteri húzással ő lett a miniszterelnök. Gondolj bele, mennyi ész kell ahhoz, hogy egyik percről a másikra maga mel-

lé állítsa az MSZP-aktivistákat. Kemény fiú. Múltkor a választási vitában Orbán azt várta, hogy két úriember programokról fog beszélgetni, aztán győzzön a jobbik! Nem, barátom, győzzön az erősebb! Ez az idők szava. Most is megmutatta, hogy hol az ész. Már mindenki fente a kését rá, de ő előállt egy államférfiúhoz méltó javaslattal. Nem mondott le, de jelezte: ha akarnak, válasszanak új miniszterelnököt. Ő nem fogja a jót, mármint a reformot elrontani. Tudta, hogy az MSZP-aktivisták imádják az önkritikát. Tudod, ez olyan, mint a gyónás. Utána jön a feloldozás. Gyurcsányt feloldozták. Most már nem számít, hogy eladta az országot, nyomorba döntötte az embereket, lezüllesztette a közrendet, a közigazgatást, a közerkölcsöt. Ő lett az elnök. Tényleg nem számít?

LAZACKA

Az elmúlt hét lázas, majd egyre lankadó érdeklődéssel telt el. Ki lesz a soron következő miniszterelnök-jelölt? Látva az MSZP-SZDSZ sanyarú káderállapotát és a jelöltek rohamosan zuhanó színvonalát, úgy látom, cselekednem kell, és amíg nem késő, megteszem saját javaslatomat. Javaslom Lazackát miniszterelnöknek. Lazacka a mi perzsamacskánk. Ne háborodj fel, neki is van annyi köze a miniszterelnöki székhez, mint a többieknek. Ő is itt él, van igazolványa, hogy idevalósi macska. Nincs se román, se izraeli, sem más papírja, csak magyar. Ráadásul Lazacka számos előnyös tulajdonsággal rendelkezik. Először is nem lop. Még soha semmit nem csent el a konyhából. Egész egyszerűen azért, mert nem él azzal, amivel mi. Igaz, nem olcsó a spéci perzsamacska-kaja, de legalább nem lopja el a húst az asztalról, nem vesz részt semmilyen privatizációban. Másodszer, Lazacka azért is optimális jelölt, mert védi saját területét. Esküszöm neked, hogy hozzánk idegen, ráadásul multinacionális macska be sem teheti a lábát. Nem tudom, hogy Lazacka hogy csinálja, de rá a szomszéd ku-

tyák se ugatnak. Végezetül kiváló Lazacka PR-munkája. Ha levegőre vágyik, ha simogatást akar, ezt olyan profi módon tudja tálalni, hogy az ember úgy érzi: nem is ő akarja, hanem mi magunk. Nos, Lazacka kiváló jelölt. Mégis azt hiszem, hogy új parlamentre van szükség, mivel ezen nem megy át. Nem azért, mert perzsamacska. Azért, mert vörös.

MEGSZORÍTÁST AKAROK!

Kisfiam, mit szeretnél Húsvétra? Megszorítást! Závecz Tibor, a Szonda Ipsos vezetője a múlt csütörtökön elmondta a Nap TV-ben, hogy az emberek többsége megszorításokat akar. A megszorítás azt jelenti például, hogy lóttak a 13. havi nyugdíjnak, a gáztámogatásnak, a magasabb közszolgálati béreknek. Ja, és persze azt, hogy kevesebbet eszel. A derék Závecz úr szerint szeretett népünk mégis megszorításokról álmodik.

Aztán elmagyarázza, hogy miért is. Szerinte a népek azért akarnak megszorításokat, mert a média naphosszat erről beszél. Ha erről van szó, miért nem beszél a média mondjuk az adók csökkentéséről, az árak stabilizálásáról, a tolvajok megbüntetéséről, meg hasonló apróságokról? Lehet, azért, hogy ne ahhoz kapjunk kedvet? Závecz úr szerint mi közvetlenül is hibásak vagyunk, mert már mindenki kidolgozta saját túlélési stratégiáját, vagyis már beletörődtünk. Ezután jött Závecz úr legsúlyosabb érve: mi, az Isten adta nép azért akarunk már eleve is megszorításokat, mert tudjuk: a Fidesz se tudna mást csinálni. Ez a tudományos közvélemény-kutatásnak álcázott szocliberális manipuláció a Nap TV-ben hangzott el, ahol hivatásszerűen dicsőítik az MSZP-t, s ahova a Munkáspártot már hosszú hónapok óta nem hívják.

POLITIKAI HULLARABLÓK

Napóleon föbbe lövette azokat, akik a csatatéren pénzt, értéktárgyakat kértek a haldokló katonáktól cserébe az életmentő segítségért, gyógyszerért, kötszerért. Az emberek többnyire megvetik azokat, akik mások szenvedéséből előnyökre akarnak szert tenni, ahelyett, hogy megoldást, a menekülést akarnák segíteni. Ma Magyarország tengernyi a szenvedő ember, aki segítségért kiállt. Megoldának ők a gondjaikat egyedül is, ha tudnák, mint ahogyan a sebesült katona is futna a csatatértől, ha nem lőtték volna el a lábát. Minden pártnak vannak saját, úgymond, pártérdekei. Nem azt mondom, hogy természetes, de tudomásul lehet venni: mindenki erősödni akar, s mindenki úgy erősödik, ahogyan tud. A nehéz helyzetek, mint a mostani is, megmutatja minden katona, minden ember, minden párt erkölcsi értékét, tartását.

Az SZDSZ évek óta mást se csinál, mint élösködik a magyar társadalmon. Annak idején kiegyeztek Antall Józseffel a kétharmados törvényekről. Azóta is nyögjük ennek az antidemokratikus rendnek minden következményét. Majd megegyeztek Horn Gyulával, mert így volt biztosítva a szabad rablás, mármint számukra. Jó volt nekik Medgyessy is, amíg úgy látszott, hogy eladja a kórházakat, aztán átültek a másik lóra, hatalomra segítették Gyurcsányt. Most már ő sem kell. S főleg nincs szükségük a millió szenvedőre, munkanélkültre, hajléktalanra, éhezőre, a kapitalizmus vesztéseire. Legfeljebb a csizmájukat kellene még lehúzni, mint a haldokló katonáról a csatatéren.

Az SZDSZ napok óta kéreti magát. Az MSZP lehetővé tette nekik, hogy ők döntsenek a miniszterelnökről, s ne azok, akiknek minden rendes helyen dönteniük kellene, azaz az embereknek, a választóknak. Az SZDSZ meg eljártssza szerepét. Nem kell ez, nem kell az, vagy csak ez kell! Nem számít, hogy az embereknek már elégük van ebből, hiszen a gondjaikba lassan belepusztulnak. Nem számít, hogy válság van, és a válság társadalmi robbanással fenyeget. Csak egy fontos van: legyen jó az SZDSZ-nek. Ők a politikai hullarablók, akik megmenthetnék az országot, ha akarnák. De ők gazdagodni akarnak, állásokat akarnak, nem a haza megmentését. Támadni nem lehet őket, mert jön a szokásos szöveg: szélsőséges, idegengyűlölet, antiszemizmus. Pedig csak tőlük akarunk megszabadulni. Végleg!

AZ ELTAKARÍTÓ

A rendszerváltás után a múltat kellett eltüntetni. A belügyminiszterség zsírosabb állás volt, mint a pénzügyminiszteré. Ott voltak ugyanis a papírok, sőt így: a Papírok. Aki időben kimentette az addigi életét kevésbé előnyös színben feltüntető iratokat, már nyugodtabban érezhette magát. Biztonságban nem, mert – ahogyan egykori főnököm tanította – a külügyminisztériumban, semmi sem készül egy példányban, még az sem, amire rá van írva: „Készült 1 példányban”. Igazán szerencsésnek azok érezhették magukat, akik mások papírjaihoz jutottak hozzá. Így vagy úgy, de főleg úgy. Évekig élélhettél belőle. Én tudok valamit rólad. Te tudod, hogy én tudom, és én tudom, hogy te tudod. Ez minden ideológiánál szorosabb lelki kapocs, amire legújabb kori demokráciánkban karriernek egész sora épült.

Később változtak az idők. Már nem a múltat kellett eltakarítani, vagy legalább is nem csak azt, hanem a jelent. Ehhez a belügy egyedül már kevés volt. Manapság

az APEH-ben sokkal több izgalmas dolog van, mint a belügyben. Onnan persze soha sem kerülhet illetéktelen kezekbe, illet még feltételezni se jutna eszembe, de egyszer érdemes lenne az APEH számítógéprendszerének meghibásodásai és egyes politikusok magatartásváltozásai között kimutatni az összefüggéseket. Egy jó belügyes, egy jó adófőnök, és mindent szépen el lehetett takarítani.

2002 után újabb fejezet kezdődött az eltakarítási szakmában. A győztesek hosszabb időre rendezkedtek be, évekig mit sem törődtek a jelen szemetével. Majd az idő elmossa. Néha azért odadobtak egy-egy önkormányzati embert, pártközeli vállalkozót, de vezéráldozatra nem volt szükség. Az eltakarítási szakma megmaradt a belügy és az adóhatóság szintjén.

A szemét azonban gyarapodott. Ideje volt komolyabb eszközöket bevetni. A nemzetbiztonsági szervek jó megoldásnak tűntek, mert azok mindent látnak, mindent hallanak, ráadásul nem kell nagydobra verni. A gondok azonban szaporodtak, pontosabban a szemét már a külföldnek is szemet szúrt, és látszott, hogy ebből baj lesz. Rájöttek, hogy most már csak egy megoldás van: annyi a szemét, hogy az első embernek kell kézbe venni a dolgokat személyesen. Illetve nem is magának, hanem utódjának. A szemét ugyanis annyi, hogy ellepi a Kosuth teret, s ehhez már akárki nem jó. Igazi eltakarító kell, sőt az Eltakarító kell. A baj az, hogy a szemét után termelődik, viszont a szemetelőket nem takarítják el. Ehhez azonban már kevés az Eltakarító.

BAJNAI

Bajnai nem lehet jó miniszterelnök. Egész egyszerűen azért nem, mert a nemzetnek ma nem rá van szüksége. Batthyányra, Andrássyra a legtöbb magyar emlékezik, de vajon kinek jutna eszébe a 19. század második felének másik kilenc magyar miniszterelnökének a neve? Batthyányra, Andrássyra a magyar nemzetnek volt szüksége. A többiekre valakinek vagy valakiknek az uralkodói elitből.

Bajnai Gordon a nagytőkének kell, ő a nagytőke embere. Nem csak azért, mert ő maga is a nagytőkés osztályhoz tartozik. Főleg azért, mert az ő érdekeit védi. A magyarországi kapitalizmus elmúlt 20 évének igazi nyertese a magyar nagytőke, na és persze a külföldi tőke. És most bajban vannak. Bajban vannak, mert már nincs annyi haszon, mint eddig. A béreket nem lehet az idők végezetéig balkáni szinten tartani, az árakat meg felvinni az EU-szintre. Elégedetlenek a nyugati haverok is. Úgymond a magyarok ígértek egy szép kis nyugodt országot, most meg minden olyan, mint egy puskaporos hordón ücsörögni. A nyugatiakat nem érdekli, hogy mennyit keres a magyar melós. Őszintén szólva, a magyar nagytőkést sem. Egy dolog a fontos: a tőke minél kevesebbet veszítsen a jövedelméből.

A nemzetnek ma olyan miniszterelnökre van szüksége, aki megvédi a magyar gazdaságot, rendet teremt, s először húsz év óta a gazdagokat adóztatja meg, és nem a szegényeket.

MI MIT TEGYÜNK?

Mit tegyünk mi, munkáspártiak ebben a helyzetben? Hogyan tudjuk meggyőzni az embereket? Nos, nincsenek csodák, és nincsenek egyszerű receptek sem. Dolgoznunk kell! Járnunk a városokat és a falvakat. Bekopogtatni az emberekhez, ha kell egyszer, kétszer, százszor. Ki kell mennünk az utcára, a rendelőintézetek és kórházak elé, a piacokra, hogy lássanak bennünket az emberek. Műszakváltáskor oda kell menni a gyárakhoz, és beszélni a munkásokkal. Ma már értenek bennünket és figyelnek ránk. Terjeszteni kell a Munkáspárt anyagait az elmúlt 20 évről, és a következő évekre szóló elképzelésekről.

Most pedig nyakunkba kell venni a városokat, a falvakat, és gyűjteni az ajánlócédulákat az EP-választásokra. Nem csak annyit, amennyi feltétlenül szükséges. Annyit gyűjtünk össze, ami stabil indulást biztosít számunkra, és egy kis magabiztosságot, szervezeti tapasztalatot a magyar parlamenti választások előtt. Más út nincs, könnyebb út sincs, de ehhez az úthoz megvan mindenünk: programjaink, jelöltjeink, szervezeteink. És ne feledjük! Ez nem csupán egy választás, egy lépés, komoly lépés a kapitalizmus megváltoztatásához. Induljunk!

NE DÓLJ BE A TRÜKKÖKNEK!

Aczél György, a kádári időszak egyik meghatározó személyisége 1960-ban folytatott egy megbeszélést Rákosi Mátyással, a Magyar Dolgozók Pártja egykori főtitkárával, aki 1956 után nem teljesen önszántából a Szovjetunióban élt. A háziőrizet nem túlságosan jó dolog, de egy fokkal kellemesebb, mint amikor az embert kivégzik. Rákosinak nem tetszik, hogy az akkori MSZMP-ben egyesek nagyon kokettálnak a szociáldemokrata nézetekkel.

Rákosiról sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy nem ismerte a szociáldemokratákat. Ismerte őket, nagyon is. A Tanácsköztársaság népbiztosaként láthatta, hogy a szociáldemokraták miként veszik elő a vörös zászlót, amikor ez a jó nekik. De látta azt is, hogy miként árulják el a szocializmust, és miként engedik börtönbe, vagy bitófára juttatni kommunista társaikat. Szóval ez a Rákosi mondja: „nálunk ma szociáldemokrata reneszánsz van, holott nálunk volt a világ legrothadtabb szociáldemokrata pártja”.

Félretéve a tanmesét, azt mondom: ne dőlj be a trükköknek! Bedőltél 1989-90-ben, amikor Nyers Rezső elhittette veled, hogy az MSZP voltaképpen szocializmust akar, csak éppen most a kapitalizmus bevezetésén fáradozik. Bedőltél Horn Gyulának, amikor a Kádár-rendszert ígérte neked visszahozni, miközben minden mozgathatót eladott a külföldieknek. Gyurcsány már nem is leplezte, hogy átver Téged. De most újra jönnek a fiúk! A múlt héten eljátszották Neked az Internacionálét. Holnap az MSZP előadja neked, hogy ők nem is akarták igazán Bajnait és megszorításait, mivel ők egy rendes “baloldali párt”. Nagyon szépen kérlek, ne dőlj be! Hidd el, hogy Te jársz jobban!

FORRADALMAT AKARUNK!

Mostanság Európában sem csípiik nagyon a szocikat. Miért? Azért, mert ott is átverték a népet. Jólétet, esélyegyenlőséget, meg hasonlókát ígértek, helyettük csináltak egy szép neoliberais politikát. A melós semmi, a profit minden! Nagyjából ez a lényeg. Nos, a szocik arrafelé is rájöttek, hogy így még évtizedekig élédegélhetnek az ellenzékben, mert a kutya se fog rájuk szavazni. Ennél meg csak egy rosszabb lehet, ez pedig a forradalom. Tudod, olyan igazi munkásforradalom. A forradalmakkor ugyanis elszámoltatják a főnököket, és a szociknak idehaza is, az EU-ban is van mit takargatniuk.

Kitalálták, hogy “a baloldalnak új válaszokat kell kínálnia: a kapitalizmus helyett kiszámítható és méltányos gazdasági és társadalmi berendezkedésre van szükség, amely a szociális biztonságot alapelvnek tekinti”. Ezt a baromságot írta egy bizonyos Andrea Nahles, a Német Szociálde-

mokrata Párt alelnöke, és Jon Cruddas, a brit Munkáspárt képviselője egy angol lapban. Elnézést a kifejezésért, de tényleg baromság. Elhiszed, hogy a kapitalizmus kegyetlen formáját, a neoliberalizmust megvalósító szociáldemokraták idehaza és az EU-ban holnapra jó fiúk lesznek? Ők nem azt ígérik neked, hogy szétzavarják a velejükig rothadt elitet. Nem, ők az ígérik, hogy „kiállnak a szegények, a kisebbségek, a nők jogai mellett, és fel kell karolni a környezetvédelem ügyét”. Meg olyanokat, hogy “a piacot a demokratikus politikai intézmények korlátozása alá kell vonni”.

Tudod, ezek a dolgok nem így működnek. Amíg az összes bank, a gyárak, sőt minden magántulajdonban van, és a tőkés gazdaságot nem általában a tőke uralja, hanem a fináncsőke, a pénzügyi és spekuláns tőke, addig nem lesz társadalmi ellenőrzés. Ennek is megvan az útja: a szocialista forradalom. Az, amikor a hivatásos politikai prostituáltak helyett a dolgozók ülnek a parlamentben és döntenek az ország sorsáról. Az, amikor közösségi tulajdonba veszik a bankokat, a gyárakat, az, amikor nem lehet az embereket kizsákmányolni. Nahles úr, Crudas úr, de hozzájuk tehetnénk Bajnai urat és Lendvai Ildikó úrasszonyt is, nem akarnak forradalmat, mert az az ő végüket is jelenti. Mi forradalmat akarunk!

AZ ÁLBALOLDALIAK

A római légiók mellett harcoltak barbárok is. A barbárok nem voltak rossz emberek, csak éppen nem akarták, hogy Róma uralkodjon a világban, még az ő földjükön is. Szóval, a rómaiak alkalmaztak kisebb barbár szervezeteket, ame-

lyek azt mondogatták, amit az igazi barbárok, csakhogy barbárnak tűnő, de a valóságban a barbár érdekek ellen ható akciókat folytattak. Az igazi barbárok között ez néha nem kis zavart okozott, aminek viszont a rómaik örültek.

A Zöld Baloldalnak titulált szervezet, élén Tamás Gáspár Miklós és Vajnai Attila urakkal, manapság ilyen álbarbár, akarom mondani álbaldali szervezet. Mostanság aláírásgyűjtést indítanak annak érdekében, hogy a kormány mielőbb ratifikálja az Európai Szociális Charta hetedik cikkelyét, amely a gyermekek és fiatalok jogairól és védelméről szól. Rendben van! De vajon ez-e ma a lényeg? Vajon megváltozik-e a kapitalizmus akkor, ha történetesen mégis törvénybe iktatják? Megbuktatjuk-e a szocikat? Vajon, nem az történik-e, hogy amíg a mai álbarbárok aláírást gyűjtögetnek, a mai rómaiak a legnagyobb nyugalommal verik szét a dolgozók megmaradt jogait és tapossák bele a nyomorba az embereket?

NE DŐLJ BE A TRÜKKÖKNEK!

Aczél György, a kádári időszak egyik meghatározó személyisége 1960-ban folytatott egy megbeszélést Rákosi Mátyással, a Magyar Dolgozók Pártja egykori főtitkárával, aki 1956 után nem teljesen önszántából a Szovjetunióban élt. A háziőrizet nem túlságosan jó dolog, de egy fokkal kellemesebb, mint amikor az embert kivégzik. Rákosinak nem tetszik, hogy az akkori MSZMP-ben egyesek nagyon kötötték a szociáldemokrata nézetekkel.

Rákosiról sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy nem ismerte a szociáldemokratákat. Ismerte őket, nagyon is. A Tanácsköztársaság népbiztosaként láthatta, hogy a szociáldemokraták miként veszik elő a vörös zászlót, amikor ez a jó nekik. De látta azt is, hogy miként árulják el a szocializmust, és miként engedik börtönbe, vagy bítófára juttatni kommunista társaikat. Szóval ez a Rákosi mondja: „nálunk ma szociáldemokrata reneszánsz van, holott nálunk volt a világ legróhadtabb szociáldemokrata pártja”.

Félretéve a tanmesét, azt mondom: ne dőlj be a trükköknek! Bedőltél 1989-90-ben, amikor Nyers Rezső elhittette veled, hogy az MSZP voltaképpen szocializmust akar, csak éppen most a kapitalizmus bevezetésén fáradozik. Bedőltél Horn Gyulának, amikor a Kádár-rendszert ígérte neked visszahozni, miközben minden mozgathatót eladott a külföldieknek. Gyurcsány már nem is leplezte, hogy átver Téged. De most újra jönnek a fiúk! A múlt héten eljátszották Neked az Internacionálét. Holnap az MSZP előadja neked, hogy ők nem is akarták igazán Bajnait és megszorításait, mivel ők egy rendes “baloldali párt”. Nagyon szépen kérlek, ne dőlj be! Hidd el, hogy Te jársz jobban!

FORRADALMAT AKARUNK!

Mostanság Európában sem csípiik nagyon a szocikat. Miért? Azért, mert ott is átverték a népet. Jólétet, esélyegyenlőséget, meg hasonlókát ígértek, helyettük csináltak egy szép neoliberais politikát. A melós semmi, a profit minden! Nagyjából ez a lényeg. Nos, a szocik arrafelé is rájöttek, hogy így még évtizedekig élédegélhetnek az ellenzékben, mert a kutya se fog rájuk szavazni. Ennél meg csak egy rosszabb lehet, ez pedig a forradalom. Tudod, olyan igazi munkásforradalom. A forradalmakkor ugyanis elszámoltatják a főnököket, és a szociknak idehaza is, az EU-ban is van mit takargatniuk.

Kitalálták, hogy “a baloldalnak új válaszokat kell kínálnia: a kapitalizmus helyett kiszámítható és méltányos gazdasági és társadalmi berendezkedésre van szükség, amely a szociális biztonságot alapelvnek tekinti”. Ezt a baromságot írta egy bizonyos Andrea Nahles, a Német Szociál-

demokrata Párt alelnöke, és Jon Cruddas, a brit Munkáspárt képviselője egy angol lapban. Elnézést a kifejezésért, de tényleg baromság. Elhiszed, hogy a kapitalizmus kegyetlen formáját, a neoliberalizmust megvalósító szociáldemokraták idehaza és az EU-ban holnapra jó fiúk lesznek? Ők nem azt ígérik neked, hogy szétzavarják a velejükig rothadt elitet. Nem, ők az ígérik, hogy „kiállnak a szegények, a kisebbségek, a nők jogai mellett, és fel kell karolni a környezetvédelem ügyét”. Meg olyanokat, hogy “a piacot a demokratikus politikai intézmények korlátozása alá kell vonni”.

Tudod, ezek a dolgok nem így működnek. Amíg az összes bank, a gyárak, sőt minden magántulajdonban van, és a tőkés gazdaságot nem általában a tőke uralja, hanem a fináncsőke, a pénzügyi és spekuláns tőke, addig nem lesz társadalmi ellenőrzés. Ennek is megvan az útja: a szocialista forradalom. Az, amikor a hivatásos politikai prostituáltak helyett a dolgozók ülnek a parlamentben és döntenek az ország sorsáról. Az, amikor közösségi tulajdonba veszik a bankokat, a gyárakat, az, amikor nem lehet az embereket kizsákmányolni. Nahles úr, Crudas úr, de hozzájuk tehetnénk Bajnai urat és Lendvai Ildikó úrasszonyt is, nem akarnak forradalmat, mert az az ő végüket is jelenti. Mi forradalmat akarunk!

AZ ÁLBALOLDALIAK

A római légiók mellett harcoltak barbárok is. A barbárok nem voltak rossz emberek, csak éppen nem akarták, hogy Róma uralkodjon a világban, még az ő földjükön is. Szóval, a rómaiak alkalmaztak kisebb barbár szervezeteket, ame-

lyek azt mondogatták, amit az igazi barbárok, csakhogy barbárnak tűnő, de a valóságban a barbár érdekek ellen ható akciókat folytattak. Az igazi barbárok között ez néha nem kis zavart okozott, aminek viszont a rómaik örültek.

A Zöld Baloldalnak titulált szervezet, élén Tamás Gáspár Miklós és Vajnai Attila urakkal, manapság ilyen álbarbár, akarom mondani álbaldali szervezet. Mostanság aláírásgyűjtést indítanak annak érdekében, hogy a kormány mielőbb ratifikálja az Európai Szociális Charta hetedik cikkelyét, amely a gyermekek és fiatalok jogairól és védelméről szól. Rendben van! De vajon ez-e ma a lényeg? Vajon megváltozik-e a kapitalizmus akkor, ha történetesen mégis törvénybe iktatják? Megbuktatjuk-e a szocikat? Vajon, nem az történik-e, hogy amíg a mai álbarbárok aláírást gyűjtögetnek, a mai rómaiak a legnagyobb nyugalommal verik szét a dolgozók megmaradt jogait és tapossák bele a nyomorba az embereket?

A MINISZTERI FIZETÉS ÉS AZ EMBEREK MEGBECSÜLÉSE

Bajnai úr bejelentette, hogy 15 százalékkal kevesebb fizetést fog adni a minisztereinek, mondván, hogy ez a kormány istenigazából meghúzza a nadrágszíjat. Szerintem az egész úgy, ahogyan van, ámitás, szemfényvesztés, duma. Vegyük példának okáért Bajnai úr eddigi miniszteri fizetését. 2007-ben havi bruttó 1,2 millió forintot keresett, 2008-ban 1,3 milliót. Elnézést a kerekítésért, de így egyszerűbb olvasni. Persze tudom, hogy 1234000 forintnál a kerekítés is havi 34 ezer forint, olyan összeg, amiből ma nem egy ember él Magyarországon. Ehhez jött még 2007-ben a 13. havi illetmény, cirka 0,6 millió, devizaapidíj 92 ezer. Ja, s el ne felejtsem: ruhapénz 36 ezer. Ez utóbbit nem értem. Nem csak elvből nem, de gyakorlatban sem. Számomra rejtély, hogy Bajnai miniszter úr szokásait ismerve mit vehetett ennyiért. Esetleg egy inget. Rendelkezésére állt egy Audi A6-os, mondanom sem kell, ingyen. Bajnai úr már miniszter korában nagyon takarékos volt, mert például nem kapott étkezési utalványt. Gyurcsány miniszterelnök úr 2009-ben

is 154 ezer forint értékű étkezési utalványt kapott. Ja, persze, lehet, hogy az asszony vagy az anyósa nem főz otthon.

Egyébként a minisztereknek jár még nyelvpótlék, budapesti lakás, kedvezményes üdülés. Megnézném magamnak azt a minisztert, aki akár egyetlen fillért is fizet a mobiltelefonjáért, a postai levelezéséért, a számítógépéért, a napi kávéjáról nem is beszélve. Szóval egyezzünk meg valamiben: ma nem is olyan rossz állás miniszternek lenni kicsiny hazánkban. Na, már most, Bajnai úr helyében én azt mondanám: fiúk, lányok, miniszternek lenni nem kötelező, ez megtiszteltetés! Amíg miniszterek vagytok, kaptok havi 300 ezer forintot, és egy kocsit. Semmi többet. Ennyiből meg lehet élni. Ha tisztességgel dolgoztok, úgyse nagyon marad idő több pénzt elkölteni. S, még valamit megígérnék: ha így éltek és így dolgoztok, megkaphatjátok a legdrágábbat, amit semmilyen pénzen nem tudtok megvenni: lelkiismeretetek tisztaságát és az emberek tiszteletét, megbecsülését.

HOSPINVEST

„Nyolc évvel ezelőtt egészségügyi szakemberek, menedzserek, közgazdászok és szakorvosok fogtak össze, hogy olyan új egészségkultúrát honosítsanak meg a betegellátásban, mely révén a kórházak és rendelőintézetek figyelmesebb, korszerűbb és hatékonyabb szolgáltatást nyújtanak a gyógyulni vágyóknak.” Ez a szöveg ma is olvasható a HospInvest honlapján, annak ellenére, hogy a cég csődbe került, a bankok leemelik a számlájukról az átutalt állami pénzeket, és például az egri kórházban az operációk zömét már nem végzik el. Én mélyszégyen elítélem a HospInvest ve-

zetőit, általában minden üzletembert, aki mások átverésével akar pénzhez jutni. A HospInvest azonban nem horgászbotokat árul, vagy távol-keleti tűzijátékokat, hanem az emberek egészségét, életét használja árucikként. Azt azonban végképpen megbocsáthatatlannak tartom, hogy a döntéshozók engedték az ügyet idáig fajulni. A Heves megyei Közgűlés MSZP-s képviselői tudták, hogy a HospInvestnek nincs annyi pénze, hogy tisztességgel fenntartsen ennyi kórházat. A pénzügyben is nyilván tudták, hogy mi a helyzet, meg az egészségügyben is. Talán még az Állami Számvevőszékben is tudták. Sőt, gyanítom az ügyészségen is, mindenütt. És? Tettek valamit? Megakadályozta bárki is, hogy ilyen disznóság bekövetkezzen? Én bíróság elé állítanám az egész brancsot, a magukat üzletembernek nevező csalókat, de velük együtt mindazokat, akik az állami, önkormányzati szervezetekben segítségükre voltak. Zsúfoltak a magyar börtönök, de ennyi helyet biztosan találunk.

NEM FÉLNI KELL A JOBBIKTÓL, HANEM LEGYŐZNI

A Jobbik már leadta a kopogtatócéduláit az EP-választásokra. El kell ismerni, hogy ügyesek. Meggyőzték a falusi kocsmárosokat, vaskereskedőket, újságárusokat, pékeket, hogy vállalják a kopogtatócédulák átvételét. A Jobbik így szinte mindenütt jelen volt. Nem tudom, hogy ki pénzeli a Jobbikat, de egyet biztos: ilyen méretű munkát nem lehet csak lelkesedésből csinálni, pénz is kell hozzá, sok pénz. A Jobbiknak van. A Jobbiknak nem örülünk. Kormányellenes, multiellenes, sőt kapitalizmus ellenes jelzavaikkal megzavarják azokat az embereket, akik komolyan csalódtak a szocialista kormányban is, a multikban is,

a tőkés rendszerben. A Jobbik azonban nem akarja leváltani a kapitalizmust, nem akarja felszámolni azt, ami a mostani válság, a mostani nyomor előidézője. A Jobbik nem a munkásság pártja. A Jobbik a lázadó, az elégedetlen értelmiségiek, a kispolgárság pártja, akikben – ahogyan a vicc mondja – bőségesen van igény antiszemitizmusra. Nem örülünk a Jobbiknak, mert félelmet kelt, betölti a mumus szerepét, ezzel muníciót ad az eltévelygő MSZP-szavazók visszatéréséhez az MSZP-akolba. Ha a Fidesz az előrehozott választások ismételtetésén túl előállna valamivel, mondjuk radikális szociális követelésekkel, ha odaállna a szakszervezetek mellé, a Jobbik esélyei csökkennének. De a Munkáspártnak is van dolga: megállítani az EP-listát, hogy a baloldali csalódott emberek bennünket válasszanak, ne őket. Nem félni kell a Jobbiktól, hanem legyőzni!

MÁJUS ELSEJE

Valahogyan nem akarják egyesek Magyarországon észrevenni, hogy mi van a világban. Példának okáért május elsején. Nálunk, a Városligetben kedélyesen elcseveg miniszterelnök a szakszervezeti főnökökkel. Pedig válság van, amit ez a miniszterelnök pont a dolgozók számlájára akar rendezni. Eközben Párizsban a szakszervezetek nem mosolyognak együtt Nicolas Sarkozy elnökkel, hanem tízezrével tüntetnek a válságkezelő lépései ellen. A francia szocialisták – igaz, hogy ott ellenzékben vannak – a szakszervezetekkel együtt tüntettek. Németországban is ott vannak a szakszervezetek, ahol lenniük kell ilyen válságos időkben: ellenzékben.

A HOLOCAUST TAGADÁSA

Az Eötvös Károly Közpolitikai Intézetet a Soros Alapítvány hozta létre 2003 januárjában, azért, hogy „újszerű in-

tézményi formát teremtsen a demokratikus magyar közélet formálására”. Az intézet „elkötelezett az alkotmányosság, a demokratikus jogállam, és az egyéni jogok szabadelvű felhasználása mellett”. Ezt manapság illik hangsúlyozni, mert nem kívánatos, hogy az embert összekeverjék, mondjuk az iráni államfővel. Na, mármost, ez az intézet minap közleményt adott ki, miután elolvasták az MSZP, nevezetesen Hiller úr ötletét. Az MSZP nagy ötlete, hogy legyen törvény arról, hogy aki nem ismeri el a holocaustot, azt meg kell büntetni. A holocaust ugyebár normális ember számára azt jelenti, hogy a fasiszták mintegy hat millió zsidót módszeresen megölték a második világháború idején. Ez elég közismert tény. Hozzáteszem, hogy Európában, mivel ez a szörnyűség Európában történt európai emberekkel. Az amerikai, afrikai, ázsiai népek szép számmal hozhatnak fel példákat a tömeges népirtásra. Mexikóban Cortés millió számra gyilkoltatta le az indiánokat, de ezek az indiánok ma sincsenek abban a helyzetben, hogy az egész világgal gyászoltassák veszteségeiket.

Na, de most nem erről van szó. Nos, az intézet szerint „a holocaust tagadása bűn. A holocaust tagadása a törvénelmi tények meghamisítása. Ostobaság. Nem is az a kérdés, hogy az antiszemita és rasszista nézetek hangoztatása bűn. Az antiszemitizmus és a rasszizmus is bűn. A kérdés az, hogy a holocaust tagadására a büntetőjogi megtiltása és büntetése-e a megfelelő válasz”.

Én is azt kérdezem: mindent összevetve tényleg ez a megfelelő válasz? A mai felfokozott belpolitikai helyzetben tényleg ezzel a törvénnyel kell tovább bőszíteni az embereket, akiknek milliónyi valóságos gondjuk van? Egyéb-

ként a holokauszt-tagadást elsőként szankcionáló Németországban sem indult egyetlen eljárás sem a jogszabály alapján, és a német alkotmánybíróság is azon a véleményen van, hogy el kellene törölni, mert feleslegesen korlátozza a szólás és a véleményalkotás jogát.

HAGYÓ ÚR FIGYELMÉBE!

Hagyó Miklós, MSZP-s főpolgármester-helyettes enyhén szólva nem tartozik kedvenc politikusaim közé. Sokak szerint, ha Magyarországon törvényes rend uralkodna, nem ezen a poszton lenne. Egyébként ő volt az, aki a Kádár-sírt az éj leple alatt visszaállította, meg sem várva a rendőrségi nyomozás végét, és mit sem törődve ezrek tiltakozásával Hagyó úr most előadta a főváros „új parkolási stratégiáját”. Azért ez már valami! Van új stratégiánk! Hagyó úr, mint az MSZP-s demokrácia megtestesítője „hónapokon át több lépcsőben, széles körűen egyeztetett a civil szervezetekkel, a kerületekkel és a szakhatóságokkal”. Speciel, én nem tudom, hogy az én érdekeimet, mint autós ember érdekeit ki a fene képviseli, szerintem senki. Hagyó úr elmondta, hogy a parkolási díjból évente 3-5 milliárd forintot zsebelnek be. Szerintem a semmiért. Ugyanis azt nem lehet mondani, hogy a parkolási díjért a főváros az utcákat adja, mert azok ugye e nélkül is vannak, s azokért egyébként is fizetünk egyéb adókat. Mást meg nem adnak, legfeljebb stratégiát.

Hagyó úr stratégiája persze nagyon egyszerű. A mozgáskorlátozottak engedélyeit korlátozni kell, a díjakat meg fel kell emelni. Jó magasra, vagy annál is magasabbra. A mozgáskorlátozottak engedélyének ügye tényleg botrá-

nyos. Ennél csak az a botrányosabb, hogy egy egész kormány, egy egész parlament nem képes ezt az aránylag piti ügyet rendezni. Persze, ehhez rend kellene az államban, az pedig nincs. Azért nincs, mert a mozgáskorlátozott igazolvánnyal villogó gazdagok mondják meg manapság, hogy mit csináljon a kormány, s persze, mit csináljon Hagyó úr. Nekik meg így a jó! Egyébként, üzenem Hagyó úrnak: olyan, hogy parkolási stratégia, nincsen. Van, illetve lehetne közlekedési stratégia. Az azonban nincs. Ha Hagyó úr nem tudja, adok pár ötletet. Tiszta, gyakran közlekedő, pontos buszokra, villamosokra van szükség, amire azok is felülnének, akik ma csak kocsival érik el céljukat. A belvárosi üzletek áruellátását nem nappal, a csúcs idején kellene megoldani, hanem, mondjuk, hajnalban.

Ha lesz tisztességes tömegközlekedés, akkor a belvárosi közlekedést drasztikusan korlátozni lehet, például speciális adóval. Előbb azonban nem. Ja, igen, a 4-es metró! Azokat, akik ellopják a milliárdokat, én beöltöztetném és levinném a metróalagútba: ásni. Lehet, hogy nem sokat ásnának, de legalább nem lopnának, és végre elkészülne az építkezés.

KIVÁGÓ IVÁN GYÖRGYNÉ

Bevallom őszintén eddig fogalmam sem volt arról, hogy ki is valójában Kivágó Iván Györgyné, a szocialisták börtönben lévő Hunvald Györgyöt helyettesítő képviselője. Gondoltam nem veszítettem sokat. De, tévedtem! Ez az aszszony egy hős! Korunk hőse! Képzeld el, hogy micsoda bátorság kell ahhoz, hogy a szocialista rendszer kémelhárításának egykori munkatársaként, nő létére állást vállaljon a mai politikai haramiák között. Az ember még a sajátjai között sem lehet nyugodt, illetve ott főleg nem! De ez még semmi! Azonnal igent mondott a párt hívó szavára, és bevállalta egy teljes napra a budapesti képviselőséget. Aztán lemondott. Bár ez egy kicsit gyanús. Nem vette volna észre, hogy ez már nem az a párt, mint amikor a kémeket üldözte? Vagy talán a szociknak volt valamilyen ellenállhatatlan érvük vele kapcsolatban? Ez utóbbit el tudom képzelni a szocikról. Az egészben nem Kivágó Iván Györgyné személye az igazán tragikus. A mai MSZP a tragikus, amely

pitiáner érdekéért nevetségessé teszi Budapestet, a fővárosi közgyűlést, és némileg az egész önkormányzati rendszert.

VÁLASZTÁSI TRAGIKOMÉDIA

Egyébként van más tragikusan komikus is a mi kis világunkban. A magyar választási rendszer. Ha azt hiszed, hogy a választási rendszer azért van, hogy a nép akarata érvényesüljön, tévedsz. Ha még azt is gondold, hogy az egész herce-hurca azért történik, hogy a te életed szebb legyen, már jobb, ha haza se mégy: kórházi eset vagy. A választási rendszer a mi kis polgári demokratikus rendszerünkben három dologért létezik. Az egyik a színház. Mindennap eljátsszák neked, hogy néphatalom van, demokrácia van, szakmailag hozzáértők és nem közönséges tolvajok ülnek a parlamentben. Ez nagyon kell, mert egyébként az összes dühödöt, amiből mostanság van bőven, a politikusokon élnéd ki. A tőkés választási rendszer azért is kell, hogy a tőke ellenfeleit távol tartsa a hatalomtól. Gondold el, ha mindenki bekerülne a parlamentbe, mi lenne! A demokrácia nem azt jelenti, hogy minden réteg, minden nézet képviselői ott lehetnek, hanem azt, hogy a kapitalizmus előtt térdre vágódó pártok és politikusok beléphetnek. Lehetne persze javítgatni. Például eltörölni a közgyűlöletnek örvendő kopogtatócédula rendszert, hogy ne zaklassák a népeket minden este több párttól is. Mondom, lehetne, de aligha lesz változás, mivel a tőkés pártoknak ez alapvetően megfelel. Szerintem az igazi megoldás más: a tőkés választási rendszert meg kell szüntetni, és olyat kell helyébe tenni, ami a dolgozók érdekeit szolgálja.

INGATLANADÓ

Bajnai egy percig sem volt számomra rokonszenves, de az az ötlete tetszett, hogy ultimátumot adott a szociknak is és a szabad madaraknak is, mondván, hogy csak akkor vállalja el a miniszterelnöki bulit, ha mindenki aláír egy papírt. Nem tudom, hogy mi volt a papírban, de a hírek szerint a képviselőknek vállalniuk kellett, hogy megszavazzák Bajnai politikáját. Ez már valami, gondoltam, nem aprózza el a dolgokat! Nálunk ugyanis a demokráciára hivatkozva egy perc alatt mindent szétvitatkoznak. Ezek persze nem igazi viták. Valaki bedob egy infót, amit aztán vagy cáfolnak, vagy megerősítenek, vagy egyszerre nem cáfolnak, és nem erősítenek meg. Itt van például az ingatlanadó. Bedobták, másnap hozzátettek számokat, aztán kiderült, hogy ez nem is ingatlanadó, hanem vagyoadó, illetve mégis ingatlanadó, csak olyan, mint a vagyoadó, illetve még nem is adó, csak terv. Bajnai úr nem különb elődjénél. Ő sem tud rendet teremteni a csapatában, és ami még fontosabb: a politikája maradt ugyanaz: minél többet kihúzni a dolgozó emberből, minél jobban a szegényekkel megfizettetni a gazdagok jólétét, ingatlanadóval vagy anélkül.

A TUDATLAN MAGYAROK

Tabajdi Csaba EP-képviselő kicsit leharcolt öltönyben tartott beszédet a múlt héten. Igaz, hogy az öltöny visszafogottságát kellemesen ellensúlyozta a rózsaszínű ing és az ugyancsak rózsaszínű nyakkendő, ami olyan szép, hogy egész ars poeticával felér. De most nem erről van szó. Képviselő úr kiosztott bennünket, csóró, tudatlan magyarokat. A magyar lakosságban nem tudatosul igazán, mit köszönhet

az Európai Uniónak – mondta Tabajdi képviselő úr. Képviselő úr! Térdre borulunk Ön előtt, buták, korlátoltak, és hátlatlanok vagyunk. Miért nem hálálkodunk az EU-nak minden nap, hogy nem kell vesződni a magyar mezőgazdasággal, mert lassan nem lesz? Miért nem imádkozunk minden este, hálából azért, hogy nyugati cégek felvásárolták a magyar piacot, mi meg jószíval be sem tehetjük hozzájuk a lábunkat? Miért nem ujjongunk azért, hogy az árak már olyanok, mint Bécsben, de a bérek a tizedét sem teszik ki az osztrák béreknek? Tényleg, nem is értem: miért?

A GYERMEK NEM SZÁMÍT

Megszünteti ősztől iskolabusz-szolgáltatását a Vasi Volán Zrt., mert buszaikat nem tudják az újabb előírásoknak megfelelően gyermeküléssel és biztonsági övvel felszerelni – közölte a társaság vezérigazgatója. Ez ugyan csak Vas megyére vonatkozik, de mint tudjuk, nálunk a rossz példa ragadós. Helyes, hogy a gyereket védjük! Nagyon helyes, legyen a buszon biztonsági öv! Igaz, hogy amikor én gyerek voltam, nem volt biztonsági öv, gyerekváltóban meg pláne nem, és nem emlékszem, hogy a Fazekasban töltött tizenkét évem alatt valaha is baleset lett volna emiatt. Persze, akkor más idők voltak, példának okáért ott voltak a tanárok, akik ügyeltek a kölyökre, meg ott volt a buszsofőr, aki, ha rászólt a gyerekre, hogy maradj nyugton, az nyugton maradt.

Na, de az volt a „diktatúra”. Ma már „demokrácia” van, nem kell tanár, és a buszsofőr sem tekintély már. A bizton-

sági öv kiváló ötlet, helyes, hogy rendelet születik róla, csak éppen pénz nincs hozzá. Ilyenkor jön a magyar megoldás. Ha nincs pénz, akkor megszüntetjük a gyermekeket szállító járatokat. Utazzon a gyerek a felnőtt buszon, nem baj, hogy ott eleve nincs biztonsági öv, hogy tanulja a gyerek az életet. Nagyon helyes! A törvény be van tartva, a gyermek meg nem számít.

MESTERSÉGES DUGÓ - TERMÉSZETES HÜLYESÉG

Az SZDSZ előállt legújabb ötletével. A nyári időszakban a főváros néhány forgalmas útján hozzunk létre mesterséges akadályokat, azaz dugókat, s a pesti autós majd így át fog szokni a tömegközlekedésre. Eddig a liberális ötlet. Remek. Legalább olyan remek, mint a ferencvárosi választásokon bedobott liberális javaslat: legyen a postahivatalokban gyereksarok, ahol a gyerek tombolhat, amíg a mama sorban áll. Hogy esetleg dolgozhatna a posta jobban? Hogy nem kéne bezárni a postahivatalokat? Ugyan már, az cécós!

Most meg a mesterséges dugó! Érted te ezt? Ennyire rossz a helyzet a fővárosi közgyűlés szellemi színvonalával? Gyanítom, hogy másról van szó. Máris fel kell állítani egy hatástanulmányt végző bizottságot, amely majd megbízza egy céget. Ha döntenek, kell találni egy másik céget, amely megépíti a mesterséges akadályokat. Ez mind pénz, nem a liberálisok magánpénze, hanem önkormányzati pénz. A köz pénze, amely szépen átszivárog a liberális zsebekbe. A többiek meg csak mondják a magukét! Nem számít! Mi vagyunk hatalmon, mindent szabad! Tisztelt liberális urak! Üzenem: nem soká lesznek már hatalmon.

KÉTMILLIÓ

Apropó, liberálisok! Kiszámolták liberálisoknál, hogy két millióan vannak. Szépen, finoman, kirekesztés nélkül körbeírják, hogy kikre gondolnak. Zsidókra, cigányokra, melegekre. Így, egyszerűen. Az SZDSZ-reklámfilm szerint ennyien vannak azok, akiknek „kétségbe vonják magyarságát, szabadságát, jogegyenlőségét”. Nem tudom, hogy így hárman hányan vannak, és azt sem, hogy az egyes csoportok külön-külön hányan vannak. Ilyet kérdezni, kimutatni nálunk halálos bűn. Kivéve a liberálisokat, ők azt mondanak magukról, amit akarnak, és a média már hozza is. Azt sem tudom, hogy ki vonja kétségbe ezeknek az embereknek a magyarságát, szabadságát, jogegyenlőségét. Szerintem az emberek pont azért háborognak, mert mintha minden fordítva lenne. Egyetlen antiszemita törvény sincs, a média kiszűri a zsidókat sértő megnyilatkozásokat, mégis liberális körökben azt az érzést keltik, mintha 1944-ben lennénk. Nem vagyunk. A cigányság nem, hogy kevesebb joggal rendelkezik, hanem éppen ellenkezőleg. A rendőrség nem mer hozzáúlni az olyan ügyekhez, amelynek van cigányvonzata. Szerintem meleg honfitársaink előmenetelét sem akadályozza az a tény, hogy minek vallják magukat. Sőt, néha úgy tűnik, hogy még segíti is. A liberálisok tönkretették Magyarországot. Az SZDSZ mindvégig ott állt a szocialista-liberális kormányok mögött, amelyek eladták az országot, s a korrupció központjává tették. Ez az, amit a magyar nép nem fog megbocsátani nekik.

HAZUDNAK A SZOCIALISTA PLAKÁTOK

Az EP-választásokra a szocik rengeteg plakáttal készültek. Az alapötlet: hazudni. Az MSZP plakátjai azt hirdetik, hogy ők a baloldal. Hazudnak! Az a párt, amely eladja az országot, tönkreteszi a közérkölcst és a közrendet, a dolgozókon hajtja be a válság leküzdésének árát, nem lehet baloldali. A baloldali a Munkáspárt. Az egyik plakáton ismeretlen fiatal lány közli velünk, hogy ő nem szavaz a jobboldalra, mert az együttműködik a szélsőjobboldallal. Nyilván a Fideszre gondolnak. Nem tisztem Orbán urat védeni, de ez is hazugság. A Jobbik erősödése nem a Fidesz érdeke, hanem az MSZP-é. Ugyanis a Jobbik a Fidesztől vesz el szavazatot, és mumusként a szocik táborát erősíti. Egy másik plakáton okos kinézetű úriember elmondja, hogy ő sem szavaz a jobboldalra, mert annak nincs programja. Hazudik! A Fidesznek van programja. Olyannyira van, hogy számos elemét tőlünk szedték. A Munkáspárt ugyanis már akkor a multik és a nagytőke ellen volt, amikor a Fidesz még liberális volt. Választás ide, választás oda, most nem hazugságokra van szükség, hanem őszinte szóra, becsületes munkára, tisztességes cselekvésre. Ez az, ami az MSZP-ben ma hiánycikk.

MEGVAN-E A LÁNCHÍD?

Nem tudni pontosan, hogy mit hoznak a június 7-i választás eredményei. Persze sejthető, hogy a Fidesz nyer, az MSZP veszít. Már az MSZP pécsi csúfos veresége után is lehetett hallani olyan hangokat, hogy „bajban van a baloldal”, s „mi lesz, ha jön a Fidesz?” Az MSZP megérdekelte a pécsi vereséget, ezen belül Szili Katalin is azt kapta, amit megszolgált. Kormányzásuk alatt a Lánchidat is eladták volna, ha nem lenne olyan feltűnő helyen. Bár ki tudja, reggel mindenesetre megnézem, hogy a helyén van-e. Az MSZP szegénységbe taszította az ország nagy részét, s ezt mindenki tudja. Ma már azt is tudja mindenki, hogy ez a párt a hatalomért mindenre képes. A korrupciót, a gátlástalanságot, a leplezetlen erőszakosságot nem ők találták ki, de a magyar politika jellemzőjévé ők tették.

Mondhatják egyesek, hogy nem a párttal van baj, csak a vezetésével. Ma már ez sem igaz. Az MSZP tagsága tap-

solt ahhoz, hogy Medgyessy helyére Gyurcsányt tették, lenyelte Gyurcsány minden szemétségét. Nem akadt egyetlen ismert személyiségük sem, aki nyíltan nemet mondott volna, s a tagságuk köréből sem hallani a lázadás híreről. Nem a baloldal van bajban. Az MSZP van bajban. Nekik már régen semmi közük a baloldalhoz, a munkás, a dolgozó csak eszköz nekik, amit eddig kedvükre manipuláltak.

A baloldal számára az hozna igazi változást, ha a Munkáspárt megerősödve kerülne ki a választásból. Biztaszuk minden baloldali ismerősünket, hogy ne üljenek fel az MSZP félelem- és pánikkeltő plakátjainak, menjenek el szavazni és a Munkáspártra szavazzanak.

SZÍNJÁTÉK DE ÉLNI KELL VELE

A polgári demokrácia lehetőségeit ki kell használni a munkásosztály érdekében. Klasszikusaink tanítottak erre, de most már mi is tudjuk. Éppen ezért indulunk a választásokon. A tőkés választás persze színjáték. Rengeteg pénzzel manipulálják a választókat. A választási szabályokat is úgy alakítják, hogy az a tőkéseknek legyen jó. Mindez igaz.

A választási színjáték azonban lehetőséget ad, hogy szerepeljünk a televízióban, ahova egyébként nem hívnak bennünket. Lehetőséget ad arra, hogy a piacon, állomások előtt, az utcán hirdessük a párt politikáját, anélkül, hogy szétzavarna bennünket a rendőrség. Szerepeltetni tudjuk fiataljainkat, kipróbálhatunk új módszereket. Ilyen szempontból a Munkáspárt már eddig is sokat nyert a mostani választásokon. Nyertünk egy érzést is, annak a tudatát, hogy jó irányban haladunk. Az emberek tömegével igazolták vissza azt, amit húsz éve mondunk. Tömegével mondják, hogy

igazunk van. És nagyon sokan mondják azt, amit eddig nem nagyon mondtak: nem kérünk az MSZP-ből, ti vagytok a baloldali párt.

Szert tettünk negatív tapasztalatokra is. De ez fontos is, mert legalább tudjuk, hogy mi nem megy. A negatív tapasztalatok miatt nem szabad elkeserednünk, de még keseregni sem. Tovább kell lépnünk, meg kell nézni, hogy mit lehet változtatni, és támaszkodni kell arra, ami viszont jó volt. Szerencsére ilyen is volt sok. Június 7-én pedig menjünk el szavazni, mindannyian, kivétel nélkül, sőt a szomszédokat, ismerősöket is vigyük magunkkal!

CSATA A VÁLASZTÁSI BIZOTTSÁGOKBAN

A kezdet kezdetén örömmel mentünk a választási bizottságokba és a szavazókörokbe. Rengeteget lehetett tanulni, figyelni az embereket, ismerkedni másokkal. Egyik-másik helyen még jó ebédet is adtak, úgyhogy, ha nem is volt kész élvezet ez a vasárnap, de legalább el lehetett viselni. Mellesleg a Munkáspárt érdekeit is védtük, ha netán valami disznóságot láttunk. Szóval, végül is megérte rászanni az időt.

A 2006-os választásokon Pest megyében először szembesültünk azzal, hogy mások a választási bizottságokat használják arra, hogy a választások eredményét választások nélkül eldöntsék, vagy legalább is komolyan befolyásolják. Az MSZP akkor nem nyugodott bele, hogy a Munkáspártnak Pest megyében is van listája, tehát lehet rá szavazni. A választási bizottságban megtámadta az egyik egyéni jelöltünk bejegyzését. Tudták, hogy éppen annyi jelöltünk

van, amennyi a listához kell. Ha egyet kilőnek, nincs listánk. Sikerült nekik. Mi nem voltunk felkészülve erre.

Nemrégiben hasonló dolgok mentek végbe a ferencvárosi időközi választásokon, most pedig a Jobbik támadásainak vagyunk kitéve az OVB-ben. De látjuk, hogy mások hogyan dolgoznak a bizottságokban. Például a szavazói listán figyelik, hogy a saját híveik voltak-e már szavazni. Ha nem, máris megy a telefon, és mozgósítják a sajátjait. Mozgóurnát küldetnek azokhoz, akik nem tudnak mozogni, de mégis csak szavazatot jelentenek. Ha kérésük ellenére nem viszik ki a mozgóurnát, világra szóló botrányt csapnak. A különböző bizottságokban most is ott lesznek a munkáspártiak. Élünk a lehetőségekkel. Lehet, hogy pont az a néhány szavazat hiányzik majd a bejutásunkhoz.

PÚPA HÁTUKRA

Az EP-választás úgy kellett az MSZP-nek, mint púp a hátára. Az eredményt borítékolni lehetett. Ekkora közutálatnak legutóbb az MDF örvendett, megboldogult Antall József után. Legszívesebben nem is tartották volna meg a választást, de az ciki. Az Európai Uniónak nevezett úri klubban sok mindent elnéznek a faluról jött, nehéz múltú magyar szociknak, de ezt már talán mégsem. Hát akkor járassuk le a választásokat! Mondjuk meg a médiaszolgáinknak, hogy minden nap ötször azt sugallják a népnek, hogy ő, mármint a nép úgy sem fog elmenni. A miniszterelnök még véletlenül se biztassa a magyar népet, hogy menjenek szavazni. Hátha a végén tényleg nem megy el. Nem is ment! Meg mondjuk azt, hogy az egész egy szakmai kérdés, amiben a szocik Horn Gyula óta köztudottan profik, és csak a Fidesz csinál belőle belpolitikai ügyet. Aztán indítunk a listán abszolút jelentéktelen figurákat. Göncz Kinga, Herczog Edit és Gurmai Zita szépségversenyen talán nem

a legjobbak, de egy ilyen EP-választásra tökéletesek. Persze, a szocik előtt volt más út is. Megadóztathatták volna a gazdagokat, oda állhattak volna a magyar vállalkozók mellé, tehettek volna egy kis vajat a munkástömegek kenyerére. Ehhez persze Gyurcsánnyal együtt ki kellett volna rúgni az egész kompromittálódott vezetést, a felét meg jó sok évre lecsukatni. Nem ezt tették. Most úgy tűnik, mások fogják megtenni.

JOBBA JOBBIKKAL?

A választás meglepetése a Jobbik előretörése volt. Illetve, egy fenét volt meglepetés! Az állami médiában és a szoci-liberális médiacsalád intézményeiben hónapok óta mást sem hallani, hogy jön a Jobbik. Hónapok óta látni, hogy a Jobbik óriási rendezvényeket tart, egyenruhás csoportokat hoz létre, sokrétűen kampányol az Interneten. Morvai Krisztinát a szemünk láttára építették fel. Senki sem firtatta, hogy honnan a pénz. Persze, lehet, hogy az, aki firtathatná, az pontosan tudja, és azt is tudja, hogy jobb, ha hallgat erről, már amennyiben „drágább rongy élete, mint a haza becsülete”. A Jobbik szellemét az MSZP és a Fidesz engedte ki a palackból. Ehhez nem férhet kétség. Mondhatnánk, hogy a Fidesz volt a gonosz, mert nem határolódott el az Árpád sávós zászlóktól. De ez nem igaz, bárhogy is állítják szoci-liberális körökben. A Fidesznek nem kellett a Jobbik. Annak idején a MIÉP is csak egészen rövid ideig kellett nekik. A Jobbik a szociknak és a liberálisoknak kellett, hogy a szélsőjobboldal rémével folyamatosan fenyegetse a népet, és szavazatot vegyenek el a Fidesztől. Mert nálunk, Magyarországon, ahol sokan részesei voltak a holocaustnak, ezt mindig el lehet játszani. És el is játsszák. Újra és

újra előhozzák a „gyűlöletbeszéd” ügyét, közben semmit sem tesznek az olyan bűncselekményekben, ahol cigányok érintettek. A zsidóság és az antiszemitizmus problémájáról csak is ők, a liberálisok beszélhetnek. Ha más a szájára veszi, hogy milyen szerepet is játszik a zsidóság a mai Magyarországon, azt azonnal fel kell négyelni, kitagadni, kiátkozni, a Dunába lőni. Nem számít, hogy ez mennyire hazug, mennyire álságos, mennyire sérti azok emlékét, akik tényleg a fasizmus áldozataiul estek.

Csakhogy a palackból kiengedett szellem önálló életre kelt. Annak idején Bácsfi Dianát – miután elég sokszor emelte karját nyilas köszöntésre – egészen egyszerűen elítélték, bolondnak kiáltották ki. A tüntetéseken tomboló ismert figurákat a hatalom kezben tartja, nincs velük gond. A térfigyelő kamerákon nyomon követik őket, és ha kell, mobilon szól is a felső kapcsolat, hogy kikbe kell belerúgni. Mondjuk, a rendőrökbe, és máris dokumentálva van a szélsőjobboldali fenyegetés. A beépített provokátoroknak éppen ez a dolguk. Jó nagy feltűnést kelteni, botrányt csapni, levezetni az indulatokat, hogy véletlenül se törjön ki, mondjuk, forradalom. A Jobbikkal ez nem jött be. A Jobbik kezébe túl erős kártyákat adtak: a multiellenességet, az EU-ellenességet, a zsidó- és a cigánykártyát. A homoszexuális témáról nem is beszélve, amivel a liberálisok előszere-ttel szeretik hergelni az éppen munka nélkül maradt ezreket és tízezreket, akiknek valahogyan nem az a fő problémájuk, hogy összefeküdjenek hasonló neműekkel, és ezt még az utcán is hirdessék.

De másról is szó van itt! Az MSZP-SZDSZ kormányok olyan mélyre taszították az országot, olyan erkölcsi fertőt

teremtettek, olyan nyomort idéztek elő, hogy nagyon sok ember elhitte a Jobbik jelszavait, még akkor is, ha eleinte kételkedett bennük. A szélsőjobboldali előretörés mérgeének, persze, van ellenmérge. Ezt úgy hívják, hogy Munkáspárt. A Munkáspárt meg is tette, ami tőle függött. Igen, a Munkáspárt képes lett volna megnyerni a kapitalizmusból kiábrándult tömegeket. Feltéve, hogy az MSZP-SZDSZ nem akarta volna folyamatosan megsemmisíteni, ha 2005-2006-ban nem támogatták volna a pártellenzékét, ha nem állították volna bíróság elé a Munkáspárt vezetőit, ha nem zárták volna ki a médiából, ha nem igyekeztek volna öszszemosni a szélsőjobboddallal. A szocialista-liberális körök jobban félnek a kommunistáktól, mint a szélsőjobboddaltól. Ez így természetes, mondta egy ismerősöm, tudod, a szélsőjobboddaliak legfeljebb az életünket akarják elvenni, de ti, kommunisták a vagyónunkat. Nos, most az SZDSZ öszszeomlott, az MSZP romjaiban hever. El lehet gondolkodni: jobb-e a Jobbikkal? Vagy az inkább ellenmérge?

VETTÜK, LÁTTUK, ÉRTJÜK

Csak a rend kedvéért szeretném megjegyezni, hogy vettük, láttuk, értjük. Mármost Mesterházy Attila úr múlt heti szavait. Az MSZP parlamenti frakcióvezetője védelmébe vette a Munkáspártot, mondván, hogy az Munkáspárt nem szélsőséges. Nem úgy, mint a Jobbik, amely zsidózik, cigányozik. A Munkáspárt nem zsidózik, nem cigányozik, még csak nem is anyázik, ami pedig még a parlamentben is meg-esik.

Szóval, rendes kis párt ez a Munkáspárt. Nem tudni, hogy frakcióvezető úr magától mondta-e ezt, vagy a Nap TV kivételesen ellenszenves riporterei erőszakolták ki belőle. Mindenesetre elhangzott. Elmagyarázta, hogy az MSZP miért működött együtt a Munkáspárttal néhány önkormányzatban. Igaz, mindez nagyon régen volt, de tény, hogy a Munkáspárt akkor sem volt szélsőséges. A történet ennyi, és nem több. Vettük, láttuk, értjük.

KIT AKARNAK FÉLREVEZETNI?

Genfben tartotta Végrehajtó Bizottsági Ülését az Európai Zsidó Kongresszus. A szervezet saját dokumentumai szerint „közös hangot ad Európa szerte a zsidóközösségeknek, képviseli közös érdekeiket és gondjaikat”. A szervezet egyebek között célul tűzte ki, hogy „elősegíti az egykor gazdag zsidó élet újjászületését Közép- és Kelet-Európában”. A szervezet mostani ülése – a magyarországi zsidószerződés, a MAZSIHISZ közlése szerint – „kiemelten foglalkozott a Magyarországon tapasztalható antiszemitaizmus problémájával”. Ebben sincs semmi rendkívüli. Magyarországon sajnálatosan van antiszemitaizmus, természetesen, hogy az európai szervezet sem megy el mellette.

De érdemes tovább olvasni a híreket. A kongresszuson részt vett Zoltai Gusztáv, a szervezet végrehajtó bizottságának tagja és Dr. Feldmájer Péter, a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetségének elnöke. És most tessék figyelni! De nagyon jól! Feldmájer Péter úr felszólásában hangsúlyozta, hogy „az egyre súlyosbodó helyzetet nem a magyarországi parlamenti pártok generálják, hanem egy szélsőséges mozgalom, és elsősorban annak az Európai Parlamentben mandátumot szerzett képviselője, Morvai Krisztina”. Hát ugye, mit lehet ilyenkor mondani? Nem mondom, Morvai Krisztina sok mindenre képes, de hogy „generálja az egyre súlyosbodó helyzetet”? Nem hiszem. Kit akarnak a Mazsihisz vezetői félrevezetni? Miért nem akarják megérteni, hogy a szélsőjobboldal áttörése nem ok, hanem következmény? A gazdasági csőd, a politikai impotencia és erkölcsi szemétdomb következménye, amit viszont a parlamenti pártok csináltak. A nagyobb felelősség itt is

az MSZP-SZDSZ párosé, egész egyszerűen azért, mert ők kormányoznak hét éve. Az MSZP-SZDSZ párossal egyébként a Mazsihisz bensőséges kapcsolatot ápol. Feldmájér úr arra panasz-kodik, hogy „súlyos és veszélyes a helyzet azért is, mert Morvai Krisztina az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi karának az egyik oktatója, ahol a jövő bíráit képezik”.

Ezt végképp nem értem. Az MSZP-SZDSZ hét éve van hatalmon. Ha Morvai asszony nem tetszik nekik, miért nem rúgták ki? Kommunista oktató egy sem maradt az egyetemeken. Azokat ki lehetett rúgni? A szélsőjobboldal előretörése sokunkat aggodalommal tölt le. De attól tartok, hogy a Mazsihisz vezetői rossz úton járnak, és ezen az úton nem fogják megoldani a szélsőjobboldali előretörés problémáját.

ŐRÜLT ÖTLET

Nem értem a szocikat. Pazarul elvesztik az EP-választást, amiben saját elhibázott és súlyosan káros politikájuk mellett meghatározó szerepe volt partnerük, testi és szellemi rokonuk, szimbiózis-társuk, az SZDSZ önző, csak önmagával törődő politikájának.

Ennek ellenére a szocik közlik a világgal, hogy Sándor Klára és Magyar Bálint SZDSZ-es képviselők oktatási javaslatát beengedik a parlamenti vitára, mert az alkalmas a vitára. Ez az a javaslat, amely a bolognai rendszer és az egész liberális szemlélet baromságait az általános és középiskolára is ki akarja terjeszteni. Hat évig ne tanuljon a gyerekek tantárgyakat, csak a képességeit fejlesszük, majd

az újabb hat évben tanítsuk meg vele azt, amit eddig 12 év alatt igyekeztek beleverni. Osztályozni sem kell, házi feladat is tök fölösleges.

A pedagógusok zöme fel van háborodva. Van persze olyan is, aki lehajtott fejjel, beletörődve várja az éppen esedékes kardcsapást. Az, hogy Magyar Bálint és Sándor Klára ezekben a nehéz időkben örült ötletekkel állnak elő, sajnálatosan az ő magánügyük. De, az, hogy most a magyar parlament idejét kötik le, eleve halálra ítélt ügyekkel, az MSZP felelőssége, amely úgy látszik, nem akar tanulni még a vereségből sem.

GÁZ VAN!

A köztársasági elnöknek elég gáz lehet az egész főbíró-választás. Döntően persze, azért, mert láthatóan Sólyom László nem tud olyan személyt javasolni, akit a szocik elfogadnának. Persze, nincs új a nap alatt. Az Antall-kormány idején is volt már hasonló, csak akkor a felállás volt fordított. Akkor a konzervatív miniszterelnök javasolt TV- és rádióelnököt, és a liberális Göncz Árpád nem volt hajlandó őket kinevezni. Szegény Horn Gyula sem fogja már megkapni a legmagasabb magyar kitüntetést, mert azt meg Sólyom László nem írta alá. Úgyhogy egyik se tehet a másiknak szemrehányást.

Köztársasági elnökünknek rendre elrontják a kedvét a parlamenti szavazásokkal. Ilyenkor, gondolom, elmereng a húsz évvel ezelőtti eseményeken, amikor az Ellenzéki Kerekasztalon éppen ő volt az egyik nagyágyú. Akkor még minden olyan romantikus volt, vagy legalább is

annak tűnt. Na, persze, akkor ott volt a közös ellenség, akit le kellett győzni, a szocializmus. Most már nincs közös ellenség, az országot kellene irányítani, tiszteleggel, becsülettel, hozzáértéssel. Az pedig nehéz! Az igazi gáz persze nem a köztársasági elnök lelki állapota. A főbírói hercehurca csak a jéghegy csúcsa. Az igazi gáz az, hogy a magyar állam nem működik rendesen. A tüdőgyulladásos beteget egy napig szállítgatják a betegszállítók, mert a betegszállítást az állam eladta, és azóta teljes a káosz. A rendőrség nem képes a végére járni pofonegyszerű ügyeknek, mert valahol valaki mindig beleszól. Az állam nem védi meg a polgárait a bankok szélhámosságaitól. Mindebből még nagyon nagy baj lehet. Rendet kell tehát teremteni, alkotmányos rendet, vaskézrel, jó törvényekkel!

GUANTÁNAMO

Egyem a kis szívüket! Hát ki mondja, hogy nem rendes, aranyos emberek ezek a szocik? De tényleg, miért bántják őket? Most is, például nyilatkozott ez a derék, kiváló ember, tudják, Kozma József úr, a parlament külügyi bizottságának szocialista alelnöke. Nem piti ügyekről, dehogy! Kozma úr szavaitól minden anyai szív meglágyul, és egy nemzet fakad sírva.

Szóval azt mondja ez a derék ember, hogy az MSZP támogatja a guantánamói foglyok befogadását. Tudod, azokról van szó, akikről az amerikaiak úgy gondolták, hogy terroristák és bezsupolták őket erre az amerikai támaszpont-ra, amely úgy egyébként Kuba része, de hát ez se érdekel senkit. Az amerikaiaknak csak annyi jogalapjuk volt erre az akcióra, hogy ők a legerősebbek. Tudod, mint a játszóté-

ren. Aki a legerősebb, azé a focipálya, és ő diktálja a szabályokat. Derék Kozma úr még meg is sajnálta az amcsikat, mondván, hogy „az Egyesült Államok ezt a kérdést ön maga nem tudja megoldani, a humanitárius megoldásban részt kell venni”. A magyar történelemben az erősebbekkel való lelki-testi azonosulásnak gazdag hagyományai vannak. Hitler se tudta egyedül elrendezni a zsidókérdést, akadtak magyar hivatalos személyek, akik szívesen segítettek. A magyar kormányok Szerbia leveréshez is odaálltak, ami teljesen jogos és igazságos volt, és egyébként is az egész NATO alig bírta velük. Kubát se csípjuk nagyon, ott is demokratizálni kellene, ott is besegíthetnek az áldozatkész szocik. Nem vagyok azonban meggyőződve, hogy ezt a magyar nép is így akarja. Szerintem a többség úgy van vele, hogy egyék csak meg a jenkik, amit főztek. A szocik meg jobban tennék, ha leszállnának rólunk. Van nekünk elég bajunk az amerikaiak foglyai és MSZP-s haverjaik nélkül is.

A GYŐZELEM FELELŐSSÉGE

Egy ismerősöm az 1994-es választások után azt javasolta Horn Gyulának, hogy vegyen be a kormányba néhány Fideszest, mondjuk, államtitkárnak. Akkoriban a szocik túlgyőzték magukat, a Fidesztől meg fényévnnyi távolságba került a hatalom. Szó sem lett volna nagykoalícióról, hanem inkább a győzelem felelősségéről. Ha győzöl is, mindig maradnak olyanok, akiknek más érdekeik vannak, és másként is gondolják. Horn nem ment bele az ajánlatba. Úgy gondolta, hogy meggy a szekér e nélkül is.

Orbán Viktor most másodszor vonulhat be a magyar történelembe. 1998-ban ő volt a második legfiatalabb em-

ber, aki Magyarország miniszterelnöke lett. A rendszerváltás utáni kis hazánkban most ő lehet az első, aki másodszorra is miniszterelnök lehet. Orbán az egyetlen, aki elmondhatja: én már voltam ezen a poszton, tudom, mit szűrtünk el, tudom, hogy még egyszer nem szabad. A Fidesz mostani kongresszusa örömmámorban telt, ami érthető is. Azt azért persze tudni kell, hogy ez még nem a magyar parlamenti választás volt, s még sok minden lehet. De, ami ennél fontosabb: az ország, a nemzet jövője nem lehet csak a Fidesz jövője. Most megy a szekér. Az elégedetlen munkás- és dolgozói rétegek most az MSZP ellen fordultak, bízva abban, hogy a változás a munkásnak is hozhat jót. De, ha nem hoz jót, holnap a munkás a Fidesz ellen is fordulhat. Lelkük mélyén ugyanis már sokan tudják, hogy a dolgozó embernek se az egyik, se a másik nem az igazi. Még nem mondják ki, még nem úgy szavaznak, de már tudják.

HATÁRNYITÁS

Madarat tolláról, kormányt az ünnepeiről lehet megismerni. A Bajnai-kormányt rohadtul jól jött, hogy épp mostanra, a válság időszakára esik az egykori határnyitás 20. évfordulója. Most egy pillanatra el lehet játszani, hogy nagy ország vagyunk, amely beleszól a világtörténelembe. Persze, ez már nem így van, de olyan jól esik rá emlékezni. Tudják, mint amikor az öreg néni tizedszer gyónja meg, hogy egyszer, sok-sok éve megcsalta a férjét. A pap meguntja, és rászól: na de, nénikém, ezt már sokszor meggyónta! Tudod, fiacskám, olyan jó emlékezni rá.

Hát, igen, úgy tűnik, a határnyításra is jó emlékezni. Olyan apróságokkal ma már senki sem vesződik, hogy a politikában is vannak erkölcsi normák, s Magyarország minden szövetségi kötelezettségét megtagadta az akkori lépéssel. Na, igen, nem először lettünk „szószegő” nemzet.

A maiaknak most sem volt lelkiismeret-furdalásuk, in-

kább igyekeztek a maguk javára fordítani a 20. évfordulót. Volt is felhajtás, ünnepség a határon, az Operaházban. Eljött az osztrák, a finn, a német, a svájci és a szlovén államfő is, sőt, még az albán is. Ez utóbbit nem igazán értem, de nem gond, egy terítéssel több vagy kevesebb, még a válság idején se számít. A németek hálája érthető, hiszen német állampolgárokat engedtünk ki, ezzel lenullázva az egész védelmi rendszert a szocializmus határán, nagyjából úgy, mint Hegedűs István akarta az Egri csillagokban. Persze, van egy apró különbség. Dobó István nem akarta átadni az egri várat, Magyarország 1989-es vezetői viszont igen. Ja, igen! Még egy nem jelentéktelen apróság: Hegedűst felkötötték azért, mert beengedte a törököt.

MI KELLA KOSSUTH TÉRRE?

Szerintem sok mindenre szükség van a Kossuth téren, például egy jó parlamentre, de bízunk abban, hogy ezt népünk majd csak kiizzadja. Aztán szükség lenne rendes aszfaltra. Nem tudom, észrevetted-e, de a Kossuth téren két centi egybefüggő aszfalt sincs. Ez már azért is ciki, mert sátoros ünnepeinken a honvédségnek nevezett gyarmati őrzővédő kft. itt szokott díszszemlélni. Budapest szocliberális vezetőinek ennél sokkal magasröptűbb gondolatai vannak. A Kossuth téren épüljön 540 férőhelyes mélygarázs, egy látogatóközpont és közpark is – döntöttek a múlt héten a Fővárosi Közgyűlésben. By the way, az építési jogot természetesen a Főváros kedvence, a Parking Kft. kapta meg. Hát persze, csináljunk mindenkől pénzt, kit érdekel, hogy történelmünk egy szakasza éppen ehhez a térhez kötődik! Kit érdekel, hogy ezen a téren királyságok omlottak össze és köztársaságok születettek? Ugyan már, senkit! Berlinben

csodálatosan helyreállították az egykori német parlament, a Reichstag környékét. Van emlékhely, múzeum, a berlini falra emlékeztető sétány, de nincs garázs, nincs szórakoztatóközpont. A történelem – nekik – fontosabb.

BICIKLIPÁLYA

Megadom magam. Nem bánom, ha bicikliutakat építenek Budapesten. Nem vagyok ugyan meggyőződve, hogy a tömegközlekedést nem tiszta, olcsó és pontos metrókkal, buszokkal, villamosokkal kellene megoldani, de egye fene, legyen bicikli is. Csak legalább építsenek! Ami most van, az a látszat a köbön. Példának okáért az Alkotmány utcában az amúgy is forgalmas útból leválasztanak egy szép széles sávot, és kinevezik bicikliútnak. Budán az Ördögárok útnál egyik percről a másikra kineveznek egy utcát kerékpáros közlekedés céljaira. Eddig is minden gond nélkül jártak itt kerékpárosok, lévén ez egy falusi része a városnak. Na, de most már ég és föld: sok pénzért belevésték az útba, hogy kerékpárút. Ez már Európa a javából!

MARGIT HÍD

A Margit-híd a magyar kapitalizmus állatorvosi ló esete. Ebben az ügyben szinte minden benne van, ami a magyar kapitalizmusban nem jó. Ad egy, van egy híd, amely minden szempontból egyedülálló, és nyilvánvalóan a karbantartása sem oldható meg szabványok szerint. Példának okáért, nem kellene közbeszerzési hercehurcát hirdetni, mert nyilvánvaló, hogy ilyen híd felújítására kevesen képesek. Ez nem egy lakópark, bár azzal is többen foglalkoznak a ténylegesen hozzáértőknél. Miért nincs egy állami vál-

lalat, amely az ilyen spéci építkezéseket végzi? Ad kettő, nem kell halogatni a nyilvánvaló helyreállítási szükségleteket, csak azért, mert a mai tőkés rendszerben az emberek élete, kényelme, utazása tizedrangú kérdés, főleg akkor, ha az pénzbe kerül. Ad három, nem a Margit-hídon kellene egyik-másik úriembernek megszednie magát. El nem tudom képzelni, hogy miként lehet 70 milliárd forint az, amit eredetileg a felére becsültek. Illetve nagyon is el tudom képzelni, de ez már nem gazdasági kategória. Én tisztelettel megkérném az ügyészséget, az adóhivatalt, minden erre illetékest, hogy vizsgálódjon egy kicsit mindenki háza táján, akinek a legkisebb köze is van a hídhoz.

NEM SZERETNÉK A FRANCIÁK HELYÉBEN LENNI

Nem szeretnék a franciák helyében lenni. Ez a Sarkozy nevű ember azt mondja, hogy ők bizony csökkentik az áfát, mert így lehet a válságot megoldani. Kiszámították, hogy amennyiben az éttermekben 19,5 százalékról leviszik az áfát 5 százalékra, akkor minden olcsóbb lesz, és sokkal több ember fog étterembe járni. Még azt is kikalkulálták, hogy több vendéghez több étterem, több szakács, több pincér, több beszállító kell, magyarul, azaz „francián”: több lesz a munkahely.

Szóval, nem szeretnék a franciák helyében lenni. Nekik csak egy Sarkozyjük van, nekünk viszont egy Bajnaink. Igaz, válságunk is van. De majd Gordon megoldja. Ezek a franciák tök lököttek. Már hogy’ lehetne a válságot áfa-csökkentéssel megoldani? Ugyan már, nekünk magyarznak ezek a békaevők? Új, fiatal, és nagy reményeket ébresz-

tő miniszterelnökünk megmondta, hogy emelni kell az áfát, ha meg akarjuk oldani a válságot. Ha valaki tudja, akkor ő biztosan tudja. Emeljük csak az áfát, legyen drágább minden, az államhoz meg majd szépen gurulnak be a forintok. Még, hogy áfa-csökkentést? Persze, minden drágább lesz, de annyi baj! Ne étterembe járjon a magyar, hanem takarékoskodjon, kábuljon otthon, mondjuk, nézze a parlamenti közvetítést a televízióban. Szóval, nem szeretnék a franciák helyében lenni. Nem szeretnék a franciák helyében lenni?

JELKÉPEK HÁBORÚJA

A szlovák parlament nyelvtörvényt fogadott el, amely egyebek között azt mondja, hogy Szlovákia polgárainak szlovákul kell intézniük ügyeiket a hivatalos intézményekben. A magyar kormány válaszul közölte, hogy egyelőre nem aktuális Fico miniszterelnök budapesti útja. Képzem, hogy a szlovákok ettől nagyon bejiedtek. Nem jöhetnek Budapestre! Ez azért nem semmi! Legalább is a magyar diplomácia szerint, aminek nagyon más eszköze nincs is. Csiki-csuki, meghívjuk Robert Ficot, majd lemondjuk. Nem sok! Megértem, hadat mégsem üzenhetünk. Na, nem azért, mert mindketten a NATO és az EU tagjai vagyunk, hanem, mert nincs katonánk. Igaz, hogy a szlovákoknak sincs sok. Még bepanaszolhatjuk a szlovákokat mindenféle nemzetközi szervezetnél, de úgysem lesz foganatja, mert azokat nem érdekli a két kicsi közép-európai ország vizsgálja. Az a baj, hogy a magyar diplomácia úgy indult a magyar-szlovák „háborúba”, hogy nincs egyetlen aduja sem. Semmi olyat nem tud, amitől a szlovákok bejiednének. Ezen az úton egyébként sem jutunk sehova. A magyar és a szlovák politikai elitnek meg kellene értenie, hogy a nem-

zeti ellentét szítása eltereli ugyan a figyelmet a mai kapitalizmus okozta gondokról, de nem oldja meg azokat. Két „nagy hatalom” küszködik egymás ellen, mi magyarok és szlovák szomszédaink. Szlovákia kisebb, mint Magyarország. Durván a fele. Területben is, lakosságban is. Az IMF adatai szerint az idén nálunk a GDP -3,3 százalékkal nő, akarom mondani, csökken, a szlovákoknál viszont csak -2,1 százalékkal, s náluk jövőre már megfordul a trend. Vagyis, a szlovákoknál egy kicsit könnyebb, de ott sem fenéig tejfől.

Magyarország van a nehezebb helyzetben, mert nekünk vannak történelmi veszteségeink, a szlovákoknak legfeljebb történelmi sérelmeik. A magyar közéletnek tudomásul kellene venni, hogy Magyarországnak tízmillió polgára van, s nem tizenöt. A szlovákiai magyar származású polgármesterek nem a magyar valóságban élnek, hanem a szlovákiaiban. Trianon – bármily fájdalmas is – hangoskodással nem változtatható meg. Pozsony ma Szlovákia fővárosa, akármilyen nyelven is írják a nevét. Rengeteg magyar nem azért nem utazhat a Felvidékre, mert félniük kellene a szlovákoktól, hanem, mert nincs pénzük.

A szlovákiai magyarok annak fognak örülni, ha mindkét ország fejlődik. Ha Szlovákia gazdagabb lesz, és a szlovákiai magyaroknak is több jut majd mindenre, például magyar könyvekre, magyarországi utazásra, gyerekeik iskoláztatására. A magyar kormánynak pedig több jut arra, hogy áldozzon a külföldi magyarok kulturálódására, kétnyelvűségének fenntartására. Szlovákul ugyanis minden szlovákiai magyarnak illene tudnia. Persze, magyarul is. A szlovákokat és a magyarokat évszázadok óta megosztja vala-

ki. Előbb Ferenc József, majd Adolf Hitler. Igaz, Sztálin se nagyon erősítette a két nép barátságát. Most meg itt van a külföldi tőke, az EU. A magyar-szlovák viszály nem jó egyikünknek sem, csak nekik, az EU-urainak. Bajnai és Fico egyébként jobban tenné, ha ránk, az emberekre bíznák az ügy rendezését. Megoldanánk, egy sör mellett. Vagy egy pohár bor mellett. Vagy mindkettővel.

HOSPINVEST

Vége a HospInvest bulinak. Felosztatják a céget, mivel már egyetlen kórház sem akar együttműködni velük. A történet nagyon egyszerű. Jön egy magáncég, amely szeretne a magyar egészségügybe betörni. Az egészségügy ugyanis biztos üzlet. Egyrészt, mert előbb vagy utóbb, de mindenki beteg lesz, másrészt, mert van állami egészségbiztosítás, amely nagyon sok pénzt szed be a népektől, amit aztán visszaoszt. A recept világos: azt kell mondani, hogy te jobb kórházat tudsz csinálni, mint az állam, meg kell ígérni, hogy rengeteg pénzt fogsz befektetni, kell egy-két haver, akiket lefizetsz, és már megy is. Egyszerűbb, mint egy lakásvásárlás, mert ahhoz önrész is kell. Itt, ha nincs egy vasad se, akkor is kapsz hitelt. Ezt csinálta a HospInvest.

Már önmagában ez is felháborító, de a legszörnyűbb nem ez. A HospInvesttel magukat komolynak nevező emberek kötötték meg a szerződést. Mondjuk a Heves me-

gyei önkormányzat elnöke. A döntése mögött ott állt a megyei közgyűlés MSZP-s tagjainak szavazata. Ők nem tudták, hogy a HospInvestnek nincs egy fillérje se? Tudták. Ha másért nem, azért, mert a kórházvédők ezerszer bebizonyították. Nem számított. Mint ahogy most is mindenki a HospInvest felelősségéről beszél, s mindenki hallgat a megyei és városi önkormányzatok, az egészségügyi tárca embereinek felelősségéről. Szerintem ők az igazi bűnösök. Egy, a mi pénzünkkel játszottak, kettő, a mi egészségünkkel játszottak. Nem tudom, hogy van-e rá törvény, de ha nincs, hozni kellene rá, és az ilyenektől elkobozni minden vagyonukat, kényszermunkára küldeni őket, mondjuk, egy kórházba.

A FEKETE EGYENRUHA

A hatalom számára mindig nagy kérdés, hogy mi jobb: megtűrni egy rendezvényt vagy rendőrökkel szétveretni. Az utóbbi az egyszerűbb. Ráadásul azonnal be lehet söpörni az elismerést, mondván, hogy végre van egy keménykező kormányunk. Múlt vasárnap ezt tette a rendőrség a feloszlattott Magyar Gárda feloszlattott tagjaival. A tüntetés önmagában nem lett volna nagy szám. A rendőrség demonstratív beavatkozása tette azzá. A rendőrség is ingadozott, mint az a bizonyos középparaszt, előbb tiltotta, majd rákenete az egészet a belvárosi önkormányzatra, végül pedig oszlatott. A Jobbik vezérkara nem is álmodhatott arról, hogy ez fog történni. Vona Gábor is csak a végére ért oda, hogy osztozzon katonái sorsában, de főleg, hogy ingyen reklámra tegyen szert. Szeretett rendőrségünk most megint tett egy lépést, amivel erősítheti a Jobbikot. Az országos rendőrfőkapitány visszavonta azt a rendőrségi belső iránymutatást,

amelyre hivatkozva az elmúlt napokban a formaruhát viselő gárdistákat garázdaság vétségével állították elő. Magyarán, eddig tilos volt fekete egyenruhában megjelenni, most már lehet. Mi lenne, ha a rendőrség és a mögötte álló fő okosok egyszer végre gondolkodnának? Mondjuk, nem az egyenruhába kötnének bele, hanem a Jobbik népszerűségét előidéző okokon változtatnának.

Mostanság a Bajnai-kormány az MSZP ujjongása mellett átverte a lényegében egykulcsos személyi jövedelemadót, és mellé még az áfa-t is megemelte. Lehet, hogy ezen kellene változtatni? Lehet, hogy a nyomort kellene enyhíteni, és akkor kisebb lenne a kereslet a fekete egyenruhákra is?

SZOCIALISTA PÁLYÁZAT

Már jelentkezél? Húzz bele, hátha még eléred! Az MSZP ugyanis nyilvános pályázatot hirdetett az EP-képviselői iroda titkári teendőinek ellátására. Van egy halom követelmény, példának okáért kell tudni angolul, szeretni kell az MSZP-t. Az angol még hagyján, de ez utóbbi komolyan megszűri a jelentkezőket. De a leges, legeslegjobb az, hogy egy kis dolgozatot is kell írni minden jelentkezőnek. A szoci PR-esek megadták a témákat is. Remek kérdések, de vajon mi lehet a jó válasz? „Mit ér az ember, ha magyar?” Mondd meg, mit lehet erre válaszolni! Ha szeretem az MSZP-t, és azonosulok a politikájával, nincs válasz, hiszen az MSZP politikájában a magyar érdekek semmilyen szerepet se játszanak. Ugyancsak megválaszolhatatlan az a kérdés, hogy „Mit ér az ember, ha baloldali?”. Egyáltalán, hogy tehet fel ilyen kérdést egy nem baloldali párt? Mit lehet arról írni,

hogy „Közkeletű vélekedés szerint a zsidók túlreprezentáltak a magyarországi bankszektorban, üzleti életben.” Írjam, hogy nem igaz, vagy írjam, hogy igaz? Egy fokkal könnyebb kérdés a következő: „Mit tesz, ha közeli barátjáról kiderül, hogy homoszexuális?” Helyes válasz: ajánlom magasabb párttiszségre. Mármost az MSZP-ben.

KÍVÁNCSI VAGYOK

Kíváncsi vagyok, hogy mi történhetett az Egyesült Államok budapesti nagykövetségén június 23-án. A hírek szerint Jeffrey Levine ideiglenes ügyvivő „kerekasztal megbeszélést” szervezett. Ez önmagában nem lenne érdekes, hiszen miért is ne rendezhetne. Elvégre diplomata. Az érdekes az, hogy kiket hívott meg. És most tessék idefigyelni! Az amerikai diplomata amerikai egészségügyi cégeket hívott meg és Székely Tamás minisztert, a téma magyar felelősét, továbbá fontos magyar hivatalnokokat a gazdasági minisztériumból és a pénzügyből. Kíváncsi vagyok, hogy három órán keresztül miről beszéltek. Kíváncsi vagyok, hogy mit fed a rejtélyes megfogalmazás, mi szerint a „magyar egészségügyet érintő kihívásokról” esett szó. Kíváncsi vagyok arra is, hogy minek hozták létre az Amerikai - Magyar Egészségügyi Munkacsoportot, amely célja a hivatalos indoklás szerint az, hogy a magyar egészségügyi piacon elősegítsék az „átláthatóságot, az innovációt és a pi-

acra való jutást”. Kíváncsi vagyok, hogy a szocialista kormány mit ígér az amerikaiaknak. Magyar állampolgárként jogom van tudni. És Önöknek is joguk van tudni. Ne hagyják, hogy becsapják magukat!

BALOLDALI EGYSÉG

A múlt héten Venezuela magyarországi nagykövetsége rendezett találkozót az ország függetlensége kikiáltásának ünnepeén. Az igen kedves és rokonszenves ügyvivő aszszony sok mindenkit meghívott, jórészt a magyarországi baloldal különböző szervezeteinek képviselőit. Jórészt olyanokat, akik, ha az utcán találkoznának, átmennének a másik oldalra. Nem voltak ott a szocialisták, vagy azért, mert nem hívták őket, vagy azért, mert ők nem nagyon rokonszenveznek a venezuelai forradalommal. Az egyik felszólaló feltett egy kérdést: miért van az, hogy Venezuelában a baloldali erők egységben vannak, Magyarországon pedig nincs ilyen egység? A kérdés tapintatlan volt, hiszen az ügyvivőnek szólt, akinek nem tiszte kommentálni a magyar belpolitikát. Nem is tette. Na, de mit is válaszolhatunk erre? Nos, tény, hogy a baloldali erők támogatják Chávez elnök politikáját. Nem véletlenül. Chávez ugyanis fellép az USA egyeduralkodó, a multinacionális vállalatok túlsúlya ellen, támogatja a hazai kis- és középvállalkozókat a külföldiekkel szemben, emeli a dolgozó tömegek életszínvonalát, és bevonja őket a politikai ügyek érdemi intézésébe. Ez még nem szocializmus, de ezen az úton kell továbbmenni, ha szocializmust akarnak. Ezt a politikát sok baloldali erő támogatja. Igaz, a kommunisták kívül maradtak a Venezuelai Szocialista Egységpárton (PSUV), mert nem akarnak szervezetileg és ideológiai felolvadni egy ideológia-

ilag sokszínű szervezetben. De politikailag támogatják. Na, már most, miért nincs ugyanez Magyarországon? Nos, nálunk nincsenek Chávezek, csak Gyurcsányok, Bajnaik, akik még csak nem is hasonlítanak a venezuelai elnökre. Chávez a multik és az USA ellen harcol, a magyar szocialisták a multikat és az amerikaiakat szolgálják ki. A venezuelai szocialisták adnak a népnek, a magyarok elvesznek a néptől. Ennyi! Nos, ha a magyar szocialisták ugyanazt tennék, mint Chávez Venezuelában, mellékük állnánk, és sok baloldali ember is támogatná őket. Lenne baloldali egység. De nem ez a helyzet.

ELLENFORRADALOM EXPORTRA

Hogy mire nem jó az Internet! Elolvashatod például az Állami Számvevőszék jelentését a Demokrácia Központ Közalapítvány gazdálkodásának ellenőrzéséről. Ha nem tudnád, ezt a kis szervezetet és vele együtt egy hasonló nevű intézetet 2005-ben a magyar kormány hozta létre. Az alapítvány deklarált célja a „demokratikus berendezkedés földrajzi korlátoktól mentes elterjedéséhez való hozzájárulás.” Lefordítom magyarra. Ez azt jelenti, hogy szilárd meggyőződésünk szerint sehol a világban nincs jobb, mint a magyar tőkés rendszer, és nekünk kutyakötelességünk exportálni ezt a rendszert mindenhova, ahol nem ez van. Mondjuk Belaruszba, mondjuk Szerbiába, mondjuk Moldáviába, és persze Kubába. Az alapítvány 2005-2008 között 619 millió forint bevétellel rendelkezett. Ennek 35 százalékát a magyar kormány utalta át. Te, lehet, hogy te mondtad, hogy utalják át? Mert én biztosan nem. El is költöttek 646 milliót „nemes céljaikra”, amit régen úgy hívtak, hogy az ellenforradalom exportja. Az alapítvány, illetve az inté-

zet ebből a pénzből remek kis tanfolyamokat, agymosásokat szervezett az említett országok értelmisége, különösen fiataljai számára. Valahogy úgy, ahogyan húsz évvel ezelőtt a németek és az amerikai tették velünk. Tényleg ezt jelenti a magyar külpolitika? Tényleg eddig lealjasodtunk már? Tényleg erre kell a köz pénzt költeni?

KÍVÁNCSI VAGYOK

Kíváncsi vagyok, hogy mi történhetett az Egyesült Államok budapesti nagykövetségén június 23-án. A hírek szerint Jeffrey Levine ideiglenes ügyvivő „kerekasztal megbeszélést” szervezett. Ez önmagában nem lenne érdekes, hiszen miért is ne rendezhetne. Elvégre diplomata. Az érdekes az, hogy kiket hívott meg. És most tessék idefigyelni! Az amerikai diplomata amerikai egészségügyi cégeket hívott meg és Székely Tamás minisztert, a téma magyar felelősét, továbbá fontos magyar hivatalnokokat a gazdasági minisztériumból és a pénzügyből. Kíváncsi vagyok, hogy három órán keresztül miről beszéltek. Kíváncsi vagyok, hogy mit fed a rejtélyes megfogalmazás, mi szerint a „magyar egészségügyet érintő kihívásokról” esett szó. Kíváncsi vagyok arra is, hogy minek hozták létre az Amerikai - Magyar Egészségügyi Munkacsoportot, amely célja a hivatalos indoklás szerint az, hogy a magyar egészségügyi piacon elősegítsék az „átláthatóságot, az innovációt és a pi-

acra való jutást”. Kíváncsi vagyok, hogy a szocialista kormány mit ígér az amerikaiaknak. Magyar állampolgárként jogom van tudni. És Önöknek is joguk van tudni. Ne hagyják, hogy becsapják magukat!

BALOLDALI EGYSÉG

A múlt héten Venezuela magyarországi nagykövetsége rendezett találkozót az ország függetlensége kikiáltásának ünnepeén. Az igen kedves és rokonszenves ügyvivő asszony sok mindenkit meghívott, jórészt a magyarországi baloldal különböző szervezeteinek képviselőit. Jórészt olyanokat, akik, ha az utcán találkoznának, átmennének a másik oldalra. Nem voltak ott a szocialisták, vagy azért, mert nem hívták őket, vagy azért, mert ők nem nagyon rokonszenveznek a venezuelai forradalommal. Az egyik felszólaló feltett egy kérdést: miért van az, hogy Venezuelában a baloldali erők egységben vannak, Magyarországon pedig nincs ilyen egység? A kérdés tapintatlan volt, hiszen az ügyvivőnek szólt, akinek nem tiszte kommentálni a magyar belpolitikát. Nem is tette. Na, de mit is válaszolhatunk erre? Nos, tény, hogy a baloldali erők támogatják Chávez elnök politikáját. Nem véletlenül. Chávez ugyanis fellép az USA egyeduralkodó, a multinacionális vállalatok túlsúlya ellen, támogatja a hazai kis- és középvállalkozókat a külföldiekkel szemben, emeli a dolgozó tömegek életszínvonalát, és bevonja őket a politikai ügyek érdemi intézésébe. Ez még nem szocializmus, de ezen az úton kell továbbmenni, ha szocializmust akarnak. Ezt a politikát sok baloldali erő támogatja. Igaz, a kommunisták kívül maradtak a Venezuelai Szocialista Egységpárton (PSUV), mert nem akarnak szervezetileg és ideológiailag felolvadni egy ideológia-

ilag sokszínű szervezetben. De politikailag támogatják. Na, már most, miért nincs ugyanez Magyarországon? Nos, nálunk nincsenek Chávezek, csak Gyurcsányok, Bajnaik, akik még csak nem is hasonlítanak a venezuelai elnökre. Chávez a multik és az USA ellen harcol, a magyar szocialisták a multikat és az amerikaiakat szolgálják ki. A venezuelai szocialisták adnak a népnek, a magyarok elvesznek a néptől. Ennyi! Nos, ha a magyar szocialisták ugyanazt tennék, mint Chávez Venezuelában, mellékük állnánk, és sok baloldali ember is támogatná őket. Lenne baloldali egység. De nem ez a helyzet.

ELLENFORRADALOM EXPORTRA

Hogy mire nem jó az Internet! Elolvashatod például az Állami Számvevőszék jelentését a Demokrácia Központ Közalapítvány gazdálkodásának ellenőrzéséről. Ha nem tudnád, ezt a kis szervezetet és vele együtt egy hasonló nevű intézetet 2005-ben a magyar kormány hozta létre. Az alapítvány deklarált célja a „demokratikus berendezkedés földrajzi korlátoktól mentes elterjedéséhez való hozzájárulás.” Lefordítom magyarra. Ez azt jelenti, hogy szilárd meggyőződésünk szerint sehol a világban nincs jobb, mint a magyar tőkés rendszer, és nekünk kutyakötelességünk exportálni ezt a rendszert mindenhova, ahol nem ez van. Mondjuk Belaruszba, mondjuk Szerbiába, mondjuk Moldáviába, és persze Kubába. Az alapítvány 2005-2008 között 619 millió forint bevétellel rendelkezett. Ennek 35 százalékát a magyar kormány utalta át. Te, lehet, hogy te mondtad, hogy utalják át? Mert én biztosan nem. El is költöttek 646 milliót „nemes céljaikra”, amit régen úgy hívtak, hogy az ellenforradalom exportja. Az alapítvány, illetve az inté-

zet ebből a pénzből remek kis tanfolyamokat, agymosásokat szervezett az említett országok értelmisége, különösen fiataljai számára. Valahogy úgy, ahogyan húsz évvel ezelőtt a németek és az amerikai tették velünk. Tényleg ezt jelenti a magyar külpolitika? Tényleg eddig lealjasodtunk már? Tényleg erre kell a köz pénzt költeni?

CIGÁNYGYILKOSSÁGOK

A cigánycsaládok gyászában osztozunk. A cigánygyilkosságok felháborítóak. Egy is az, ennyi már aggasztó.

A pártok a héten jól kihasználták a nyári szünetet, egymással vetekedve ülészttek, nyilatkoztak. Draskovics rendőrminiszter úr szerint a rendőrségnek mindene megvan, ami kell, gond egy szál se. Lehet, hogy így van, lehet, hogy nincs, mindenesetre maguk a rendőrök hallgatnak erről. Lázár János Fideszes képviselő szerint, aki a parlament illetékes bizottságának feje, a rendőrség jól dolgozik, na de a kormány kritikán aluli. Nem tudom, hogy a rendőrség jól dolgozik-e. Lázárt persze megértem, hogy nem bántja a rendőrséget, hiszen jövőre már neki kell velük dolgozni, s addigra nem lesz új rendőrség.

Nem tudom, hogy az illetékesek néznek-e krimiket. Ott mindig elmondják, hogy ha rájövünk az indítékra, előbb-

utóbb meglesz a tettes is. Lehet, hogy magyarok öldösnek cigányokat, pusztá cigányellenességből? Lehet, bár nem hiszem. Lehet, hogy magyarok valakinek a parancsára, netán politikai háttérrel öldösnek cigányokat? Lehet, de ezt meg nem akarom hinni. Nem akarom hinni, hogy akár már itt is tarthatunk. Lehet, hogy cigányok öldösnek cigányokat? Lehet, miért ne lehetne?

Sokféle indíték lehet, de valamelyik mellett a rendőrségnek le kellene cövekelnie. A kormány és az MSZP hessegeti magáról a vádat, hogy netán nekik fűződne politikai érdekük az ügghöz. A másik oldalon meg nyomatják, hogy az MSZP és a kormány így akarja a terrorhangulatot mesterségesen kelteni, és leszámolni ellenfeleivel. Lehet. Volt már ilyen. Amerika nagy ország, nekik jutott egy szeptember 11. Magyarország kis ország, nekünk cigánygyilkosságok jutnak.

Bajnai miniszterelnök a józanság és kiegyensúlyozottság imázsát vette magára, ami végül is nem baj. Ennél az ügynél azonban előreszaladt. „Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy a mostani ügy a bűnüldözésnél megszzebbre mutat, és a megoldások is összetettebbek. A szélsőségeseket visszaszorítani, a társadalmat összetartani és a cigányság helyzetén javítani nem egyszerűen kormányzati feladat, de nemzeti felelősség is.” A szélsőségesekről beszélni kell, de nem a bűncselekmény kapcsán, mert az nem politikai kategória. Legalábbis remélem. A cigánykérdést meg kell oldani, munkát és iskolát kell adni a cigányoknak, de most nem erről van szó, hanem gyilkosságokról. S, még valami! Miniszterelnök úr! Hagyják már abba a titkolózást. A tettes vagy tettesek úgy is tudják, hogy ők

kövezték el. Azt is tudják, hogy a rendőrség még nem tud eleget, mert ellenkező esetben nem lennének még szabadlábbon. Mi viszont csak találgatunk, okoskodunk, elméleteket gyártunk, s ez csak növeli a feszültséget, és nehezíti a rendőrség munkáját is.

SZÉLSŐSÉGEK

A balatonfüredi Spar áruházban rám köszönt egy fiatal eladó. Tiszteletem miniszterelnök úr! A rangot egy kicsit el túlozta, de egyébként ki tudja, mit hoz a jövő. A próféta beszéljen belőle.

Havi 80 ezerért gürizek itt, s még emberszámba se vesznek. Ilyen rohadt kapitalistákat maga még nem látott, mondja, s érződik, hogy nem csak a balatoni forróság böszítette fel. Tudja, mondja nekem, sokan dolgozunk itt, de a többség sötét, mint az éjszaka. Hárman vagyunk, akik merünk szólni. Ketten jobbikosok, én mindig magukra szavazok.

De nézzünk egy másik történetet is! Egy ismerősöm elolvasta a Balszemmel három kötetét. Tetszett neki. Ez a beszéd! Ő nem munkáspárti, de már érdekli a baloldal. Gyerekei pedig, gondolom, hogy már kitalálták, a Jobbikért lelkesednek. Most ne firtassuk, hogy jó-e ez vagy rossz. Ez van, ebben a helyzetben élünk. De miért ne lehetne fordítva? A jobbikosok odamennek az emberekhez az utcán, a metróban, sőt a munkahelyeken, és a szívükből beszélnek. A jobbikosok nem csak nyilatkozatokat gyártanak arról, hogy milyen szemetek a bankok, hanem odamennek a bankokhoz. Mi nem tudunk beszélni az emberekkel? Mondjuk a balatonfüredi eladókkal? Mi nem tudunk az emberek szí-

véből beszélni? Mi nem tudunk odamenni a bankokhoz? Mi nem tudunk követhető példát felmutatni a fiataloknak? Mi nem tudunk radikálisok lenni? Mi nem tudunk bátrak lenni? A válaszom mindenre igen. De, tudunk. A munkást, a dolgozót nekünk kell meggyőzni, nekünk kell megértetni vele, hogy az ő gondjai akkor sem oldódnának meg, ha történetesen a Jobbik győzne. A kapitalizmus akkor is maradna. Az ő gondjait pedig a kapitalizmus nem oldja meg.

KITŐL FÉL BAJNAI GORDON?

Ne is akarják nekem szidni a miniszterelnököt, nem engedem! Ez egy aranyember, nem is érdemlünk ilyet. Bajnai Gordon olyan okosakat mond mostanság, hogy az egész szocliberális társaság együtt nem tudott hét év kormányzás alatt ennyit összeizzadni.

A magyar nagykövetek közelmúltbeli értekezletén például azt mondta Bajnai úr, hogy nagy baj lesz kicsinyke országunkban, ha a „fokozatosan megkapaszkodó alsó középosztályok” gondjai megszaporodnak, mivel „tömeges munkavesztést szenvednek el, hiteleket veszítenek el, ott-honaikat veszítik el”. Magyarán, ha tönkre megy a magyar alsó- és középvállalkozói, értelmiségi, alkalmazotti réteg, akkor megnézheti magát minden magyar kormány. A munkásokról valamiért Bajnai úr sem beszél. Lehet, hogy azt jelentették neki, hogy olyanok már nincsenek is. Na, mind-egy, ez a felismerés is valami.

De ami ezután jön, az az igazán izgalmas. Itt látszik meg, hogy ki közöttünk egy modern Kossuth, Deák, Bethlen, vagy mindhárom együttvéve. Egy „olyan társadalmi válság, az elmúlt 20 év eredményeinek szétesése következhetne be rossz esetben, amely bizonytalanná teheti a kialakulófélben lévő, stabilizálódó társadalmi struktúrákat”. Más szóval, itt kő kövön nem marad. Tehát cselekedni, elvtársak és elvtársnők, illetve uraim és hölgyeim!

De azért nem értek egy dolgot. Ha Bajnai úr ilyen okos, miért csinálja napi politikájában pont az ellenkezőjét? Miért a tömegekkel fizetteti meg a válság árát? Miért a szegényeket sújtja az adóival? Vagy talán úgy gondolja, hogy a dolgozói tömegektől nem is kell félni?

KI TÁMADJA MEG MAGYARORSZÁGOT?

A magyar nagyköveteknek szeretett miniszterelnökünk adott még egy útravalót. „A harmadik nagy kockázat az, hogy az előbb említett problémákból fakadó belpolitikai bizonytalanság, különösen a még kialakulatlanabb vagy fiatalabb demokráciákban ösztönözhet politikai erőket arra, hogy a belpolitikai problémákat külpolitikai lépésekkel, konfliktusokkal próbálják elfedni.” Bajnai úr bizony örökölt is egy-két ilyet. Itt van mindjárt a magyar-szlovák vita. A magyar diplomácia rögtön nemzetközi fórumok elé vitte, az EU-tól kezdve, az ENSZ-en át mindenhova, talán a nemzetközi bélyeggyűjtőket is ezzel ostromolják. Szerintem abszolúte hiába.

Miért nem akarjuk tudomásul venni, hogy ezeknek a szervezeteknek nem az az érdekük, hogy Magyaror-

szág és Szlovákia között ne legyenek konfliktusok, hanem az, hogy megossa és így lekösse a magyarokat és a szlovákokat is? Amíg ugyanis Bajnai az egyébként szégyenletes szlovák nyelvtörvény ügyében hadakozik, addig nem kell tartani attól, hogy Bajnai úr fellép az EU nem kevésbé szégyenletes mezőgazdasági támogatási politikájának megváltoztatásáért. A szlovák nyelvtörvény ugyan sérti nemzeti öntudatunkat, de az EU agrárpolitikája szétveri a magyar termelőket. A szlovákok köpnek a nemzetközi szervezetek reagálására, csak egyszerűen védik a saját nemzeti érdekeiket. Ideje lenne, hogy a magyar miniszterelnök, bárhogyan is hívják, a sarkára álljon, és megértse, hogy csak az a magyarságé, amit kiküzd magának.

A PERCEPCIÓ ÉS A SZUARÉ

Na, de várj egy kicsit, ne menj el! Most jön a legeslegjobb! Bajnai miniszterelnök úr elmondta a diplomatáknak, hogy nem azért vagyunk szuaréban, mert szétloptuk az országot, mert korruptak vagyunk, mert lefeküdtünk amultiknak, nem, egy fenét! Azért vagyunk a szuaréban, mert, fogódkodj meg jól, „ebbe a válságba Magyarország úgy érkezett bele, hogy egy összességében nem pozitív percepció alakult ki Magyarországgal kapcsolatban”. Mivel mi, csórók, nem vagyunk olyan pallérozottak, mint kormányunk feje és esze, megnéztem a szótárban. A percepció érzékelést jelent. Szóval az a baj a miniszterelnök szerint, hogy „Magyarországról az a kép alakult ki, hogy Magyarország egy civakodó, veszekedő, mélységesen megosztott, belpolitikájában mélységesen megosztott ország”.

Nem is értem. Ez a sok hülye külföldi rosszul percepciólja a mi kis délibábos valóságunkat. Hogy mi veszekednénk egymással? Ugyan már! A parlamentben kormány és ellenzék kéz a kézben tevékenykednek a haza javáért. Hogy nálunk lövik a cigányokat, a magyar rendőrség meg majd egy évig ölbe tett kézzel ül? Ugyan, ez is csak azért van, mert a külföld rosszul érzékeli országunkat. Miniszterelnök úr mindjárt ki is adta az ukázt. Meg kell változtatni a percepciót. „A Magyarországgal szemben kialakult percepció nem egyszerűen csak kommunikációs kérdés, hanem az ország egészére, az ország működésére nagyon direkt módon visszaható, negatívan visszaható jelenség is lehet.” Szép, mi? Ha már a szuarét nem tudjuk, vagy nem akarjuk eltakarítani, akkor minden magyar nagykövetség küldjön ajándékba partnereinek egy orgona illatú WC-illatosítót! Nem, inkább vanília illatút! Meg egy rózsaszínű napszemüveget is!

VAN EGY ÁLMOM

Mindenkinek van egy álma, az enyém a BKV. Szeretnék csatlakozni a BKV Zrt. csapatához. Tudod, a BKV-nál ma már nem munkásfelvételt hirdetnek. Azok a csúnya idők már elmúltak. Ma már egy nagy csapat, egy nagy család tagja lehetsz, ha jelentkezel. A BKV honlapján magad is elolvashatod, hogy mostanság keresnek humánpolitikai igazgató csapattársat és buszvezető csapattársat. Ez utóbbiból, gondolom, többet is. Aki nap, mint nap utazik a BKV pontos, tiszta, európai szintű járatain, nyilván irigykedve nézi a sok csapattársat, és csak arra vágyik, hogy egyszer majd ő is csapattárs lehessen, humánpolitikai igazgató, buszvezető, vagy netán jegyellenőr. Hát nem gyönyörű a metró kijáratánál állva belekötni a sok civilbe, akik az ide-oda utazgatásukkal csak hiányt okoznak a Vállalatnak, s Csapatnak?

Mivel mindannyian a piacról élünk, a biztonság kedvéért megnéztem, hogy mit kínál a BKV menedzsmentje a le-

endő társaknak. Buszvezető csapattársnak „gyakorlati idő alapján megállapított jövedelmet”, humánpolitikai igazgató csapattársnak „versenyképes jövedelmet”. Ez már valami, bár nem értem, hogy a buszvezetőnek miért nem lehet szintén versenyképes a jövedelme? Igaz, hogy a buszvezető bérletet is kap, meg munkásszállást, sőt sportolási lehetőséget, a szegény leendő humánpolitikai igazgatónak meg be kell érnie „béren kívüli juttatásokkal”. Ráadásul még bérletet sem kap, pedig egy körüti villamos közösségi együttléte össze sem hasonlítható egy fekete Audi magányával. Fúj! Aztán egy szó nem sok, de annyi sincs a végkielégítésekről. Azt már tudjuk, hogy a korábbi humánpolitikai igazgatónál az is „versenyképes” volt, de vajon mennyit kap egy buszvezető? Ha én lennék a főnök, a fizetések rendezését alulról kezdeném. 100 ezernél senki sem kereshetne kevesebbet, még a takarítónő sem, és senki sem kereshetne egy milliónál többet, még maga a fő-főigazgató sem. A korrupst, szemét „csapattársakat” pedig nagyívben vágnám ki.

MEGNYUGODTAM. MEGYNUGODTAM?

Megnyugodtam, olvasva a lapokat. Attól féltem, hogy szegény Szili Katalinnak ezentúl BKV-villamossal kell járnia. Iszonyú perspektíva. Igaz, ismertem egy államfőt Jugoszláviában, Dobrica Csoszicsot, aki úgy távozott az elnöki mandátuma lejártával, ahogyan jött: busszal.

Na, persze, ő „csak” egy író volt, „csak” a „szerb Tolsztoj”. Na, de ne aggódjunk! Katalin asszonynak nem kell felülnie a 2-es villamosra. Hála nagyszerű törvényeinknek, 2017-ig lesz állami autója és sofőrje is. Az is állami. Meg titkársága is lesz, meg mindene lesz. Persze, nem csak neki,

másnak is. Én nem adnék se autót, se sofőrt, se semmit. Kaptak eleget addig, amíg főnökök voltak. Persze, lehet, hogy tévedek. Adjunk meg nekik mindent, főleg a „távolságot, mint üveggolyót”, csak menjenek már!

TÉNYLEG EZT AKARJUK?

A King's City ügyében most már beljebb vagyunk. Tudod ez az a kis biznisz, amely keretében egy nagy-nagy szórakoztató központot akarnak felépíteni a Velencei-tó partjára. Az ilyennél az a lényeg, hogy minél olcsóbb legyen, és minél több pénzt hozzon. Eddig ezt sikerült is elérni, hiszen a befektetők, nevezetesen Yoav Blum úr, aki teljesen véletlenül izraeli-magyar kettős állampolgár, olcsón jutott hozzá a tó partján lévő földekhez. Ez csak úgy ment, hogy a Gyurcsány-Bajnai-kormány kiemelt állami beruházás-ként kezelte, és innen kezdve nem kellett a hatóságoknál kilincselni, sorba állni, minden ment magától. Sőt, Gyurcsány idején módosították a szerencsejáték törvényt, lehetővé téve, hogy „az ország területén egyszerre hét amerikai típusú játékkaszinó működhessen, és egy-egy régióban egész kaszinóváros is kialakítható legyen”.

A szépen alakuló ügy azonban, úgy tűnik, más érdekcsoportoknak szúrja a szemét, ezért beleköptek a levesbe. Az alkuval szemben az ügyészség is, az Állami Számvevőszék is bejelentett kifogásokat. Kipattant az is, amiről eddig nem beszéltek, mivel Magyarországon nem volt, nincs, és nem is lehet antiszemitizmus. A vállalkozás mögött egészen véletlenül a 66 éves Ronald S. Lauder úr, hivatalos életrajza szerint „nemzetközi emberbarát, beruházó, műgyűjtő és közalkalmazott” áll. A név nem véletlenül ismerős. Lauder

úr milliárdos, az Estée Lauder kozmetikai birodalom alapítójának gyermeke, manapság a Zsidó Világkongresszus elnöke. A szervezet, mint tudjuk, „gondoskodik a zsidók és zsidó közösségek jogairól és biztonságáról az egész világon; a zsidó közösségekkel együttműködve és nevükben lobbizik a kormányzati, kormányközi és egyéb nemzetközi szervezeteknél a zsidó népet érintő kérdésekben; és együttműködik minden néppel a béke, szabadság és igazság egyetemes eszméinek alapján”. Yoav Blum úr nyilatkozott, hogy az ügy mögött tekintélyes nemzetközi üzletemberek állnak, akik „nem adnák nevüket telekspekulációkhoz”, és a kaszinóváros fel fog épülni. Tényleg ezt akarjuk?

ÉLELMISZERFÜGGETLENSÉG

Latin-Amerikában, ahol ma nagyjából baloldali kormányok vannak hatalmon, harcot hirdettek az országok élelmiszerfüggetlenségéért. Jól hallottad, élelmiszerfüggetlenségükért. Ezek az országok nem akarják, hogy a kenyérük, arizsuk, a húsuk, azaz a mindennapi betevő falatjuk a külföldi országoktól, a multinacionális vállalatoktól függjön. A pénzügyi függőség is súlyos dolog, és az sem kellemes, ha az energia terén másoktól függünk, de az ennivaló ennél sokkal többet jelent. Életünket. Mondok egy példát. Képzeld el, hogy egyik napról a másikra bezárnák a Tesco-üzleteket. Mondjuk, azért, mert tönkrementek. Ne mondd, hogy nem mehet tönkre! A Lehman Brothers is tönkrement, pedig róla aztán végképpen nem gondolták volna. De jó, ne menjen tönkre a Tesco. Csak gondolja úgy, hogy már agyonkereste magát magyar földön és odébbáll! Akkor mi lesz? Hol fogsz vásárolni?

Gyermekkoromban sokat voltam Csongrádon, anyai nagynénémnél. Irén néném nem ismerte azt a szót, hogy élelmiszerfüggetlenség, de ő szinte maximálisan függetlenítette magát az '50-es évek kissé zilált piaci viszonyaitól. Volt csirkéje, három-négy hízója, és nyúlhúsért sem kellett pénzt adnia. Kis kertjében minden megvolt, ami egy háznál kellett. Bizony Irén néném szegényében világgá szaladt volna, ha a húslevesbe való zöldségért a boltba kellett volna mennie. Ma a vidéki ember ugyanazt a paradicsomot, ugyanazt a krumplit, ugyanazt a húst eszi, mint a fővárosi. Vagyis a külföldit, az importot. Hozzáértők szerint a gyulai kolbászba is külföldi húst tesznek. Az orosházi baromfi-feldolgozó üzemben is elcsodálkozunk, ha megnéznénk, vajon honnan származik az a hús, amiből „magyar” terméket gyártanak. Mára Magyarország majdnem teljesen elveszítette élelmiszerfüggetlenségét. Gondoljuk meg, amíg végleg nem lesz késő! Állítsuk vissza a magyar mezőgazdaságot! A manapság üresen álló ólakba telepítsünk újra disznókat, az istállókba marhákat. Ha a családban van legalább egy tehén, a gyerek biztos nem megy éhesen az iskolába. Vegyük magyar tulajdonba az élelmiszerkereskedelmet! Fegyverrel sem kereskedhet akárki, akkor miért engedjük át a jogokat egy sokkal fontosabb és időszerűbb termékben? Csak azt ne mondd, hogy nincs piaca! Mi vagyunk a piaca. Mi, akik manapság más híján esszük a külföldi szemetet. Szóval, higgyük el Irén nénémnek: az a kenyér a biztos, amit mi termeltünk. Ráadásul finomabb is bármi másnál.

MINEK A KULTÚRA?

Az egyik ismerősöm, aki történetesen polgármester, meséli, hogy nagy megtiszteltetés érte. Másokkal együtt a kormány illetékes főembere konzultációra hívta. A téma: mennyit költsön, pontosabban mennyit ne költsön az ország kultúrára jövőre. Tényleg, nem is értem: minek költsük a drága forintokat kultúrházakra, könyvtárakra, kiállításokra, színházakra? Sokkal jobb, ha ebből a pénzből is támogatjuk a bankokat, mert ha ők jól vannak, előttünk is tágra nyílik a jövő. Vagy például osszuk szét az állam főhivatalnokai között! Ha már nem juthat mindenkinek, legalább néhányaknak sok jusson. Ha én nem reggelizek, legfeljebb a családom kedvét rontom el, de ha a miniszterelnök feje fáj az éhségtől, bizony, egy egész ország szenved meg. Meg aztán tudod, ez a sok kultúra veszélyes is. Gondold el: a népek összejönnek, kicserélik a véleményüket, kiderül, hogy egy csomó olyan dologban egyetértenek, amivel a kormány nem ért egyet. Közösségek jönnek létre, és még, belegondolni is szörnyű, elkezdenek gondolkozni. Na, ezt már ne! Magad is megértheted, hogy a kultúrára kell a legkevesebbet adni. Egyébként is, van itt kultúra dögi-vel! Menj a plázába, van ott öltözködési kultúra, viselkedési kultúra, zenei kultúra, mit akarsz még?

VESSÜK A FARKASOK ELÉ!

Büszke vagyok rá, elég sok polgármestert ismerek személyesen. Okos emberek ezek, ismerik az életet. Tudod, hogy mi a furcsa? Az, hogy ez igaz az MSZP-s polgármesterekre is. Az a közös a polgármesterekben, hogy ők már nem adhatják tovább a feladatot. Ha megcsinálják, lesz va-

lami, ha nem, akkor helyettük biztos senki sem csinálja meg. S, még valami közös: a nép a polgármesterekbe rüg először, akár polgári, akár szocialista. Tudod, ez azért van, mert a miniszterelnök messze van, ők meg közel. S, persze, a választások is közel vannak. Sok polgármester arra számított, hogy karkedvezménnyel elmegy nyugdíjba, mondván, hogy szolgálták a közt eleget. Most azonban nekik is tovább kell dolgozni. Sok lehetőségük nem marad: el kell indulni a jövő évi választásokon is. Akkor pedig védeni kell önmagukat.

A hét önkormányzati érdekvédelmi szövetség a múlt héten józan önvédelemből faképnél hagyta a kormány képviselőit, mondván, hogy a kormány csak elvonni akar, s absolute nem érdeklí, hogy mi lesz az önkormányzatokkal. Mindenki kivonult, a Fidesz emberei is, az MSZP emberei is. Az önkormányzatoknak így is kevés pénz jut, ha még elvonnak 120 milliárdot, kész, vége. Tudod, az önkormányzat nem csak a polgármestert, meg a képviselőket jelenti. Az önkormányzat az iskola is, ahova a te gyereked jár. A bölcsőde is, ahova szeretnéd, hogy járjon a gyereked, de nem jár, mert az már nincs. Mármint bölcsőde. Gyerek van, igaz, az se sok. A kormány nem az önkormányzatokat akarja megreformálni, ahogyan hirdeti, hanem a mi életünket átszabni. Az önkormányzati iskola, kórház, kultúrház ugyanis mind-mind az utolsó támasz, menekülési hely azok számára, akiknek nincs pénzük és erejük a piacon, a farkasok között megélni. Választhatunk: vagy odavetnek bennünket is a farkasok elé, vagy megvédjük magunkat. Én az utóbbit választom. Te? Ön?

AMI A LEGFONTOSABB

A házi orvosok zöme túl van a nyugdíjkorhatáron, s szinte lehetetlen egy megüresedett praxist betölteni. A kezdő orvos 130 ezer forint bruttót kap, ezért nem csoda, hogy rengetegen mennek külföldre. Egyes orvosi szakmákban már teljes a hiány. A mentőszolgálat számtalan helyen nem képes az előírt időben elvinni a betegeket. Az ápolónők a kis fizetés miatt kénytelenek mellékállásokat vállalni, s hullafáradtan végezni a fő munkájukat. Az egészségügy fejlesztésére nincs pénz, de ami még nagyobb gond, nincs koncepció.

A tisztelt olvasó már betéve tudja ezeket az igazságokat. Az orvosok is tudják. A miniszterelnök is tudja, sőt az illetékes miniszter is, talán még a kormány többi tagja is. Nem mind, de zömük igen. Mégsem történik semmi. Mégsem ébred fel senki a kormányból, hogy rövidesen leállhatnak a kórházak, nem lesz mivel és kinek gyógyítani a betegeket.

Változásra van szükség. Új szemléletre. A pénz nem minden. Az emberek, a társadalom, a nemzet egészsége fontosabb, mint a tőke haszna. A legfontosabb!

ELLENŐRIZHETŐ ÉS VISSZAHÍVHATÓ KÉPVISELŐKET

Hamarosan újra választások lesznek Magyarországon. Az agyondicsért, sőt egyedül üdvözítőnek kikiáltott polgári demokrácia kis hazánkban azt jelenti, hogy négyévente egyszer elmehetünk, és szavazhatunk. Nem akárkire, csak azokra, akik már átestek egy előzetes szűrőn, azaz egy előzetes szavazáson. Az ajánlócédula, amelyen rajta van a neved, a címed, a személyi számod, nem más, mint nyílt szavazás. A Horthy-rendszerben ott állt a csendőr a szavazóasztal mellett. Na, a kopogtatócédula is valami ilyesmi, modern kivitelben.

Szóval, választasz valakit, aki, úgymond, képvisel téged a parlamentben. Mindenki végül is nem fér a parlamentbe, ezért kell a képviselő. De mit csinál a képviselő, és mit csinálhatsz te a képviselővel? A képviselő, miután te voltál kedves megválasztani, már nem függ tőled, ezért azt csinál, amit akar, illetve, amit a pártja mond neki. Ez vagy tetszik neked, vagy nem. Eleinte akár tetszhet is, aztán szépen lassan rájössz, hogy átverték. Megint átverték. Erre írsz egy levelet a képviselőnek, akinek a hivatalából kapsz egy szép, semmitmondó választ. Elmehetsz a képviselői fogadóórára, ha egyáltalán odajutsz. Október 23-án kilesheted a képviselődet az ünnepségen, de a sok helyi hatalmasság úgysem enged a közelébe. Nagyjából ennyi közöd van a képviselőhöz. Ő meg közben megszavaz mindenfajta törvényt, ami

neked nem jó, viszont nem szavaz meg olyanokat, amelyek szebbé tennék az életedet. A képviselőnek arra is jut az idejéből, hogy mindenféle felügyelő bizottságban keresen egy kis pénzt, természetesen nem neked, hanem magának. Aztán egy szép napon azt olvasod az újságban, hogy a képviselő úr lopott, netán megvert valakit, esetleg megcsalta a feleségét. Te itt már nem tehetsz semmit. A te szavadra senki sem kíváncsi. Majd a következő választáson megint, de most nem. A dolog vége az, hogy a parlament tele van korrupst, gyanús emberekkel, akiktől szabadulni kellene, nem újraválasztani őket.

De vajon nincs-e más megoldás? Van! Neked kell ellenőrizni a képviselőket! Ha bekapcsolod az internetet, és rá-mész az állami szervek oldalaira, akkor propagandaanyagok helyett valóságos információt kell kapnod. A kormánynak időről időre szakmai és társadalmi vitákat kell rendeznie. Az internetet valóban interaktív-vá kell tenni, vagyis olyanná, hogy te is megírhasd a véleményedet, persze azzal a biztosítékkal, hogy el is olvassák. Az egész akkor fog működni, ha a sor végén áll egy különleges jog, a te jogod arra, hogy a rossz, lejáratódott, korrupst és tolvaj képviselőt visszahívjad a parlamentből és az önkormányzatokból. Ne ijedj meg, ez még nem új rendszerváltás, még nem szocializmus! „Csak” valami új, valami hasznos, ami tisztességes-bé tehetné közéletünket. A Munkáspárt kezdettől fogva ezt mondja és követeli. Mondjuk, és követeljük együtt!

A BUNKER

Lassan, de biztosan haladunk. Mármint a Horthy-rend-szer és személy szerint kormányzó urunk tisztára mosásá-

ban. Gödöllőn hamarosan megnyitják azt a bunkert, amelyet a Horthy-családnak építettek egy kiadós bombázás esérére. Gödöllőt ugyan sohasem bombázták, és Horthy egyébként sem irányította olyan közvetlenül a hadsereget, mint mondjuk Churchill, Hitler, vagy Sztálin, de mit számít, nekünk ennyi van. A bunker persze arra jó lesz, hogy a csupasz falakra képeket, térképeket helyezzenek fel. Jó lesz arra, hogy egy pillanatra azt az érzést keltse, hogy egy dicsőséges ország dicsőséges vezetője volt. Ja, és persze, feledtesse, hogy volt fehérterror 1919-ben, volt kommunistaüldözés negyedszázadon át, voltak zsidótörvények, és mi voltunk a hárommillió koldus országa. Talán ez a párhuzam a mával? Talán ezért kell a sohasem használt bunkert kegyhelyé tenni?

KISZOLGÁLTATOTTSÁG

A polgári média sztárjai, akik undorító féregként rágják szét a társadalom öntudatát, gúnyosan mutogatnak a szocializmusra, mondván, hogy hol volt ott demokrácia, hiszen az állam, a párt, meg a szakszervezet rátelepedett az állampolgárra. Bezzeg ma az állampolgár azt csinál, amit akar, senki se telepedik rá. Szabadság van, meg demokrácia, mindkettőből döggel. Szó szerint így van!

Abban az „átkos” szocializmusban az állam, de mondjuk úgy, a társadalom a gondodat viselte. Ha azt látta, hogy nincs munkád, berakott a gyárba. Lehet, hogy ott se volt sok dolgod, de legalább megvolt az esélyed, hogy valami hasznosat csinálsz, és még éhen se halsz. Ha az öreg néinek nem tellett tüzelőre, a tsz vagy a tanács, vagy valaki más, kisegítette. Nem kellett rettegni a megfagyástól. Ha meghalt a férjed, és magad maradtál, a szocializmusban sem volt könnyebb, de nem hagytak elveszni.

Ma „demokrácia” van, ma azt csinálsz, amit akarsz. Az örömben mindenki osztozik, mert számítanak rád a választásokon. A bajod senkit sem érdekel, az csak a tiéd. Nincs, akihez fordulhatnál. A szomszédaid közömbösek, mert ilyenné formálta őket a kegyetlen világ. A kormány, az önkormányzat csak annyit ad, ami az éhenhaláshoz sok, az élethez kevés. A miniszterelnöktől legfeljebb egy szép levelet kapsz, vagy azt sem. Hát, igen, a szocializmusban az ember számított, sőt mondhatjuk úgy, az ember számított. A kapitalizmusban pedig csak a pénz, a tőke számít.

JOB B VOLT A SZOCIALIZMUSBAN

Én ezt már régóta tudom, de egy település polgármesterétől hallani, mégiscsak más. A szocializmusban nem lehetett nagyon meggazdagodni, de nagyon elszegényedni sem, mondja a falu elöljárója, aki azt látja, hogy lakosainak zöme munkanélküli, szegény. És nem csak a cigányok. Errefelé egyébként sincs sok cigány, de szegény annál inkább. A szocializmusban nem hagyták magukra az embereket, mondja a polgármester, aki naponta oszt segélyt a helyieknek, tudva, hogy ez nem sokat segít.

A szocializmusban minden ólban ott voltak a disznók. Disznó ma is van a faluban, csak nem az ólban. A szocializmusban rend volt, a rendőrnek volt tekintélye, mondja a polgármester, aki egyáltalán nem a szocializmus híve, de a tényeket tiszteli. Ma nincs rend, folytatja a polgármester, s döntően azért nincs, mert az emberek szemében már semminek sincs hitele. Ahogyan a gyerek nem tiszteli alkoholist szüleit, úgy az emberek sem tisztelik a pártokat és politikusokat, akik körül csak úgy hemzsegnek a botrányok.

Melyik pártot kövessük, az MSZP-t vagy a Fideszt? Melyiknek van hitele? A Munkáspártnak van hitele, mondja, és nem udvariaskodásnak szánja, de mutassák meg magukat! Jobban, mint eddig!

NÉMETH MIKLÓS

Elővették Németh Miklóst. Nem az MSZP, nekik feltehetően már nem kell. A Fidesz vette elő. Már az is feltűnő volt, hogy a határnyitás évfordulóján személyesen Orbán Viktor ismerte el az egykori miniszterelnök „lovagiaságát”. A múlt héten meg a Magyar Nemzet közölte vele nagy interjút.

A Fidesz tudja, hogy érdemes a baloldali választókat is megcéloznia, mert egyébként nem biztos, hogy meglesznek az áhított bársonyszékek. Ehhez a Fidesz imázsa önmagában kevés. Baloldalon a Fidesz nem vonzó, sőt talán inkább taszító. Ezt a Fideszben is tudják, s mindig igyekeznek valamit kitalálni. 2006-ban erre a célra felfedezték Szűrös Mátyást és Pozsgay Imrét. Mindketten a baloldalról indultak, de jobbra jutottak, így emészthetőek a finnyásabb Fidesz-gyomornak is. Minden OK volt, leszámítva azt, hogy a két derék úriember már senkinek sem kellett a baloldalon. Főleg a szavazóknak nem kellett. A Fidesz, mint tudjuk, nem is nyerte meg a választást. Most óvatosan, de elég határozottan előszedik Németh Miklóst. Szépen kimondatják vele, hogy a Fideszben több a baloldali vonás, mint bárki másban, meg, hogy az MSZP nem baloldali Németh úr mércéje szerint. Ja, igen, meg, hogy új alkotmány kell, és természetesen „becsület, munkaszeretet és tisztesség”. Ezek nagyon kellene, mert ebből az áruféleségből a Fidesz-raktárakban sincs túl sok.

Szerintem a Fidesz megint mellényúl. Ha hiszik, ha nem, én már elég régen a baloldalon vagyok, ezért joggal állíthatom, hogy egykori miniszterelnökünk nincs a toplis-tán. Nem is értem, hogy a Fidesz PR-esei miért nem érte-nek meg nagyon egyszerű igazságokat. Ha az ember tetsze-ni akar, akkor nem a húsz évvel ezelőtti ruháját veszi fel.

AZ UTCA A MIÉNK (LEHET)

Nem győzöm elégszer hangsúlyozni, hogy az utca a miénk. A televízió nem a miénk, éppen ezért ne is kérdezd minduntalan, hogy miért nem szerepel a Munkáspárt a televízióban. Azért, mert nem engedik. Az utca azonban a miénk. Illetve a miénk lehetne, ha birtokba vennénk. Nem kell sok hozzá. Ki kell szemelni forgalmas helyeket, ahol sok ember fordul meg. Ne a milliomos negyedeket válasszuk és a külföldieknek épített sétálóutcákat, mert a mi választóink nem arra járnak! Menj a rendelők elé, a munkaügyi hivatalokhoz, a vasútállomásokhoz! Na, ott aztán megtalálod a munkást is, meg a többi dolgozót is. Persze, az önmagában kevés, ha csendesesen bóklászunk a tömegben. Az embereknek látniuk, hallaniuk kell bennünket. Olvassuk fel a programjainkat, de ha a Balszemmel folytatásait olvassuk fel, akkor sem követünk el hibát. Vigyünk zászlókat, transzparenszeket, hogy lássanak bennünket! Szólítsuk meg a járókelőket! Nem kell félni! Ők is olyanok, mint mi. Szóval,

az utca a miénk. Egyelőre. De jó, ha tudod, hogy a Jobbik már ott van. Ha nem vagyunk elég ügyesek, még az utcáról is kiszorulhatunk. Szóval, gyerünk!

ZÖLD SZALAG

Nem tudom, hogy kis hazánkon kívül van-e más ország a világban, ahol a kórházigazgatóknak éhségstrájjal kell fenyegetőzniük azért, hogy a kormány egyáltalán meghallja őket. Nálunk ez történik.

Zöld szalagot öltenek az egészségügy dolgozói, hogy éreztessék: itt nem egyik vagy másik szakma bajáról van szó, hanem arról, hogy összeomlik az egészségügy. Ez azt jelenti, hogy hiába leszel beteg, legfeljebb a jó Istenben bízhatasz. A Bajnai-kormány most tökéletesen el van foglalva az új és régi típusú influenza-oltásokkal, miközben nem értem, hogy érdemes kérni az oltást vagy sem. A legszörnyűbb, hogy a házi orvosom sem tudja, pedig neki tőlem eltérően orvosi diplomája van. Pedig akad itt egy-két baj. Engem egyáltalán nem biztat az a statisztikai adat, hogy Magyarországon a férfiak 25 százaléka nem éri meg a hatvan évet. Kösz, szép perspektíva! Ezzel például miért nem foglalkozik a kormány?

A kormány azt mondja, hogy nincs pénz, ezért az egészségügy sem kap. Az állami vállalatok vezetőinek nagy fizetéséből szerintem nem ez derül ki. Van itt pénz, csak nem a kórházakra, nem a betegekre, hanem a főnökökre, azok barátaira, rokonaira és üzletfeleire, a külföldi multik támogatására. Mindenre van, csak a mi egészségünkre nincs. Ránk nincs szükség. Jobb, ha meghalunk. Mi, az emberek

csak zavarjuk Bajnai urat is, meg összes miniszterét. Azért lenne itt megoldás! Én összeszedném ezeket az urakat, szépen, demokratikusan, aztán összekötném a kezüket, nem szalaggal, hanem kötéllel. A kötél lehet zöld. Aztán irány a bíróság! Tudod, népet irtani nem csak háborúban lehet, békében is. Ezek az urak most éppen ezt teszik. Mindaddig, amíg engedjük.

HÜLYESÉG HIVATALBÓL DÍJATALÁNYOZVA (?)

Töredelmesen bevallom, hogy a diplomáciát a kádári időkben tanultam, részben magától Kádártól. Emlékszem, egyszer hazahívták az egyik magyar nagykövetet, mert feldühödött és dühében csúnya, legalábbis diplomáciai értelemben csúnya szavakat mondott a fogadó ország illetékeinek. Visszahívták a diplomatát, pedig úgy általában nem volt rossz ember. Egy nagykövet csak parancsra haragudhat meg, és csak parancsra mosolyoghat, magyarázta meg döntését Kádár.

Ez jutott eszembe, amikor Balázs Péter külügyminiszter nyilatkozatát olvastam, amelyben Magyarország fiatalabb testvérének nevezte Szlovákiát, amelyet meg kell tanítani az európai viselkedésre, a nyelvtörvényt pedig a Ceausescu-rezsim által alkalmazott módszerekhez hasonlította. Két eset van. Az egyik, hogy miniszter úr magától ilyen faragatlan. Ez lenne a könnyebbik eset, de erről az EU-bürokrata kinézetű, joviális úrról nehéz elhinni, hogy önmagától hülye. Szerintem a szlovákok se nagyon gondolják így, ha csak a kormányuk nekik nem ezt adja parancsba. A másik eset, hogy miniszter úr hivatalból mond hülyeségeket. Ez a rosszabbik eset, amely azt jelzi, hogy

a Bajnai-kormány nem érti a magyar-szlovák problémát, sőt nincs érzéke a diplomácia iránt sem. Ha lenne elég gazdasági erőnk, vagy legalább erős hadseregünk, akkor diktálhatnánk a szlovákoknak. De nincs, és mivel nincs, marad a politika, ahogyan Bismarck nevezte, a lehetőségek művésze, abba pedig nem fér bele a hülyeség, még akkor sem, ha az van ráírva: hivatalból díjatalányozva.

APA

Vásárhelyi János a bicskei Kossuth Zsuzsa Gyermekotthon igazgatója. Száz gyermek élete, jövője van rábízva. Olyan gyermekeké, akik ebben a társadalomban már senkinek sem kellene. Vásárhelyi János nem politizál, csak a tényeket sorolja. Soha ennyi kábítószeres, alkoholista, lelki sérült gyermek nem került a gyermekvédelmi intézményekbe, mint az elmúlt 10-15 évben. Nem politizál, de neki kell megoldást találni arra, hogy miként lehet egy gyereket napi 725 forintból ötször megetetni. Ennyit szán ugyanis a magyar állam egy gyermekre. Nem politizál, de sok évtizedes tapasztalatai alapján vallja: a családi pótlék elosztásánál tekintettel kellene lenni a családok jövedelmi viszonyaira. A gazdagoknál ez a pár ezer forint nem oszt, nem szoroz, a szegény családoknál viszont életet menthet. Vásárhelyi János nem politizál. Úszik az árral szemben. Tisztességre igyekszik nevelni gyerekeit egy alapvetően tisztességtelen világban. A becsületes munka szeretetét oltja be nő-

vendékeibe, bár tudja, hogy az otthon kapuin kívül sokukra, félelmetesen sokukra a munkanélküliség vár. Vásárhelyi János nem politizál, de tudja, hogy sok gyerek számára ez a bicskei intézet az utolsó esély a menekülésre. Nem mindenkinek sikerül, de minden megmentett gyermek erősíti a hitet, hogy érdemes ember módjára élni, sőt csak így érdemes. Gyermekai János bácsinak szólítják, vagy egyszerűen csak így: Apa.

KÖZELLENSÉGEK

„A romák gyilkosai az ország első számú közellenségei közé tartoznak.” – nyilatkozta Bajnai miniszterelnök a múlt héten. Bajnai vagy imádja az ilyen hangzatos kijelentéseket, vagy a beszédírója engedi el ennyire a fantáziáját. Vagy mindkettő. Bajnai is tudta, hogy a költői szöveg ilyen lazán nem megy el. Főleg a rendőrök előtt nem, akik jogi végzettségük és rendőri tapasztalatuk alapján nem igen tudják értelmezni a közellenség fogalmát. Szóval, ifjú miniszterelnökünknek meg kellett magyaráznia. Nos, szerinte a romák gyilkosai „romákat gyilkoltak, de az egész köztársaság békéjét veszélyeztették”, ezért hát őket megilleti a közellenség minősítés.

Álljunk meg egy pillanatra! A cigányok gyilkosait el kell fogni! Nincs vita! Arról sem lehet vita, hogy minden gyilkost el kell fogni, legyen az cigány, magyar vagy akárki! Nem azért kell elfogni, mert társadalmunk kisebb vagy nagyobb közössége felháborodik a gyilkosság miatt, hanem mert ez a törvény, s törvény csak egy van. Bajnai szavai mögött a félelem áll. Félnek a cigánylázadásoktól, félnek a saját tehetetlenségüktől, és különösen félnek a kép-

mutató Európai Unió reagálásától. A kormány, nem képes a cigányság tényleges gondjait kezelni. Nem tud, és nem is akar munkát adni nekik, és a taníttatásukat sem tudja megoldani. A kormány ezért segélyt osztogat. A kormány nem tudja kezelni a cigánylázadásokat, mert nincs az a rendőr, aki kezét emelne a cigányra. Pedig joga van rá, ha bűncselekmény történik. De mégsem teszi, mert az állam nem áll mögötte. A rendőr elő se meri venni a pisztolyát, mert hónapokig járhat a katonai ügyészségre, és még örülhet, ha ennyivel megússza. A kormány, ahelyett, hogy mindenütt és mindenkivel szemben érvényt szerezne a törvénynek, lovat ad a kisebbség alá.

A magyar társadalom békéjét már nem kell megbontani, az már régen nem létezik. Miniszterelnök úr észrevehetné végre, hogy a magyar és a cigánygyerekek együttes oktatása, vagy ahogyan kormány-magyarul mondják, integrált oktatása legfeljebb szép cél, de az erre irányuló erőfeszítések lépten, nyomon csődöt mondanak. Miniszterelnök úr tudhatná, hogy számos településen a magyar szülők zöme a szomszéd városok iskoláiba viszi el a gyerekeit. Lakóhelyi integráció, együttes élés már régen nincs. Menjen el miniszterelnök úr, mondjuk, az ózdi cigánygettóba. Ma már eladhatatlan az olyan falusi ház, ahol cigányszomszédok vannak. Még kocsmába is más-más helyre járnak a magyarok és a cigányok. Van persze még egy-két intézmény, ahol nem lehet válogatni. Ilyen a rendelőintézet, a kórház, vagy mondjuk, a rendőrség.

Bajnai úr helyében én mást tennék. Kimondanám, hogy a cigányság ügye nem emberi jogi probléma, hanem a kapitalizmus által igen élessé tett társadalmi gond. Nem köp-

ködnék vissza a szocializmusra, hanem elismerném, hogy a magyar társadalom e régi problémáját a szocializmus emberi módon kezelni tudta, ha nem is volt képes teljesen megoldani. Kimondanám, hogy a cigányságnak munkahelyet kell teremteni és a taníttatását kell biztosítani. És még valami: Miniszterelnök úr helyében nagy ívben nem törődnék azzal, hogy az Amnesty International, meg különböző lilaködbe burkolózó jogvédők miket mondanak, viszont elmennék Brüsszelbe, és megértetném az Európai Unió uraival, hogy adjanak pénzt, sok pénzt a probléma megoldására. Jobban járnak, ha most adnak pénzt, mert később pénzzel sem lehet majd megoldani. Ezt tenném, de nem vagyok a miniszterelnök helyében. Ez nem jó, de legalább kimondhatom: az igazi megoldás cigánynak is, magyarnak is, ha elzavarjuk a kapitalistákat, és megdöntjük a tőke uralmát.

POLGÁRMESTEREK TÜNTETÉSE

A magyar politikai élet mindig szül újabb és újabb meglepetéseket. A múlt héten polgármesterek tüntettek a kormány költségvetési tervezete ellen. Első körben rácsapták a miniszterelnökre az ajtót, mondván, hogy nem lehet csak elvonni a pénzt, ugyanakkor elvárni, hogy az önkormányzatok működtessék az iskolákat, a kórházakat, meg minden egyebet. A polgármesterek követeléseai szerintem is jogosak. Erről egyébként a szocialista polgármesterek sem nagyon vitatkoznak, legfeljebb nem tüntetnek.

A dolognak mégis van egy kis szépséghibája. Ma az önkormányzatok nagy része Fideszes, tüntetni is zömében ők tüntetnek. Mit akartak demonstrálni? Hogy kettős hatalom van? Valójában nincs kettős hatalom. A kormány a helyén van, még akkor is, ha a választásokon nem ők nyernek. A polgármesterek meg nem tudják átverni egyébként jogos követeléseiket, az utcán főleg nem. Az utca a dolgo-

zóknak való, azoknak, akik ténylegesen elszenvedik a kormány „válságkezelésének” minden terhét. Az ő tartalékaiknak végük, nincsenek új forrásaik. A Fidesz nem velük törődik, nem őket hívja az utcára. A tőkét kell korlátozni, és az így felszabaduló javakat az emberekre költeni. Ha nem így lesz, nem lesz jobb sora a dolgozó embereknek, akárkik is uralkodjanak.

NE LEGYEN SZEMÉLYVONAT!

Az idén jártam Mexikóban, és az egyik államban csodálkozva láttam, hogy nincsenek személyvonatok. Azt hittem, hogy csak ritkán járnak, de nem, megmagyarázták, hogy nincsen személyszállítás, csak a teher utazik egyik helyről a másikra. Az ok nagyon egyszerű. Nem éri meg a tőkének. Kit érdekel az, hogy az országutak tele vannak kocsikkal és buszokkal? Kit érdekel, hogy sok ember százszor is meggondolja, elinduljon-e egyáltalán? Úgy tűnik, hogy a MÁV is elindult ezen az úton. A teher szállítást, amely köztudottan hasznot hoz, már kiprivatizálták a MÁV-ból, mert így jó. Nem nekünk, a tőkének. Megnyírbálták a mellékvonalak egy részét, mert így jó. Nem nekünk, nem neked, nem az embereknek, a tőkének. Most végleg mindent a közútra akarnak áttenni, mert szerintük ez a jó. Pedig van más út! Államosítani ismét a teherszállítást, és minden pénzt termelő tevékenységet, amit kivettek a MÁV-ból. Leváltani a MÁV vezetésének a zömét, kirúgni a naplopókat, csökkenteni a főnöki fizetéseket. Nekünk ez a jó!

ÉHES GYERMEKEK

Azért jó tudni, hogy az MSZP-képviselők sem unatkoznak, hanem még most is, a nagy kampány előtti időkben is

az emberek sorsát viselik szívükön. Parlamenti képviselőik a múlt héten módosító indítványt adtak be. Soha sem értetem, hogy a kormánypárt miért nem tudja elrendezni saját körben az ilyen ügyeket, miért kell az embereket hülyíteni. Ugyanis ki venné komolyan, hogy a hatalmon lévő párt kormánya nem a párt politikáját valósítja meg. Na, mind-egy! A szocik módosítani akarnak, segíteni a szegény, éhes gyermekeknek. Az éhes gyermekek sorsának hallatán nyilván mindenki felkapja a fejét. A szocik erre játszanak, megígérve, hogy a 2010-es évben is biztonsággal megőrizhető a gyermekétkeztetés jelenlegi fedezete. Természetesen ez nem így van! A válságnak ugyanis még nincs vége, s a kormány a válságkezelést csakis a szegények rovására látja megvalósíthatónak. A gazdagokat senki sem korlátozza, csak az éhes gyermeknek nem jut. A szocialista képviselők, ha segíteni akartak volna, akkor NEM a költségvetés kozmetikázására vállalkoznak, hanem egész egyszerűen meggyőzik a kormányt és a pártvezetést: ezt így tovább csinálni egész egyszerűen bűn. A felnőttekkel és a gyerekekkel szemben is.

NEM ELÉG A KORMÁNYVÁLTÁS!

Ha valaki azt hiszi, hogy áprilistól beköszönt a Kánaán, jobb, ha tőlem tudja: téved. A kormányváltás, persze, úgy kell, mint egy falat kenyér. Szocialisták és liberálisok, némi MDF-es segédlettel, annyi disznóságot követtek el ellenünk, hogy rosszabb aligha jöhet. A mostaniakat el kell zavarni, sőt már korábban is ezt kellett volna tenni. De van itt más is! A parlamentbe, sőt egyáltalán a politikába új emberek kellene. Elég volt a hivatásos politikusokból, a tőke kitartottjaiból, a nép pénzének fosztogatóiból. Elég

volt a nagytőke kiszolgálóiból, akik most arcukat váltanak, jobbikosok lesznek, vagy a “lehet más a politika” hamis jelszavát hirdetik, vagy éppenséggel vörösbe öltöznek. Ha a Munkáspárt ott lesz a parlamentben, az emberek számíthatnak jobb életre, ha nem lesz ott, semmi sem változik, legfeljebb a díszletek és a színészek.

NEM ÉRTEM

Nem értem, de mielőtt nagyon törnék a fejüket, megmondom, miért nem értek valamit. A múlt héten megnézhettem, hogy manapság hogy élnek Hong Kongban, illetve a Kínai Népköztársaság déli részén. Hála mindezért azoknak a kínai társadalmi szervezeteknek és magyar üzletembereknek, akik rajtunk keresztül keresik a kapcsolatot Kínával. Na, de most nem erről van szó!

Szóval, kategorikusan nem értem, hogy miért működhet a tömegközlekedés normálisan Hong Kongban, és miért nem működhet normálisan nálunk? Te, ezeknél nincsenek ellenőrök, minden elektronikus. Csak akkor mehatsz be, ha van jegyed, és csak akkor mehatsz ki, ha van jegyed. Nem mondom, pénzbe kerül megépíteni, na de utána. A metró és a vonat össze van kötve, egyszer kell jegyet vened. Hogy van az, hogy Hong Kongban számtalan alagút vezet át a tenger alatt, nálunk a Duna leküzdése jelent iszo-

nyú gondot? Miért maradhat meg Hong Kongban a százemeletes házak között a botanikai kert és sok minden más, és miért nem maradhat meg nálunk, mondjuk a Fűvészkert. Miért lehet a város tiszta, és miért kell a mi városunknak piszkosnak lennie.

Na, ja, értem én. Itt van a kínai nép szorgalma, meg a 99 éves kínai gyarmati sors. És még valami. A rohadt kapitalisták maguknak csinálták Hong Kongot, a mi kis országunkat meg nekünk. Hát igen!

A MACSKA

A kínai reform atyja, Teng Hsziao-ping mondott valamit, ami bejárta az egész világot. Mindegy, hogy a macska milyen színű, ha megeszi az egeret, jó macska. Rendben, nincs ezzel különösebb gond, bár a marxizmushoz való viszonyán lehetne elmélkedni. Ez a mondat ott látható a Kínai Népköztársaság 60 évét bemutató kiállításon is.

Ebből a macska-elméletből következett még valami, ami a mai Hong Kong alkotmányos rendjének az alapja. Nevezetesen az, hogy egy országban lehet két rendszer. Mondjuk, hogy Budapesten szocializmus van, Miskolcon pedig kapitalizmus. Pekingben szocializmus, Hong Kongban pedig kapitalizmus. Hogy Hong Kongban kapitalizmus van, azt saját szememmel láttam. Nem rossz itt élni, feltéve, hogy van pénzed, de legalább munkád. Nem mondom, a határ másik oldalán sem rossz élni, talán még jobb is. Most Kínában szocializmus van, Hong Kongban pedig kapitalizmus. Ez nem így lesz az idők végezetéig. Az egyezés szerint ötven év múlva ez a kérdés eldől. Hát igen, vagy

az egyik, vagy a másik. Vagy Hong Kongban lesz szocializmus, vagy Kínában kapitalizmus.

Nos, ami Hong Kongot illeti, a vörösből egyelőre kevés van. Legfeljebb a híres taxik, amelyek errefelé pirosak, ha tetszik, vörösek. Kínában, mármint a népi Kínában pedig mintha több lenne a fehérből, a nemzeti fehér virág színeből.

OBAMA ÉS A BÉKE

Vannak pillanatok, amikor az emberiség nyugodtan szembe köphetné magát. A mostani is ilyen. Hogy a fenébe lehet az amerikai elnököt békedíjjal kitüntetni? Szándékosan mondom a funkcióját és nem a nevét, mert végtére is mindegy, hogy miként hívják az USA elnökét, ha az USA elnökéről van szó. Hogy jön ide a béke? Tudtommal az USA és a NATO ugyanúgy folytatja katonai tevékenységét Afganisztánban, mint korábban. Irakból sem vonultak ki, csak mondják, hogy kivonulnak. Aztán itt van Irán. Az amerikaiak elég világosan a világ tudtára adták, hogy előbb vagy utóbb leszámolnak Iránnal. Ha másért nem, hát a nagy barát, Izrael kedvéért. Dél-Amerika sem egy nyugodt hely. A Chávez-féle helyi szocializmusok sem töltik el nyugodalommal az amerikai vezetés szívét. Úgyhogy van miért aggodni. Lehet ajnározni az USA új emberét, de Nobel-békedíjat adni a vezető imperialista állam első számú emberének, ez nagyjából olyan, mintha Európa újraegyesítéséért Adolf Hitleret tüntették volna ki.

OKTÓBER 23.

Úgy tűnik, hogy mindenki nagyon elégedett az idei október 23-ával. A Bajnai-kormány megkapta azt, amire vágyott. Nem dobálták őket meg, nem köpködték le őket. Igaz, nem is nagyon volt kinek, mivel a rendőrség légmentesen lezárt minden lehetséges területet. 23-án reggel szinte csak rendőröket lehetett látni, s persze a hivatalos ünnepségre igyekvő nagyköveti kocsikat, szépen felzászlózva. Azért mindjárt más az ilyen belvárosi utca, mint amikor levélkézbesítők vagy tűzoltók ezrei vonulnak a parlament elé! Az ilyen utca megnyugtatja kormányunkat.

Szóval a kormány megúsza. Elégedett lehet a Fidesz is. Egy szép kis ünnepséget hoztak össze jó messze a Belvárostól, Nagytétényben. A Fidesz ugyanis az idén nem akart bulit. Még mit ne? Meg kell mutatni a világnak, hogy mi egy békés párt vagyunk, demokratikusan akarunk hatalomra jutni, nem az utca erejével. Még megszólnának bennün-

ket az EU urai, s az igazán nem kívánatos. Öt hónap múlva ugyanis már a Fidesznek kell egyezkedni velük, ami nem is lesz olyan egyszerű. Orbán Viktor is szépen kicsíphette magát az ünnepre, ilyen hosszúra szabott zakóban volt, hófehér ingben. Az egész olyan petőfis volt. Nem csúnya, de azért remélem, hogy a választások után nem ez lesz a kötelező viselet. A Fidesz még valamiért nyugodtan dőlhet hátra. A Jobbik se csinált túl nagy gubancot. Persze, felvonult a Magyar Gárda, pedig már nem lenne szabad. De mindez apróság ahhoz képest, hogy mit lehetett volna csinálni. Nem volt utcai csata, vízágyú, lövöldözés, oszlatás, semmi. Lehet, hogy megegyeztek az MSZP-vel vagy a Fidesszel, vagy mindkettővel, hogy nem csinálnak botrányt? Szóval, mindenki elégedett. Talán csak barátom gyereke nem, aki nem érti, miért kellett megint fehér ingben menni az iskolába. Rühelli ugyanis, mármint a fehér inget, sőt talán idővel október 23-át is.

VÁLASZTÁSI KAUCIÓ

A múlt héten az Országos Választási Bizottság előállt egy régi ötletével: ne legyen kopogtatócédula a választásokon, legyen kaució, azaz minden induló párt fizessen be egy bizonyos összeget. Értem én, hogy az Országos Választási Bizottság nehéz helyzetbe került. Nem véletlen, hogy az Országos Választási Iroda vezető asszonya is a biztos nyugdíjat választotta a bizonytalan jövő helyett. Ha valaki tudja, akkor ő tudja, hogy nem tud a pártok kedvében járni. A választásokat szabályozó törvények és rendelkezések – finoman szólva – nem fejezik ki a mai politikai valóságot. Az Országos Választási Bizottság ráadásul nem képes megakadályozni a választási törvények megsértését sem. Nin-

csenek szankciók. Elég, ha jön egy radikális, mindenre elszánt és felkészült párt, mint a Jobbik, és egy perc alatt bohócot csinál az egész polgári demokratikus választási rendszerből.

Ne gondold, hogy az OVB azért aggódik, hogy a Munkáspárt esetleg nem jut be a parlamentbe. A polgári demokrácia azért van, hogy védje a tőke uralmát a magunkfajta antikapitalistáktól. Az OVB azért aggódik, mert tudja: ennek így rossz vége lesz. Ma már a piacon 1000-2000 forintba kerül egy-egy cédula. Na, már most könnyű kiszámítani, hogy 176-350 milliót is le kell szurkolnia annak, aki mind a 176 egyéni választókerületben pénzzel akarja megszerezni a jelölt indulásához szükséges feltételeket. A pénznek persze enélkül is döntő szerepe van a választásokon, hiszen ahhoz, hogy egy párt megszerezze a hatalmat, három-öt milliárdot is elköltenek. Mindez odavezet, hogy az emberek már nem hisznek a parlamenti és az önkormányzati választások tisztaságában, következésképpen hitelüket vesztik a megválasztott testületek.

Lehet, hogy az OVB-ben még vannak emberek, akik aggódnak a demokráciáért. A nagy pártokban nincsenek. Az MSZP képviselője kijelenti, hogy a „kauciók szisztéma megakadályozza azoknak a politikai erőknek a megjelenését, amelyek nem rendelkeznek megfelelő anyagi háttérrel”. Miért, eddig hány párt fordulhatott meg a parlamentben? Kíváncsi lennék arra is, hogy az MDF, a Lehet Más a Politika kitől kapta a kopogtatócéduláit? Az SZDSZ már lelkesebben fogadta a pénzes ötletet. Persze, nekik pénzük még lenne, csak emberük nincs már. A Fidesz egyik emberre olyan szép mondatot mondott, hogy beírtam az emlék-

könyvembe: „a jelölt a kopogtatócédulák összegyűjtése révén személyes kapcsolatba tudott lépni a választókkal, ami nagyon fontos szempont”. Ámen!

Na, már most, ami bennünket illet! Egy, mi nem tudjuk befolyásolni a választási rendszert. De lényegét tekintve egyik megoldás sem demokratikus. Induljon az, aki indulni akar. Ez lenne demokratikus, és erre is vannak jó európai példák. Kettő, a Munkáspárt akkor számíthat sikerre, ha lesznek jelöltjei, ha a csalódott munkáshoz eljut a szava. Ne törjük tehát a fejünket a kaución, hanem gyűjtjük a pénzt a párt választási kiadásaira, és menjünk az utcára, hogy bennünket lássanak, ne csak a Jobbikot és a Lehet Más a Politikát!

POLITIKAI BONCOLÁS

A múlt héten a pécsi egyetem politikai tudományokkal foglalkozó diákjai hívtak meg. Jó nekik! Számukra egy politikust két órán keresztül faggatni nagyjából olyan, mint az állatorvosi karon felboncolni egy lovat. Különbség persze van. A ló ritkán vállalkozik önként erre a mutatványra, a politikusnak meg örömmel vállálnia kell, hiszen, úgy mond, ők az ifjúság. Mindjárt szeretném leszögezni: a magyar ifjúság nem azonos a pécsi egyetem politológus hallgatóival. Szerencsére! Ezek a fiatalok az elitbe készülnek, eltérően számtalan kortársuktól, akik számára ma az a kérdés, hogy mit esznek ma, egyáltalán esznek-e, lesz-e munkájuk, lesz-e holnapjuk.

Na, de visszatérve Pécsre. Sajnálom ezeket a fiatalokat. Kérdéseikből, udvarias, de túlzottan magabiztos gesztusaikból gyorsan kiderült, hogy alapvetően nincs nekik bajuk ezzel a világgal. Jogállamban élünk, van alkotmány, rende-

zettek a jogi viszonyok a politikai versenyhez. Igen, számukra a politika egy nagy verseny, ahol a jobbnak, az okosabbnak, az innovatívabbnak kell érvényesülnie. Szerintük azoknak a pártoknak van esélyük, amelyek elkapnak egy-egy médiaszempontról frappáns ötletet, jó programjuk van, színes, ötletes az internetes honlapjuk. Nem is értik, például, hogy a Munkáspárt miért nem tudott húsz év alatt bejutni a parlamentbe, amikor a Jobbik vagy a Lehet Más a Politika pillanatok alatt a semmiből tör be. Szerintük jó helyünk van az Európai Unióban is, hiszen itt is adtak a verseny keretei, adtak a lehetőségek, amelyekkel az okos, a korszerű tud élni, a buta, elmaradott meg nem.

Sajnálom ezeket a fiatalokat. Nem tudom, hogy hány politológusra van szüksége kis hazánknak, de ennyire biztosan nincs. És akkor mi lesz? És mi lesz akkor, amikor kikerülnek a politológiai tanszék laboratóriumából, és szembesülnek a valósággal. Nevezetesen azzal, hogy kint a pénz az úr. Lehet persze, hogy apuka, anyuka átsegít ezen is. Egészen addig, amíg jön a soron következő kormányváltás, és másoknak lesz szükségük a gyermek állására. Akkor mi lesz?

FORRADALOM

Apropó, világ! Belenyugszunk ebbe a világba? A mi sorsunkat szánjuk gyermekeinknek is? Elfogadjuk, hogy mások döntsenek helyettünk? Ma még, úgy tűnik, igen. Ma még megpróbálunk kívül maradni mindenben. A munkahegyünkön befogjuk a szánkat, örülünk, hogy van munkánk. Nem megyünk el szavazni sem, mert nem érdekel a politika. Úgy hisszük, hogy a tőke világában megteremthetjük

saját kis világunkat, ahova elmenekülhetünk a munkanélküliség, a nyomor, az erkölcstelenség elől.

A 20. század elején Oroszországban is sokan hitték így. A föld a földesúré, a gyár a kapitalistáé, így volt ez régen, így lesz ez mindig, minek ugráljunk? S, akkor jött a háború. A szegénység nyomorrá vált. Rövid idő alatt milliók lettek földönfutókká, akik mindenre készek voltak, hiszen láncaikon kívül semmit sem veszíthettek. Pár hónap alatt mindent végig próbáltak. Megdöntötték a cárt, belekóstoltak a többpárti demokráciába. De kenyér nem lett több, és a béke sem állt helyre. Így nem lehet tovább élni, így nem akarunk tovább élni! – mondták sok millióan. S, ekkor kéznél volt egy párt, a kommunisták pártja, amely mindig is azt mondta: a bajaitokra nincs más út, csak a proletárforradalom, a kapitalizmus megdöntése. Mindig ezt mondták, de az emberek sokáig nem hitték el. Hittek a cárbán, a pópában, a demokratikusnak kikiáltott pártokban, mindenben, csak önmagukban nem. 1917 őszén milliók érezték, hogy a kommunistáknak, Lenin bolsevikjainak igazuk van. S, 92 esztendeje, november hetedikén győzött a Nagy Októberi Szocialista Forradalom.

Ez a forradalom más volt, mint amiket megszoktak a történelemben. Nem az egyik gazdag szerezte meg a hatalmat a másik gazdagtól, hanem a szegények milliói, a néptömegek vették kezükbe az államot. Soha nem szerveztek államot, nem irányítottak gazdaságot, de a legfontosabbat tudták: munkát kell adni a munkásnak, földet a parasztnak, békét az országnak. Kenyeret kell adni a milliónak, akik életükben még soha sem laktak jól. A tőke urai félredobták az újságokat. Ez nem prog-

ram! De ez Program, és nem is akármilyen! Munkás-program, népi program.

Hét évtizeden át működött ez a program. Nemzedékek nőttek fel, nemzedékek élvezték a békét, a kenyeret, a munkát, a földet, s elfelejtették, mi is a kizsákmányolás, mi a tőke. Elfelejtették, hogy az ellenség soha sem bocsátja meg 1917 októberét. Nem bocsátja meg az 1919-es Tanácsköztársaságot, nem bocsátja meg, hogy kezet mertünk emelni a tőkére Európa és a világ számos országában. Nem vették észre, hogy a tőke a pillanatra vár. Keresi a gyenge pontjainkat, keresi az árulókat. Húsz éve megtalálta. Győzött az ellenforradalom, a munkást visszazavarták oda, ahol 1917 előtt volt, a nyomorba, a kiszolgáltatottságba. Rossz volt a program? Nem, jó volt, nem lehetett más. Ma sem lehet más, és holnap sem lehet más. A munkás, a dolgozó, a szegény csak akkor számíthat jobb életre, ha sorsát saját kezébe veszi. Úgy, mint 1917-ben Oroszországban, úgy, mint 1919-ben és 1945-ben Magyarországon. Köszöntjük a forradalmat!

MI A FORRADALOM?

Az Auróra cirkáló ágyúját csak egyszer sűtik el. A forradalom nem romantikus események sora, hanem nagyon is mindennapi, nagyon is megszokott cselekvések hosszú sorozata. A dolgozó ember élete a kapitalizmus viszonyai között nem lesz jobb, akármilyen kormány is legyen. A dolgozó embereknek a jobb életet csak az teremti meg, ha a kapitalizmus helyett szocializmus lesz. Ez nem holnap fog bekövetkezni, de ezt a távlatot mindennap kötelességünk felmutatni, és tenni érte.

Mindez annak kapcsán jutott eszembe, hogy minap egy vidéki város polgármestere mesélte, hogy náluk is megalakult a Jobbik szervezete. Alig telt el egy-két nap, máris jelentkeztek, hogy ezentűl részt vesznek az önkormányzat ülésén. Joguk van rá, és élnek is vele. Ebben a városban van munkáspárti szervezet. Húsz éve. Joguk van nekik is részt venni a testületi üléseken, de nem élnek vele. A másik vá-

rosban emberemlékezet óta MSZP-s a polgármester, hozzáteszem, a jobbik fajtából. Rendben tartatja a szovjet emlékművet, jut pénz a kultúrházra, a munkáspárti szervezetnek mindig adnak helyet a rendezvényekre. A mieink meg megszokták, kényelmes helyzet, az utcára nem mennek, a forradalmi tervek megmaradnak a párthelyiségen belül. Hm?

AZ OSZTRÁKOKNAK MIÉRT ÉRI MEG?

Te, hogy miket nem lehet olvasni az újságban? A hírek szerint a Győr-Sopron-Ebenfurti Vasút, a GYSEV meg akarja vásárolni a MÁV-tól a Győr-Moson-Sopron, Vas és Zala megye területén futó 607 kilométer hosszú vasúti hálózatot, mellékvonalastul, fővonalastul, azaz mindenestül. A kormány most nem mer dönteni, de nem is ez az érdekes. Az érdekes az, hogy az osztrákoknak miért éri meg az, ami nekünk nem éri meg? Aztán eszembe jutott egy nyári vakáció, amikor Ausztriában, Tamswegben megcsodáltam a kedves keskeny nyomtávú vasutat. 1894-ben épült, személyszállításra ma már nem éri meg, de némi helyi áruszállításra, és főleg a turizmus céljaira viszont jobbat nem is lehet kitalálni. Nálunk inkább bezárják a vasútvonalakat. Hogy van ez? Nekünk nem éri meg, az osztráknak meg megéri? Szerintem nálunk számolnak rosszul. Tudatosan.

BECSAP AZ ÁLLAM

Az egyik vidéki kisváros polgármestere panaszkodik. Az önkormányzat évek óta nem tud arra költeni, hogy lakásokat építsen. Egész egyszerűen nem telik rá. A felnövekvő generációknak azonban mégis csak kell valahol lakni. No, sokan hittek is a bankok biztatásának, felvették szé-

pen a hiteleket, és vettek lakást a szabad piacon, piaci áron. Nem is lenne ezzel nagyobb baj, ha a fiataloknak lenne folyamatosan munkájuk. De nincs, s különösen nincs most, a válság idején. A bank viszont könyörtelen. Ha nem tudsz fizetni, már árvereznek is. Az emberek hallották a rádióban, meg a televízióban, hogy az önkormányzatok megvehetik a lakásokat, így az ott lakók problémája átmenetileg megoldódik. Meg is rohantak bennünket, mondja a polgármester. A kormány csak azt felejtette megmondani az embereknek – folytatja –, hogy az önkormányzatok zömének nincs pénze lakásvásárlásra. A kormány, az állam becsapja saját polgárait.

MÉG KORAI A PEZSGÓ

Orbán Viktor a múlt heti kecskeméti beszédében ezúttal óvatosan fogalmazott, nem ragadtatta el magát a Fidesz esélyeit illetően. „A Fidesz vezetésével a jobboldal elnyeri a magyar választók olyan mértékű bizalmát, hogy egyedül, rossz kompromisszumok nélkül is képes legyen kormányt alakítani és a parlamenti többség támogatását megnyerni” – mondta, miközben a csodák birodalmába sorolta a kétharmados többséget. A kijelentés annál is inkább fontos, mert számos városban már biztosra veszik a kétharmados győzelmet, és mindazt, amit a Fidesz utána tesz, vagy tehet. Orbán Viktor helyében én még óvatosabb lennék. Csak azon az alapon, hogy elég sok időt töltöttem a politikai élet baloldalán. Nos, az MSZP-nek még sok aduja van. Bedobják a fasiszta veszély tézisé, a Fideszt, és különösen elnökét az ösrossznak kiáltják ki, meggyőzik az embereket, hogy ők nem loptak, nem csaltak, semmi mást nem tettek, csak népünk javára dolgoztak. Hidd el, az emberek sok min-

dent bevesznek, feltéve, ha van elég pénz a manipulációra. Az MSZP-nek van.

Orbán Viktor még valamit világossá tett: a kapitalizmus marad. „Támogatom a kisebb parlamentet, támogatom a települési és a megyei önkormányzatok testületeinek körülbelül a felére csökkentését, de nem támogatom annak a rendszerváltáskor gyökerező gondolatnak a megváltoztatását, hogy a politikai főhatalom a magyar parlamenti képviselőkre leadott voksok alapján szülessen meg.” Szóval, ha tényleg változást akarsz, a Munkáspárt az egyetlen választás.

AMERIKÁNAK SEM TETSZIK

Mostanság divat a huszadik évfordulókat ünnepelni. A rendszerváltásét is, vagy éppenséggel az Amerikai Kereskedelmi Kamara, becenevén AmCham, magyarországi megalakulásának 20. évfordulóját. Ha azt gondolod, hogy a kettő között szoros az összefüggés, igazad van! Ha nincs az USA, nincs rendszerváltás, ha nincs rendszerváltás, az amerikai cégeknek nem lenne most olyan soruk kis hazánkban.

Tudja ezt Jeffrey Levine úr is, az amerikai nagykövetség ügyvivője, aki részt is vett a születésnapi bulin, s finoman beolvasott a magyar politikai elitnek. Uraim, baj lesz! De lehet, hogy már van is! „Ez a húsz év a társadalom egy része számára nehézségeket hozott, és sokan érzik úgy, hogy még mindig nem sikerült valóra váltani a 20 évvel ezelőtti álmaikat” – mondotta. Ügyvivő úr még mérsékelte is a problémát, de aztán ő is kimondta, hogy ez a bizonyos egy

rész nem is olyan kicsi. „A Pew Kutatóintézet legutóbbi felmérése szerint a magyaroknak csak 46%-a helyesli a piacgazdaságot – az 1991-ben mért 80%-kal ellentétben. Több mint 75%-uk pedig elégedetlen a demokrácia működésével.” Nesze neked!

Az amcsikat persze nem nagyon izgatja a magyar nép nyomorúsága. Számukra a lényeg, hogy nyugi legyen az országban. Önmagában Magyarország nem fontos, de ha itt elszabadul a pokol, az kihat az ukránokra, szerbekre, és a térség más népeire, amelyek szintén nem lelkesednek a kapitalizmusért, na és persze, az amerikaiakért sem.

POFÁTLANSÁG

Levine úr, aki nem rokona Rejtő Jenő Nagy Levinjének, ha már úgyis arra járt, mindjárt le is hordta a magyar politikai elitet, hogy miért kellett kiszorítani a Sláger Rádiót és a Danubiust. Mentségére legyen szólva, mindezt a diplomácia cizellált nyelvén tette. A lényegen persze ez nem változtat. Olyanba szól bele, amihez semmi köze. Nekem sem tetszik, hogy a Fidesz és az MSZP mögött álló tőkés körök szépen megegyeznek, és csinálnak maguknak egy-egy rádiócsatornát, kiszorítva a Slágert és a Danubiust, és az egésznek még a törvényesség látszatát is adják.

Nekem sem tetszik, meg azt is sejtem, hogy a két rádió sztárjai az elmúlt években olyan pénzeket kerestek, amelyekről mi még csak nem is álmodunk, de akkor is, az egész mégiscsak Magyarország belügye. Érted, belső ügye? Nem tudom, tudja-e Levin úr, aki, mint ismeretes, nem rokona a Nagy Levinnek, hogy a Magyar Köztársaság nem az USA

egyik állama? Azt sem tudom, vajon a magyar kormányban tudja-e valaki, hogy ez itt nem Amerika, hanem Magyarország? S, ha tudják, miért nem teszik szóvá?

Az amerikai diplomata véleményét nem odahaza, szűk családi körben mondta el, hanem nyilvánosan, ráadásul magyar területen. Tudod, a gyarmati sor nem akkor következik be, amikor bennünket gyarmatosítani akarnak, hanem akkor, amikor már mi is gyarmatként viselkedünk, befogva szánkat a nyilvánvaló pofátlanság láttán. Én nem fogom be!

HÁROM MILLIÁRD

De van itt cifrább is! Lamperth Mónika, aki már sok minden volt az MSZP-ben, és azt hiszi, hogy még sok minden lehet is, visszautasította a polgári sajtó azon felvetését, hogy a Gyurcsány-kormány 3 milliárd forintot ajándékozott volna a Tom Lantos Alapítványnak. Tudod, Tom Lantos volt az az ősz hajú amerikai úriember, aki izraelita valóságú magyarnak született, de az USA-ban csinált karriert, nevezetesen az amerikai parlamentben. A kis nemzeteknek mindig jól jönnek azok, akik az Újvilágban elérnek valamit. Az osztrákoknak jutott egy Arnold Schwarzenegger, a magyaroknak Tom Lantos. Két évtizede abból élt, hogy közvetítette a magyar politikai elitnek, mit is várnak tőlük Amerika urai, a magyar politikusok pedig örömmel teljesítették a nem hivatalos kívánságokat.

Tom Lantost imádták az MSZP-ben is, az SZDSZ-ben is, mindent megkapott tőlük, amit csak akart. Azonban Tom Lantos sem él örökké. Úgy tűnik, egyeseknek érdekükben áll őt örökké életben tartani. Ki is találták szépen a Tom

Lantos Alapítványt. Lamperth Mónika szerint olyan nemes célokra, mint „a demokrácia, a szélsőségekkel szembeni fellépés, a kirekesztés elleni politikai eszköztár kutatása”. Az alapítvány személyiségei között az emberi jogok olyan kiváló harcosai vannak, mint Richard Holbrooke, akinek aktív szerepe volt Jugoszlávia szétverésében. Vagy például régi ismerősünk, Mark Palmer, aki budapesti amerikai nagykövetségként 1989-90-ben a rendszerváltás, a hatalomátvitel fő szervezője volt. Ilyen nagyszerű nevek látán, tényleg nem értem, hogy mi a bajunk. Mónika néni azt is megmondta, hogy itt szó sincs semmiféle ajándékról. A pénzt ugyan tényleg odaadták, ezt ő sem tagadja, de ezt nem az amerikaiak kapják. Egy frászt, az amerikaiak még adnak is hozzá! Nem most. Majd. Talán. A magyar pénz mindenesetre már ott van. Nem is értem, mit kötözködünk. Mi, magyarok most olyan jól állunk, hogy az a koszos három milliárd nem számít.

KÉT PERC TÖRTÉNELEMÓRA

Volt egyszer egy párt, valahol Németországban, amely nevében munkáspárt volt, sőt tagjai között is voltak elégedetlen munkások. Még a zászlójuk is vörös volt. Az éles szeműek persze rögtön láthatták, hogy ezek nem kommunisták, hiszen nevükben a munkáspárt szó mellett ott áll, hogy nemzeti szocialista, a zászlajukban pedig a vörös színben ott éktelenkedik a horogkereszt. Mondom, az éles szeműek látták, azaz nem mindenki. Utólag mindannyiunk szeme nagyon éles, de akkor eligazodni nem volt könnyű.

Ha hiszed, ha nem, ez a párt nem puccsal jutott hatalomra, hanem választásokon, szépen demokratikusan, a nép akaratából. Tudod, ezek a fiúk nagyon ügyesek voltak. Beépültek a polgári demokrácia intézményeibe, az önkormányzatokba, a parlamentbe, a választási bizottságokba. Kihasználták a jog minden lehetőségét. Formálisan támadhatatlanok voltak. Nem kedvelték a polgári demokrá-

ciát, de ezek a színfalak kellettek a hatalom demokratikus megszerzéséhez. Párhuzamosan kiépítették saját intézményeiket. S itt ne csak a fasiszta pártra gondolj, meg az SA-ra és az SS-re, hanem a nemzeti szocialista autós klubokra, rádiós szövetségekre, nőmozgalmakra, ifjúsági tömörülésekre, mai szóval szabadidős szervezetekre. S az ötlet bejött, mármint Hitlernek és társainak. Mindez persze nem csak az ő ügyességükön múlt. Engedték, hogy csinálják. Ki engedte? Nos, például az akkori német társadalom krémje, amelyik nem akarta bemocskolni magát az utca piszkával. Engedte a német tőke is. Hát persze, még mindig jobb, ha a náciuk verik a zsidókat és a kommunistákat, mintha a kommunisták vernék a tőkéseket. A többit már tudjuk.

KLUBTAG LETT A JOBBIK

Nem túlságosan nagy örömmel tájékoztatom tisztelt olvasóinkat, hogy a magyar politikai elit, azaz a parlamenti pártok, a hivatalos média befogadta a Jobbikot. Ezt persze mindenki tagadja. Még a gondolatát is elhessegetik annak, hogy ők egy klubban lennének a Jobbikkal, de a valóság más. Van ejnye-ejnye, van bőven utalgatás a holocaustos múltra, még egy-két bírósági ítélet is akad, s ezzel vége is. A politikai elit tudomásul vette, hogy a Jobbik ott lesz az új parlamentben.

Az MSZP vezette Újbuda politikai körei nem vonultak szembe a múlt vasárnap a Bartók Béla úton a jobbikosokkal, akik „a Horthy-korszakot példaképnek tekintő magyarokat” hívták laza kis tüntetésre. Pedig az apropó sem volt akármilyen: Horthy Miklós budapesti bevonulásának 90. évfordulója. Volt itt minden, még a fehér lóról sem feled-

keztek meg. A történeti hűség kedvéért előtte fel lehetett volna akasztani, le lehetett volna mészárolni néhány ezer kommunistát és kommunistagyanús egyént, valahogyan úgy, ahogy nagy példaképük is tette a budapesti bevonulás előtt. A szélsőjobboldal, mint tudjuk a történelemből, a miénkben is, a töke fegyvere. A töke nem szereti, de készenlétben tartja, élesítgeti, olajozgatja. Jól jön majd akkor, amikor a Bartók Béla úton elégedetlen munkásemberek tízezrei vonulnak majd. Nyugodj meg, ennek is eljön az ideje!

EU-S PÉNZ

Nagyon kitalálták ezeket az EU-s támogatási programokat. Az embernek az az érzése, hogy dől a pénz az országba, s hála a pénzzel okosan sáfárkodó kormánynak épülszépül kapitalista hazánk. A közember csak meghatódhat a röpködő számok hallatán, képtelenség ugyanis ellenőrizni, hogy mi a valóság és mi a propaganda. Példának okáért a múlt héten Szécsényben átadták az általános iskola felújított épületét. Kétszáz milliót költöttek rá a szépen hangzó Új Magyarország Fejlesztési Terv keretében. Ahogy illik, eljött a szocik egyik nagy reménysége, az ifjú kancelláriaminiszter is. Persze, van is miért igyekezni. A „vörös” Nógrádban Szécsény az egyetlen nagyobbacska város, ahol a szocik még hatalmon vannak, ugyanakkor Nógrád a legszerecséltlenebb térségek közé tartozik. A miniszter szerint ez csak az első juttatás a bőség kosarából, hiszen 2011-ig 105 milliárd jön majd ide. Állítólag. Persze mindig elfelejtik hozzátenni, hogy kis hazánk mennyivel is járul hozzá az EU költségvetéséhez, vagy például milyen feltételek mellett épülnek ezek beruházások. Lehet, hogy nem is olyan szép a mennyasszony fekvése?

AZT KAPJUK, AMIT ÉRDEMELÜNK!

A minap közös sajtóközleményt adtak ki az Amerikai Egyesült Államok, Belgium, Franciaország, Hollandia, Japán, Nagy-Britannia, Németország, Norvégia és Svájc nagykövetségei. Miért pont ők? Nos, saját nyilatkozatuk szerint azért, mert „a Magyarországra irányuló külföldi közvetlen befektetések túlnyomó része az általunk képviselt országokból származik”. Na, és persze azért, mert úgy gondolják, hogy joguk van hozzá, mondván: akinél a pénz, annak szól a muzsika. A követségek a nem-transzparens viselkedést teszik szóvá. „Aggodalommal figyeljük a nem-transzparens viselkedés jelentős megnyilvánulásait, amelyek hatással vannak a befektetőkre a közszolgáltatások, a műsorszolgáltatás és az országos közlekedési infrastruktúra egyes területein. Az erről szóló jelentések visszatárhathatják a befektetéseket, melyekért Magyarország, minden más államhoz hasonlóan, verseng.”

Magyarán, hogy hiába vannak törvények, közbeszerzés, számvevőszék, meg még nem tudom, hogy micso-da, mifelénk mindent a színpalak mögött döntenek el, láthatatlanul. Sietve leszögezem, hogy a lényeket tekintve a külföldi követségeknek igazuk van. Ilyen korrump ország, mint a miénk, kevés van a világban, pedig a korrupció gyakori betegség. De bármennyire is igazuk van, ez a mi dolgunk, magyaroké, Magyarországé!

Kormányunk tanácstalanul áll. Tudják, hogy lop-tak, de azt gondolták, hogy mások nem látják. Lát-ják. Nos, még egyszer mondom, a lényeket tekintve igazuk van a külföldieknek. Csakhogy ők nagy-követségek, amelyeknek nem illik, nem szabad nyil-vánosan véleményt formálni a fogadó országról. Ha ezt teszik, beavatkoznak a belügyeinkbe. És ők ezt teszik. Durván, arcátlanul beleszólnak abba, ami ami dolgunk. Teszik ezt nagyjából úgy, mint egy gyarma-ton, vagy banánköztársaságban. A legszörnyűbb, hogy a magyar kormány nem utasítja őket rendre, nem küld nekik tiltakozó jegyzéket. Sőt, a miniszterelnök behívja őket és magyarázkodik, mint az általános iskolás gyerek, aki a szülei helyett írta alá az ellenőrző könyvet. Próbálná meg ugyanezt a szlovák nagykövetség. Vagy képzeld el, hogy a magyar visszás-ságok ellen közösen tiltakozna a szerb, a szlo-vák, a román nagykövet. Azonnal hazazavarnák a nagykövetet, kitorne a diplomáciai háború. De mást mondok! Próbálja meg ugyanezt a magyar nagykövet Washingtonban! Másnap már nem kívánatos személy lenne. Egyébként csak azt kapjuk, amit érdemelünk. Engedjük, hogy belénk rúgjanak, és belénk is rúgnak.

NAGYON NEM TETSZIK

Nem tetszik, nagyon nem tetszik, ami most van! – mondja egy kisváros polgármestere. Nem tetszik, hogy kilóra gyártják a törvényeket, és lehetetlen eligazodni bennük. Nem tetszik, hogy éjjelente azon kell törni a fejem, hogy miből javíttatjuk meg az iskola fűtését, miből fizetjük a gyerekek étkezését. Nem tetszik, hogy az önkormányzatnak hitelt kell felvennie, az meg főleg nem tetszik, hogy a bank, ráadásul külföldi bank, teljes ellenőrzés alá veszi az önkormányzatot. Nem tetszik, hogy az állam az önkormányzatot kényszeríti, hogy tartson fenn települési őrséget, ahelyett, hogy a rendőrséget erősítené meg. Nem tetszik, hogy az önkormányzat a legnagyobb foglalkoztató, mert más munka nincs a városban. Nem tetszik, hogy az állami pályázatokat csak kenőpénzzel lehet megnyerni. Nem tetszik, hogy ebben a rendszerben pont az sikkad el, ami a legfontosabb, az ember. Polgármester úr! Nekünk sem tetszik, nagyon nem tetszik!

HORVÁTH CSABA MEGÍRTA LEVELÉT

Levelet hozott a posta. Szépen, becsomagolva, feladóval, úgy, ahogyan illik. Nyilván nekem szól, mert azt írja a levélíró, hogy „tisztelt budapesti polgár”. Szerencsétlenségemre van szerencsém személyesen ismerni a szerzőt, de ezzel nem dicsekszem. Na, szóval, a levelet Horváth Csaba írta. Tudod, manapság ő az MSZP egyik üdvöskéje. Negyven évesen úgy gondolja, hogy még nem követett el anynyi disznóságot, hogy ne indulhasson akármilyen posztért. Manapság, úgy tűnik, ő akar Demszky Gábor helyébe lépni, vagy talán már lépett is, nem hivatalosan. Persze, azért

ő sem piskóta. Négy évig Budapest II. kerületét boldogította polgármesterként. 2002-ben választották meg, tudod, akkor, amikor mindenkit megválasztottak, akit az MSZP indított. Ha történetesen nem ő indul, hanem a szomszédunk kutyája, ő is befut. Ennyit Horváth úr érényeiről. Ja, és persze, milliomos, ami elengedhetetlen feltétel manapság az MSZP-ben. Nos, Horváth úr most közli velem, hogy „baloldali pártként az MSZP mindig a hátrányban lévők jogainak védelmében lépett fel”. Hát persze, a papír mindent kibír! Horváth Csaba arról győzköd engem és kétmillió budapesti polgárt, hogy olcsóbb lett a távfűtés, és ezért érdemes, sőt egyenes ezért kell az MSZP-re szavoznunk. Hogy miattuk emelkedik mindennek az ára? Hogy ők adtak el minden mozgathatót a külföldnek? Ugyan már, kit érdekel? Most a hazudozás időszaka jön. Ráadásul a fővárosi polgárok pénzén. MSZP-s körökben manapság ez a divat. Én mindenesetre a szemébe dobtam a levelet. És Te?

A LISTA

Hetek óta izgulok, hogy milyen lesz a lista. Nem mintha különösebb illúzióim lennének. Húsz év alatt az ember elveszti az illúzióit, s ezzel ma már nem csak én vagyok így. De, hát az ember mindig hisz a csodában, így Mikulás táján különösen. Hátha hoz a Télapó valami szépet, vagy legalább is egy jó listát.

Izgalmi állapotomnak vége, az MSZP megszülte listáját. Az elején mindjárt Mesterházy Attila, aki 35 évesen akár lehetne Magyarország legfiatalabb miniszterelnöke, de nem lesz. Önmagában nem lenne baj, hogy ő is az ifjúsági és sportügy területén tűnt fel, mint, mondjuk, Gyurcsány és társai. Patrónusa azonban inkább hányingert ébreszt a legtöbb tisztességes baloldali emberben, mintsem rokonszenvet. Az MSZP biztos befutóinak második helyén a 63 éves pártelnök, Lendvai Ildikó, akit nem azért nem szeretünk, mert mindig harminc évvel fiatalabbnak akar látszani, s ez

egyre kevésbé sikerül, hanem, mert részese volt az MSZP minden disznóságának és bűnének. 70 évével Kovács László, egykori MSZP-elnök nyugodtan mehetne nyugdíjba. Az EU-miniszterség után nyilván nincsenek olyan filléres gondjai, mint három millió másik magyar nyugdíjasnak, akik speciel nem indulnak a választásokon.

Az igazi meglepetés a negyedik helyen álló személy. Igen, ő Gyurcsány Ferenc, 48 éves bukott miniszterelnök. Sokan a tizenegyedik helyre akarták, néhányan a pokolba, ő viszont ismét ott akar lenni a parlamentben. A szocik akkor követték el a nagy bűnt, amikor annak idején Orbán ellenében kerestek vitapartnert. Orbán keménységét, lendületességét Gyurcsány gátlástalanságával, pimaszságával, közönségességével akarták ellensúlyozni. Nem törődtek azazal, hogy egy klinikai esetet emelnek példaképként a magyar ifjúság elé. A szociknak nem Orbán ellen kellett volna hadakozniuk, hanem az országot kivezetni a válságból. Nem ezt tették. S ezért fognak elbukni, listástól, jelölttestől, mindenestől. Köszönjük, Téalapó!

TITKOS OLTÁS

Kérem, ne terjesszék, mert nem szeretnék a kormánypárti propaganda hiszékeny áldozatának tűnni, de beoltattam magam. Tudják, az új típusú influenza ellen. A családorvosom győzött meg. Némileg vitatkoztam vele, mondván, hogy a WHO mércéje szerint nem tartozom a legveszélyeztetettebb kategóriába. Egy biztos, hogy nem vagyok terhes anya, sajnos, elmúlt már a gyerekkor is. Szerencsére krónikus betegségem sincs. A doki szerint eleget mozgok a piacokon ahhoz, hogy valahol mégis összefussak

a vírussal. Rendben, mondtam megadóan. Némileg meglepődtem, amikor alá kellett írnom egy hosszú papírt, miszerint tudomásul veszem a kockázatokat. Ezek között előkelő helyen szerepelt, hogy itt rögtön, az oltás után meg is halhatok. Hogy van ez, doki? – kérdeztem némi korhó-lással. Nyugi, erre az esetre vagyok itt. Ja, az más! És már ment is a szúrás. Kedves családorvosom közben elmagyarázta, hogy az oltás nem biztos, hogy árt, illetve, a betegség biztosan többet ártana. Az orvosi magyarázatból leginkább azt értettem meg, hogy politikailag, értik ugye, politikailag, a mi oltásunk a legjobb. Szakmailag persze a Hegyeshalmon túl adott oltások jobbak, de ne legyünk telhetetlenek! Tanult doktorom arra nem tudott választ adni, hogy mitől lesz államtitok az oltásból. Miért nem tudhatom, hogy az oltást gyártó cégnek kik a tulajdonosai? Végül is tudjuk, hogy kik birtokolják azokat a cégeket, amelyek, mondjuk, a NATO rakétáit és repülőit gyártják. Aztán rájöttem. Lehet, hogy jószágos kormányunk tud egy még veszélyesebb betegségről, s nem akar pánikot kelteni. Egy olyan betegségről, amely nem csupán a gyerekeket és terhes anyákat veszélyeztet, hanem mindenkit. Egy olyan betegségről, amely a társadalom ellenálló képességét kezdi ki, ráadásul halálosan. A betegség neve: korrupció.

TÁMOGATJUK AZ ORVOSOKAT

A Magyar Orvosi Kamara minap kilenc pontban fogalmazta meg, hogy mit vár a jövődő parlament tagjaitól. Minden szavukkal egyetérték, és mindent megteszek, megteszünk azért, hogy a Munkáspártnak is legyen beleszólása a jövő egészségügyébe. Az egészségügy rólunk, embe-rekről szóljon, s „az egészségmegőrzést, a betegségmegelő-

zést, a gyógyítást és a rehabilitációt egységes rendszerként” kezelő rendszer legyen. Jó! „Minden állampolgárra kiterjedő egységes, nemzeti kockázatközösségen alapuló társadalmi egészségbiztosítás” legyen a cél! Ez is jó! Jó a válasz a nagy kockázatra is, a privatizációra. „Az ágazatban lehetséges privatizációt megfelelő, a szakma képviselőinek egyetértését tükröző törvény szabályozza, amely garantálja a szolidaritás elvű, biztonságos és minőségi betegellátás hosszú távú fennmaradását.” Szeretném biztosítani a magyar orvostársadalmat: rajtunk nem fog múlni, ha támogatják a Munkáspártot, mi a parlamentben is mellettük fogunk kiállni.

KÉT LÁBBAL A FÖLDÖN

Becsülöm a kis települések polgármestereit. Nem könnyű az életük. Ha a kormány véletlenül jó lépést tesz, Pesten mindjárt learatják a babérokat. Egyszerre többen is. Ha rosszul lép a kormány, a polgármesternek kell szembenéznie a lakosokkal. A lakosok meg egyre dühösebbek manapság, látván azt a sok „okos” lépést, amelyet odafent értük tesznek.

Nos, az egyik vidéki polgármester meséli, hogy nagyon elege van az „Út a munkához” programokból. Hozzáteszem, polgármester úr se nem MSZP-s, se nem Fideszes, mindketten próbálták behálózni, de egyiket sem szereti. Egész egyszerűen két lábbal áll a földön. Ne csodálkozz, vannak még ilyenek! A szocik nem vesznek tudomásul néhány alapvető ténnyt, mondja. Például azt, hogy manapság kis hazánkban nem kell dolgozni. Keresd nyugodtan, de olyan törvényt nem találsz, hogy dolgozni kéne. Na

már most, hogy akarod munkára kényszeríteni azt, aki nem akar dolgozni? A másik alapigazság: a közmunkára fordított pénz még csak köszönő viszonyban sincs azzal, ami hasznos az ilyen „munka” hoz. Egy ezer lakosú faluban lehetetlen érzelmesen foglalkoztatni azt, akit foglalkoztatni kellene, de ehhez semmije sincs. Se képzettsége, se kedve, se lapátja, se ásója. Harmadik igazság, mondja a polgármester, az, hogy ma a segély összege nagyobb, mint a közmunkával megkereshető pénz. Ennyi! Polgármester úrnak vannak kérdései is, amelyeket nincs hol előadnia, mivel nincsenek olyan fórumok, ahol a pesti okosok is ott lennének. A polgármester kollégáinak meg minnek mondja, ők így is tudják. Nos, szívesen megkérdezné például, hogy mindezt odafönn miért nem tudják? Vagy például, ezt a sok pénzt, amit most a kormány az önkormányzatokon keresztül elpazarol, miért nem a magyar vállalkozóknak adják, akik értelmes munkahelyeket tudnának teremteni? Ja, és még egy apró kérdés. Tényleg változni fog valami a választások után?

DEMOKRATÁK

„Azt akarjuk, hogy a demokrácia hívei együtt menjenek, összefogva” – olvasom az MSZP frissen szentesített választási programjában. Jó, rendben! De konkrétan kinek kell menetelnie, illetve ki menetelhet? Én a demokrácia hívének vallom magam, együtt sok ezer munkáspárti társammal. Új alkotmányt akarunk, például azt, hogy ellenőrizhessük a képviselőket és vissza is hívassuk őket, ha rosszul viselkednek. Ez demokrácia? Szerintem igen! Hozzá akarunk jutni minden információhoz. Ez demokrácia? Szerintem igen, sőt ez az alapja. Az első munkahely és az első lakás biztosítását akarjuk. Ez demokrácia? Szerintem

igen, sőt kis jóakarattal a kapitalizmusban is megvalósítható. Rendet akarunk, húsz éve küzdünk a szélsőjobboldal, a fasizmus ellen? Ez demokrácia? Szerintem igen! A szocialisták programja mégsem rólunk szól.

Számukra a demokrácia olyan klub, amelybe a saját mércéjük szerint saját maguk hívják a tagokat. Számunkra a demokrácia, most maradjunk a mai tőkés Magyarország lehetőségei mellett, közmegegyezés, társadalmi megegyezés néhány alapvető értékről. Arról, hogy mit tartunk jónak és mit rossznak. Arról, hogy amit jónak tartunk, azt védjük, a rosszat pedig üldözzük. Közmegegyezés arról, hogy a tőkés viszonyok között óhatatlanul meglévő különbségek mellett, mindenkinek adunk életteret, senkit sem fojtunk meg, mindenkinek adunk esélyt, valóságos esélyt. Az MSZP nyolc éves országlásából pont ez hiányzott. És ez hiányzik az új programból is. Akkor mitől is demokraták a szocialisták?

GYILKOS RENDŐR

Ezt is megértük. A rendőrség állományában, akadt olyan rendőr, ráadásul tiszthelyettes, aki túllépett társai korruptségán. Gyilkolt, vagy legalább is nagyon úgy néz ki, hogy gyilkolt. Amióta persze rendőrség létezik, mindig is volt rendőrségen belüli bűnözés. A kérdés nem ez. A kérdés az, hogy a társadalom képes-e megakadályozni. Ma Magyarországon nem képes. És ennek világos okai vannak. A rendőrök keveset keresnek, hitvány a ruházatuk, nincs lakásuk. A rendőrt megalázzák. Ki? Maga az állam, a kormány, amely nem védi meg, sőt esetenként meghurcolja. A rendőrt nem becsüli a társadalom sem. A rendőrt ma nem

arra nevelik, hogy segítse az állampolgárt, hanem, hogy büntesse, és az állampolgár ezt érzi. Mindezen lehetne változtatni. A rendőrségre sok pénzt kellene költeni, de van, ami nem pénz kérdése. És, ha hiszed, ha nem, ez fontosabb minden pénznél. Rendnek kell lenni, törvényes rendnek. A törvény legyen jó, és tartsa be mindenki! Ha a miniszterelnök ebben példát mutat, az egyszerű polgár követni fogja. A rendőr erkölcsi tekintélyét a törvény, a megbízható állam adja. A rendőrgyilkosság után már nem mondhatjuk, hogy nincsenek bajok. A bajok nagyok, súlyosak. Draskovics távozása már kevés.

„SZÉP, ÚJ MAGYARORSZÁG”

Szilveszterkor nem volt semmi politika. Legalább is hivatalosan nem. Voltak persze apróságok. Az egyik TV-állomáson Hofi Géza régi számát adták a szovjet és az amerikai űrhajó összekapcsolásáról. Tudod ebben ma mi a politika? Nem az, amit Hofi mond. A közönség a politika. Lát szott, hogy az akkori közönség nem fizetett tapsolókból állt, mint manapság. Jegyet váltottak, így ott voltak. És önfeledten tapsoltak. Másnap is volt ugyanis munkájuk, megélhetésük, az ennivaló sem volt gond. De nem is ezt akartam mondani. Egyik-másik televízióból szinte sugárzott a derűlátás, hogy jövőre bizony új élet kezdődik a Duna-Tisza táján. A Duna Televízióban Balázs Péter, a szolnoki színház általam egyébként nagyra becsült igazgatója szinte belénk szuggerálta, hogy az új évben nagy változások lesznek, szinte egy szép, új Magyarországon fogunk élni. Nem akarom senkinek a kedvét elrontani, de nem fogunk. Illetve egyesek fognak, mások meg nem. A Fidesz talán töb-

beknek és főleg másoknak fog juttatni az ország kenyéréből, mint az eddigi szocialisták és liberális barátaik. A sort azonban nem a munkástömegekkel, a dolgozókkal, a szegényekkel fogja kezdeni. Számukra csak akkor lesz szebb ez az ország, ha maguk is beleszólhatnak sorsuk eldöntésébe. Tavasszal a lehetőség adott lesz erre. Élni kell vele. Rajtunk, a dolgozó emberek millióin múlik, hogy élünk-e vele.

RENŐRSÉGI PÉNZSZÓRÁS

Szeretett kormányunk a két ünnep között sem aludt. Tartalmas kis sajtóanyagot adtak közre a január 1-től életbe lépő ilyen-olyan változások magyarázására. Vannak közöttük igazi csemegék. 13 ezer, a közterületen szolgáló rendőrt, például, „toleránsabb, empatikusabb és előítélet-mentesebb” fellépésre fognak átképezni. Mi az én gondom? Először is, hogy nincs rendőr az utcán. Néha láthatsz rendőrautókat divatosan rövid hajú, mondhatni, kopasz rendőrökkel, és slussz. A kettő nem ugyanaz. Másodszor, a rendőrt nem arra képzik ki, hogy segítsen, hanem, hogy büntessen. Többségünknek viszont éppen segítségre lenne szüksége. Példának okáért a házaink, lakásaink megvédésében, abban, hogy este biztonságban ki lehessen menni az utcára. Harmadszor, a rendőr messze elkerüli azokat, akiknek nem segíteni kellene, hanem fellépni ellenük, mert a rendőr sem hülye, nem keresi magának a bajt. Az ügyészség, a bíróság, az állam nem áll mellette, és ezt ő tudja. Sok rendőr hiányzik, tudom, és a rendőr sem a fán terem. Amíg lesznek új rendőrök, lenne néhány ötletem. Ingyen adom őket. A rendőriskoláktól kezdve az ORFK-ig vezessék be a reggeli tornát! A bűnözővel szemben nem árt, ha a rendőrnek van fizikai ereje is. Ma nincs. A bürokráciát gyarapító rendőro-

ket vezényeljék az utcára! Nem lennének elegendő, de már is többen lennének. A rendőrnek adjanak tisztességes, hordható, egészséges, és nem utolsó sorban egyenruhának látszó egyenruhát! A mai egyik feltételnek sem felel meg. Tiltsák meg az intézkedő rendőrnek, hogy keresztnevéen szólítsa az állampolgárt! Ez sértő is, megalázó is, és semmi sem indokolja. Ezek nélkül az, amit a kormány most akar csinálni, nem más, mint fölösleges pénzköltés, ha tetszik, rendőrségi pénzszerzés.

AZ ELSŐ LAKÁS

Karácsonykor egy fiatal taxissal hozott össze a sors. A pártközpont épülete elé rendeltük. Még sohasem találkoztunk, nem is ismert meg. Ez egy cég? – kérdezte bájosan. Egy párt! – mondom. És maga mit csinál itt? – folytatja a karácsonyi csevegést. Én vagyok az elnök errefelé – igyekszem humorosabbra fogni. És mit csinálnak itt? – firtatta a taxis. Például azért dolgozunk, hogy magának jobb legyen. Vagy semmi gondja manapság egy taxisnak? – váltottam én is komolyabbra. A fiú hosszasan gondolkodott. Az öreg taxisok azt mondják, hogy régen jobb volt, de én nem tudom – osztotta meg egy kételyét. Ne is törődjön a múlttal, mondom, azt döntse el, hogy ma jó-e Önnek! – viszem tovább a beszélgetést. Az idén vettem lakást, nem nagy, de a miénk! – dicsekedett. Készpénzre vették? – kérdelem. Egy fenét, ennyi pénz a világban sincs, hitelre! – válaszolta a taxis. Mi lesz, ha holnap kirúgják, és nem tudja fizetni a kölcsönt? – teszem fel neki a számunkra megszokott, de a taxist meglepő kérdést. Akkor nagy baj lesz! – mondta három perc gondolkodás után, s érződött, hogy ezzel a perspektívával most nézett először szembe. A Mun-

káspárt ezért akarja, hogy minden fiatalnak járjon az első lakás. Az állam építsen sok lakást, és olcsón adják el a fiataloknak – idézem a programunkat. Lassan a szervizhez értünk, ahova indultunk. Hogy hívják a maguk pártját? Mi kell, ahhoz, hogy bejussanak? – kérdezte búcsúzól. Először találkoztunk, talán nem utoljára.

TÁMAD A TŐKE

A tőke nem veszi félvállról a dolgokat. A BKV bekezdésményített. Kollektív szerződés nincs, de cserébe kirúgja azokat a gépkocsivezetőket, akik nem akarnak szemétkébe való buszokra felülni. A sofőröket nem csak az dühíti fel, hogy a buszok régiek, hanem igazából az, hogy minden ellenkező híresztelés ellenére van a BKV-nál pénz, csak éppen nem buszokra költik, hanem szép fizetésekre, végkielégítésekre, tanácsadói díjakra, magyarázatra, a köz helyett saját zsebre dolgoznak.

A Magyar Posta vezetőinél is az ütötte ki a biztosítékot, hogy a kézbesítők nem egyszerűen fizetésemelést kértek maguknak, hanem százezer forintnyi részesedést a Posta eladott ingatlanjaiból. Álljon meg a menet, mondták a Posta tőkései, és lazán az utcára tették a szervezésben résztvevő 29 postást, szakszervezeti embereket.

A tőke támad, s tessék elhinni, hogy ez csak a kezdet. A dolgozók nagy része meglepődött. Sokan komolyan azt hitték, hogy demokrácia van, ahol szépen sztrájkolgatunk, a tulaj meg felemeli a fizetést. A tulaj nem akarja a fizetést felemelni, mert akkor neki kevesebb marad. A tőkés ma szinte akármit megtehet. Nem csak azért, mert a törvények végül is őt védik és nem a melóst. Másért is. Sztrájkolnak a buszosok, de messze nem minden buszos. A HÉV-dolgozók melléjük állnak, de nem áll melléjük minden BKV-dolgozó. A Posta vezérkara öt perc alatt kiegyezett a legtöbb postás szakszervezettel, csak a kézbesítők tartottak ki. A kézbesítők sztrájkoltak, de messze nem minden kézbesítő, pedig róluk is szó volt. A kézbesítők egyedül maradtak a postások nagy társadalmában, senki nem állt melléjük, pedig a kézbesítők értük is sztrájkoltak. A Liga Szakszervet odaállt a kézbesítők mellé, de példának okáért az MSZOSZ hallgat. Miért? Miért kell a magyar dolgozónak szenvedések árán megtanulnia azt, amit más európai munkások már réges-régen tudnak? Nevezetesen azt, hogy az egyes munkás semmi a tőke elleni harcban, de a munkásosztály már erő. Mikor fogjuk végre felismerni, hogy alapvető érdekeink egybeesnek, legyen szó vasutasról, ápolónőről, rakodó munkásról vagy éppenséggel postásról?

SZERVEZKEDNI!
SZERVEZKEDNI!
SZERVEZKEDNI!

Persze, már sokan értik. Íme, egy tanulságos részlet egy levélből. Az írás az Interneten érkezett, ezért elárulhatom a szerző nevét is, mert egyébként is lenyomozható. Nos, Németh Csaba olvasónk ezt írja: „A postánál történ-

tek csak azt mutatják, hogy a becsületesen dolgozó, jogaiért a – semmi esetre sem kényelmes – sztrájk mellett kiálló, vagy azt esetleg szervező munkavállalót már jogi allynak sem véve megfélemlítik! Milyen pitiáner és visszataszító ez az eljárás, amit a posta managementje végzett!” És most jön egy érdekes kitétel: „Én őszintén megmondom, nem vagyok kommunista, de osztom a véleményüket! Az eset minden demokratikus jogállamban is elítélendő! Kiken állnak bosszút, 29 családon, a dolgozók családtagjain, gyermekein!? Jómagam 14 évet dolgoztam amerikai cégeknél közép-, és felsővezetőként, ebből 7 évet külföldön, Olaszországban. Volt munkahelyemen a szakszervezet harmonikusan működött együtt a managementtel. Németországban ugye a szakszervezet legalább 2 tagot delegál még a cég igazgatósági tanácsába is. Ezzel a lépéssel nem csak a posta managementje járatta le magát, hanem tovább rontotta a magyar munkahelyi morált, és szerintem a felelősen gondolkozó befektetők szemében a magyar munkaerőpiac megítélését is.” Szerzőnk receptet is ad a tennivalókra: „Létre kell hozni egy erősebb, magyar munkavállalói szakszervezetet!” Egyetértünk! Akkor leszünk erősebbek, szervezkedünk, szervezkedünk és harmadszor is, szervezkedünk!

A SZUPERTITKOS BENZINÜGY

Ezen a benzinügyön eltűnődtem egy kicsit. Az MSZP-kormány addig ügyeskedett, amíg az osztrák OMV kapta meg a jogot arra, hogy az állami kocsikat ők lássák el üzemanyaggal. A Fidesz mindjárt támadott is, mondván, mi lesz, ha a magyar titkosszolgálat kocsijainak rendszámát megszerzik az osztrákok. Nyugi, semmi sem lesz! Először is,

nincs olyan sok belőle. Mármint a kocsikból, titkosszolgálatból egy kicsit sok van. Másodszor, az amerikaiak már nyilván tudják a rendszámokat, akkor már nem oszt, nem szoroz, hogy sógorék is megtudják.

Más a baj. A közbeszerzési törvényről tudjuk már egy ideje, hogy úgy, ahogy van, a korrupció melegágya, de mégsem akarnak rajta változtatni. Talán éppen ezért nem! Nos, én minden magyar állami intézményt arra köteleznék, hogy magyar cégek magyar termékeit használják. Ne tegyünk szívességet a külföldieknek, hogy önként és dalolva lemondunk a saját piacainkról. A titkosszolgálatok közül egyet-kettőt bezárnék, a többit pedig eldugnám. Ugyanis titkos akkor lesz egy szolgálat, ha titkos. Ellenfeleink előtt, barátaink előtt is. Előttük pláne!

ALVÁLLALKOZÓK ORSZÁGA

Nem tudom, hogy Önök hogy vannak vele, de én most értettem meg, hogy kik is vagyunk mi. Magyarország az alvállalkozók országa. Sztrájkolnak a BKV-sek, az egyik fő-fő BKV-ember meg kijelenti: nyugi, semmi ok a pánikra, a buszok egy részét alvállalkozók üzemeltetik, azok meg ugye nem sztrájkolnak. Nézem a Volán-vállalatokat, amelyeket a fő okosok darabokra szerveztek szét. Nos, nem csak szétszervezni tudnak, kiszervezni is. Mondjuk, az igazán jövedelmező Volán-járatokat kiszervezik alvállalkozóknak. A rendőrséget és a hadsereget már régen nem rendőrök és katonák őrzik, hanem magáncégek alvállalkozásban. A Magyar Posta is halad a korrall, nem vesződik mindennel, kiadja alvállalkozóknak. Nem folytatom. Kis országunk alvállalkozásban működik. Az alvállalkozás akár jó is lehetne, de van egy alaptulajdonsága, ami miatt mégsem jó. Az alvállalkozót nem az egész érdekli, csak a rész, az ő része. Ha az elég hasznot hoz neki, a többi nem érdekes. Vala-

mi eszembe jutott: mi lenne, ha végre fővállalkozásban irányítanánk Magyarországot?

KÖZÖSSÉGI KÖZLEKEDÉS

Az újmagyar nyelvnek vannak sikeres fordulatai is. A csúnya szocializmusban tömegközlekedésnek neveztük a villamost, a buszt, meg a többit. Fújj le vele! Mennyivel szebb az újmagyar szó: közösségi közlekedés! Na, de most nem nyelvészkedni akarok. Azt mondja zsenikém, hogy össze kell hangolni a közösségi közlekedést, ezért meg kell szüntetni a párhuzamosságokat. Jól hangzik, csak nem ez a lényeg. Ugyanis nem a vasútnak kell a közúttal versenyeznie, hanem a közösségi közlekedésnek a magánközlekedéssel. Lefordítom: ha tiszta, gyors, pontos lesz a BKV, inkább otthon hagyom az autómát. Ilyen egyszerű! Egyébként semmit sem kell kitalálni. A világ más városaiban már mindent kitaláltak, át kell venni, persze, okosan. Három dolog kell hozzá, s ebben a sorrendben: politikai akarat, az állam, pénz. Jelenleg ebből az első kettő nálunk hiányzik, a pénz pedig ennek következtében magánzsebekbe megy, a közösségi helyett.

FÉLNEK A KAPITALISTÁK

Mesterházy Attila hozta a formáját. Őszintém mondom, nem értem ezt az embert. Attól még nem nyeri meg a választásokat, hogy levágatta a szakállát, ami speciel elég ronda volt. Azzal talán-talán nyerhetne, hogy megnyeri az embereket, mondjuk a baloldaliakat. Erre mit tesz derek Mesterházy úr? A múlt héten kijelentette: kell egy jó kis törvény, lehetőleg még a választások előtt, amely bün-

tetné azokat, akik tagadják a holocaust tényét, sőt, és most fogódzkodj meg, azokat is, akik tagadják a kommunizmus által elkövetett bűnöket. Mind a kettőt, mondván, hogy a „gyalázatnak nincsen színe”. Ekkora hülyeségre még az sem mentség, hogy ezt a szép kijelentést éppen az izraeli parlament ide látogató küldöttsége előtt mondta. Gondolom, kedveskedni akart nekik. Hát tényleg nincs is aranyosabb annál, amikor nem 70-80 éves egykori '56-osok gyalázzák a szocializmust, akinek akár lehet okuk panaszra, hanem 36 éves ifjú szocialisták, az MSZP reménységei. Ők ugyan nem éltek a szocializmusban, de apuka és anyuka igen, és ahogyan elnézem, nem igen nyomták el őket. Persze, a Fidesz is megéri a pénzét. Az ősszel éppen ők tettek volna egy kiegészítést az alkotmányhoz, miszerint “tilos a nemzetiszocialista és kommunista rendszerek által elkövetett népirtás és más, emberiség elleni cselekmények nyilvános tagadása, kétségbe vonása, jelentéktelen színben való feltüntetése”. A szocialisták akkor még vérszomjasabbak voltak, s az önkényuralmi rendszerek bűneinek tagadásán túl a gyűlöletbeszédet is büntették volna. A Fidesz ezt már akarta. Mesterházy úr ötletéből persze most sem lesz törvény, de ki tudja, lehet, hogy a Fidesz majd megcsinálja.

A mi politikusaink azért még elmehetnének tanulni a nagyokhoz. A nagyobb országokban a hülyeség is nagyobb. Jusczenko ukrán elnök most javasolta éppen, hogy hozzanak létre egy szép nagy nemzetközi bíróságot a kommunizmus bűneinek elítélésére. Van ezekben a kommunistaellenes kirohanásokban valami jó is. Félnék tőlünk. Nem csinálnák, ha nem zavarná őket a szocialista múlt, és még inkább a szocialista jövő perspektívája. Mesterházy is, Orbán is, Jusczenko is, meg az összes többi kapitalista is tud-

ja, hogy ha nem tudják a tőkés rendszert helyrehozni, Kelet-Európában, Magyarországon hosszú távon nem a Jobbik, meg egyéb szélsőjobboldali társaságok jelentik a jövőt, hanem mi, azok, akik le akarjuk váltani a kapitalizmust, amely minden más társadalmi rendnél több kárt és szenvedést okozott az emberiségnek.

HÁNY IZLANDI ELNÖK VAN MAGYARORSZÁGON?

Nem tudom, tudják-e, de jobb, ha tőlem tudják meg: Izland elnöke nem kommunista. Ezt azért kellett előrebo-csátanom, mert elég furcsa dolgot művelt. Izland elnöke vé-tőjogával élt azzal a törvénnyel szemben, mely a csődbe-jutott bankok térítését rendezi. Lefordítom, hogy mindenki értse. Az izlandi bankok szép kis hitelezési ügyekbe kezd-tek, aztán amikor jött a válság és a csőd, szépen benyújtot-ták a számlát az államnak. Tessék fizetni, a kapitalizmus alapját jelentő bankok mégse mehetnek tönkre! Állam bá-csinak Izlandban is csak annyi pénze van, amennyit a la-kosságtól elvesz. Mondjuk úgy, hogy nem költ az egészség-ügyre, a nyugdíjakra, a szegényekre. Az Európai Unió még biztatta is őket: OK, ez a jó út, ezt kell tenni!

Nos, az elnök most erre mondott nemet. Mi a fonto-sabb: a bankok boldogulása vagy a háromszázezer izlandi

polgár élete, a profit vagy a demokrácia? Az izlandi elnök választott. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nem teljesen magától. Az izlandi polgárok nyomására. Ők nem törődtek bele a nyilvánvaló disznóságba, és elkezdtek egy népszavazási kezdeményezést. „Elutasítjuk olyan adósság fizetését, melyben nem vagyunk felelősök.” Ez volt a jelszó. Bejött. Az izlandi elnök egy sikeres népi akaratnyilvánítással a háta mögött mondott nemet a bankoknak. Az izlandi elnök nem kommunista, de valamit tud: a válság közepette maga a kapitalizmus kerül veszélybe, ha átmenetileg nem korlátozzák a tőkét. Vajon hány izlandi elnök van Magyarországon?

AMERIKA SEGÍT

Nekem ne mondja senki, hogy az amerikaiak nem rendesek! Tessék megnézni, hogy most is azonnal megesett a szívük Haiti szerencsétlen népén. Tudják, volt egy kis földrengés Haitiben, meghalt százezer ember, a többi meg fedél, víz, ennivaló, meg minden nélkül maradt. S, még nincs vége. De Amerika segít. Ne tessék gondolni, hogy az amerikaiaknak könnyű! Sőt nagyon is nehéz. Sok amerikai család az idén már nem tudja az érettségiző gyereket meglepni egy szép Hummer terepjáróval. A csemete kénytelen lesz beérni egy kis kocsival. Szóval, nagyon nehéz az amerikaiaknak. S, látják, ennek ellenére segítenek.

Mindjárt küldtek ötezer amerikai katonát Haitibe. Jó, értem én, hogy a haiti emberek ettől még éhen hálnak. Ne nyugtalankodjanak, majd jut nekik is. Az ötezer amerikai katona napi többszöri ételmezésének megszervezése nem kis feladat. Oda kell vinni a kólát, a hamburgert, a rágógu-

mit, meg mindent, mert tudni kell, hogy az amerikai katona nem csak a legjobban kiképzett a világon, hanem a legjobban ellátott is. De, nyugi, Amerika segít! Clinton asszony is mindjárt ott termett. Ő pár óra múltán hazamegy, de a katonák maradnak, sőt újak jönnek. Egy hónapra, egy évre, vagy örökre, ki tudja? Amerika segít a haiti népnek. Segít megmenteni őket a fertőzésektől, attól, amit Kuba, Venezuela, Nicaragua jelentenek. Mi jó van abban, hogy a nép veszi kézbe a saját sorsát? Kinek lesz jó, ha államosítják a multikat, megadóztatják a gazdagokat? Világos, hogy ennek csak felfordulás a vége. Majd Amerika megvédi a haiti népet. Meg az összes többi népet. Attól a földrengéstől, amelytől jobban rettegnék az amerikai kapitalisták, mint bármely természeti katasztrófától; a népek forradalmától.

NEM KELL CSODA

Felszállt a füst, a köztársasági elnök április 11-re kiírta a választásokat. A pápaválasztás sem rengeti meg a világot, a magyar parlamenti választások meg pláne nem lesznek hatással a világtörténelemre. Változás azért lesz! Sok ezer szocialistának kell munka után nézni, ami annál is inkább nehéz, mert nyolc év alatt elfelejtették a való világot. Na, attól persze nem kell tartani, hogy a munkaügyi hivatalok előtt majd ők fognak sorba állni. Erre találták ki az alapítványokat, vagy ahogyan Máté Péter énekelte: "Azért vannak a jó barátok..." Hát igen, nem csupán „az eltűnt boldogságot” idézhetik vissza „egy fázós alkonyon”, hanem menedéket is adhatnak.

Szóval, aki sorba fog állni, azok mi vagyunk. Tudják, ha a Fidesz győz, attól sem lesz Kánaán. Ha a Fidesznek lesz

bátorsága korlátozni a multikat, ha a Fidesz meg meri adóztatni a magyar gazdagokat, ha a Fidesz kijelenti, hogy holnaptól senki sem lophat, és a tolvajra lesújt a törvény, nos akkor talán-talán. De bizony, nem kevés a „ha”.

A választásokon történhet csoda is. Mondjuk, felébrednek végre a magyar dolgozók húsz éves álmukból, és beszavazzák a Munkáspártot a parlamentbe. Nos, akkor lesz változás. Mi nem engednénk, hogy az ország pénzét bárki is a saját zsebébe tegye. Nem engednénk, hogy a bankok járjanak jól, a dolgozók meg rosszul. Lenne munkahely is, rend is. A csodához mi megtesszük azt, ami tőlünk függ, Megállítjuk a jelölteket, ahol csak tudjuk, reklámozuk a pártot. Sok választó pedig már nem kér se a Fideszből, se az MSZP-ből, se a Jobbikból. S ránk szavaznak. Talán csoda sem kell.

NEM A VAGYONADÓRA

Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy nem lesz vagyonadó, illetve a lakóingatlanokra nem lesz. Tudod, én az egészet nem értem. Miért kellett egyáltalán belevágni ebbe az ügybe? A Bajnai-kormány biztos lehetett abban, hogy ettől nem lesz népszerűbb sem a kormány, sem az MSZP, hiszen a nép nem fog rajongani azért, hogy a panelházas lakását vagy a vidéki családi házát is megadóztatják. Az ország anyagi megmentésében sem segíthet, hiszen az egész törvény csak most lépett volna életbe, de ebből egy darabig nem láttak volna pénzt. Ne feledd, Magyarországon vagyunk! Az emberek igazságérzetét sem adta volna vissza, hiszen teljesen nyilvánvaló, hogy az igazán gazdagokat csak szavakban adóztatta volna meg, a valóságban a népről húzott volna le újabb bőrt. Az egész akkor pedig nem más, mint egy nagy szocialista játék. Megcsináljuk, hátha bejön! Hátha nem veszik észre, hogy megint lopunk! Bajnai meg is üzente most, hogy semmi gond: ha az alkotmánybírók el-

rontották kisdéd játékunkat, majd más törvényekkel szerezzük meg ugyanazt. De ez semmi, most figyelj jól! Megszólalt Nyakó István úr, és nem akármit mondott: „Az MSZP a következő parlamenti ciklusban sem támogatja a központi ingatlanadó bevezetését, ingatlanadó nincs és nem is lesz, az MSZP akaratából biztosan nem”. Szerinted, ki akarta az ingatlanadót bevezetni? Én biztosan nem, gondolom, Te sem. A Fidesz nem teheti, mert nincs hatalmon. Maradnak a szocik. Te, ez a Nyakó nem tudja, hogy kik vannak hatalmon, immáron nyolc éve? Gyanítom, hogy hamarosan észreveszi, mármint a változást.

SZOCIALISTA ÖNMUTOGATÓSDI

Egyet világosan szeretnék leszögezni. Soha sem tagadtuk, hogy volt holokauszt, sem a Munkáspárt, sem én. Nem is nagyon ismerek senkit, aki tagadná a zsidóság tömeges pusztításának tényét. Azt azonban mindig is mondtam, és mondtuk, hogy a második világháború nem csupán a zsidóságról szólt. Hitler nagy előszeretettel akart leszámolni a Szovjetunióval, és általában mindenkivel, akinek a kapitalista rendszer nem tetszett. Amerika és a „demokratikus” Nyugat ezt nagyon nem is bánta volna. Lehet, hogy ők megálltak volna egy lightos fasizmusnál. Mondjuk, lehet egy kis háború, le lehet csukni a komcsikat, esetleg a szocik egy részét is, de koncentrációs táborok meg hasonlóak nélkül. A fasizmus azonban önálló életre kelt, és a tőkés Nyugat már nem volt képes visszaszorítani a szellemet. Talán nem is akarta. A hitleri fasizmust azért mégis sikerült elpusztítani. Igaz, ehhez kellett több mint húszmillió szovjet embere élete.

Mindezt azért hozom szóba, mert Mesterházy Attila, az MSZP miniszterelnök-jelöltje megint át akarja szabni a BTK-t, és bűnözőnek nyilvánítani azt, „aki a nagy nyilvánosság előtt a holokauszt áldozatának méltóságát az által sérti, hogy a holokauszt tényét tagadja, kétségbe vonja, vagy jelentéktelen színben tünteti fel”. Nagy gondolatát azzal indokolta, hogy ma Magyarországon ismételten tapasztalható az antiszemitizmus, a szélsőséges újfasiszta eszmék terjedése. Az MSZP receptje világos: az ordas eszmék ellen úgy kell küzdeni, hogy három évre lecsukunk pár örültet. Mászt ugyanis nem fognak, mert a hatalomnak nincs bátorsága szembenézni a valóságos felelősökkel. Az EP-választások előtt, a hivatalos Magyar Rádió és a hivatalos MTV nem a Jobbik ellen agitált, egy frászt. Engedték szerepelni őket, másról se beszéltek, mint, hogy a Jobbik ennyire meg annyira esélyes. A Munkáspártot eleve esélytelennek nyilvánították, s ha véletlenül meghívták, igyekeztek lejáratni, már feltéve, ha képesek voltak rá.

De kinek is szólna a törvény? A Jobbikot nem izgatja, mert az ő taktikája éppen az, hogy provokálják a hatalmat és bizonyítsák, hogy a jelenlegi hatalom semmire sem alkalmas. Mesterházy persze üzen a budapesti vezető értelmiségnek, amelyik a Gyurcsányok, Demszkyk uralkodása alatt szépen lenyúlt mindent, amit csak lehetett. Sokan közülük most a párna alatt tartják az útlevelüket, mert rettegnek április 11-e következményeitől. A pénzük nem a párna alatt van. Azt már régen kivitték Bécsbe. Ja, és persze, ne feledjük azokat, akik kedvéért az egész önmutogatódsi van! Az MSZP mindezt a holokauszt nemzetközi napján hirdeti meg, egy olyan rendezvényen, ahova szép számban jöttek el a hivatalos Amerika, meg a hivatalos Izrael hivata-

los és nem hivatalos képviselői. Mesterházy előttük akarja kiállni az államférfiúság vélt próbáját. Lenne egy-két jobb ötletem a mindenkori kormányzó párt és kormány számára. Például, tisztítsák meg a szélsőjobboldal híveitől a rendőrséget és más rendvédelmi szerveket! Ne akarják lecsukolni, tönkretenni a kommunistákat, hanem hívják őket segítségül a fasizmus elleni harchoz. És még egy apróság: **MUNKÁT, KENYERET A NÉPNEK!**

VÖRÖS NYAKKENDŐ

A politikai öltözködés frontján még Gyurcsány nyitott új korszakot, amikor nyakkendő nélkül jelent meg minden létező fórumon. Gyakorta még a zakóját is levetette. Ha kellett, ha nem. Az nem foglalkoztatta, hogy mi illik és mi nem, elvégre az MSZP-ben mindent ő diktált, még az illetet is. Gyurcsány nyakkendő nélküli világát sokan a reform, sőt a forradalom lelkesedésével élték meg. A Horn-Kovács-korszak „munkaidőben öltöny és nyakkendő, szombaton pulóver” egyhangúságához képest Gyurcsány trehánysága a szabadság friss levegőjét hozta. Nem volt mit tenni, a nyakkendőt az ellenzék is eldobta. A Fidesz azonban mégsem olvadhatott bele a szocialisták öltözködési világába, ezért Orbán hamarosan hosszú, kabátszerű zakókban kezdett megjelenni, ami egyfajta visszatulás lehetett a nemzeti gyökerekre, kicsit Petőfisre véve a figurát. A többi Fidesz-vezérnek maradt a farmer, ami viszont szoci körökben nem hódított, valószínűleg a méret-

gondok miatt. Na, de most fordul a világ! Mesterházy Attila felemás helyzetbe került. Nem szakíthatott elődje nyakkendő nélküli világával, lévén Gyurcsány kreatúrája, de apró változásokat megengedtek neki. Eltűnt a szakáll, ami egy szoci államtitkár esetében bocsánatos bűn, de egy miniszterelnök-jelölt esetében a győzelem akadályja lehet. És, most tessék figyelni! Időről-időre öltönybe bújnak, és nyakkendőt is köt hozzá. Megválasztásakor például vöröset. Orbán Viktor múlt heti országértékelésre időzített öltözeete már az új kor politikai üzenete volt. Vége a szocialisták nyakkendő nélküli, tárva-nyitva zakós világának! Elegáns öltöny, nemzeti elhajlások nélkül. Ja, és nyakkendő! Petőfin nem volt nyakkendő, de Kossuthon igen. És milyen nyakkendő? Vörös! Érted, vörös! Nincs is ezzel baj, a vörös szín azonban nem áll jól mindenkinek. Az öltözködésben sem, a politikában sem. Nekik biztosan nem!

AZ ORBÁN-BESZÉD, AVAGY A POLGÁRI POLITIKA KORLÁTAI

Na, de beszéljünk komolyan! Orbán Viktor jó beszédet mondott a múlt héten az országértelítő gyűlésükön. Hiába fanyalognak a parlamenti pártok, ezt a beszédet bármelyik európai polgári politikus elmondhatta volna. Az más kérdés, hogy az európai szabványok nem a legjobbak. Nekem jobban ízlik például egy igazi magyar falusi paradicsom, mint az EU egyenparadicsoma.

A Fidesz „Itt az idő!” jelszavára talán nem adnának csillogos ötöst a reklámiskolákban, de Orbán ennek ellenére világossá tette, hogy változásra van szükség. Nem hangoztatott kossuthi gondolatokat, hogy a „nemzet veszélyben

van”, bár nem zárta ki, hogy tényleg veszélyben van. Nincs azzal sem baj, hogy Orbán erős vezetést sürget. A mai magyar állam tényleg nem működik rendesen. Az a kormány, amely megtűri, hogy a rendőrségébe befurakodjon a szélső-jobboldal, amely nem képes megfékezni saját hiénáit még a nyilvánvaló veszély pillanatában sem, az nem jó kormány. Orbánnak tökéletesen igaza van abban is, hogy fel kell hagyni a kishitűséggel, a belső tehetlenséggel. Nálunk manapság, ha valaki azt mondja: mentsük meg a hazát, mindjárt azt kérdezik, hogy mibe kerül, honnan veszed a pénzt. Nem bízunk saját erőnkben egy olyan korban, amikor csak is saját magunkban bízhatnánk. „Magyarországot újjá kell építeni, és ezt a gazdaság talpra állításával kell kezdeni” – mondja Orbán, és teljesen igaza van. Nem új gondolat, mi évtizedek óta mondjuk, de legfőbb ideje megvalósítani. Remek az is, hogy tíz év alatt egymillió munkahelyet kell létrehozni. Orbán persze hallgat arról, hogy másfél millió munkahelyet éppen az általa is üdvözített kapitalizmus tett tönkre, de hát a Fidesz elnöke végül is egy polgári politikus.

Orbán jókat mond, de azonnyomban lefékeződik, amikor ideológiát visz bele. A mostani magyar kapitalizmus „fejlődési rendellenesség”, mondja, és igaza van, hiszen a térségben sok más tőkés ország van, és mégis jobban működnek. Most jön a szükségtelen ideológiai magyarázkodás: a XXI. századi magyar gazdaságot nem lehet sem a „XX. századi szocialista”, sem a jelenlegi, „oligarchikus rendszerekkel kormányozni”. Húsz évvel a rendszerváltás után nem kellene egy leendő miniszterelnöknek mindenáron elhatárolódnia a szocializmus évtizedeitől. Többet érne vele, és az egész ország is, ha elismerné: sok mindenben jobb és értelmesebb megoldások születtek, a teljes fog-

lalkoztatásban, a mezőgazdaságban, az egészségügyben, az oktatásban egészen biztosan. De hát Orbán Viktor végül is egy polgári politikus.

Orbán a józanészre akarja építeni kormánya politikáját. Ez jó, csak kevés! Orbán beszédéből pont az hiányzik, ami a jövőbeni siker kulcsa lehet. Az ország boldogulásához nem csak rendre, józanészre, nemzeti politikára van szükség, hanem arra is, hogy korlátozzák, adóztassák meg a multikat, a magyar gazdagokat, és jusson több a dolgozó tömegeknek az ország javaiból. Orbán ezt nem mondja, de hát végül is ő egy polgári politikus.

ORBÁN KÍNAI VIZSGÁJA

Többeknek elakadt a lélegzete, amikor február 11-én a Fidesz elnöke mindjárt ez évértékelő legelején szóba hozta Kínát: „Ázsia jelentősége és súlya feltartóztathatatlanul nő. Néhány hete Kína lett a világ legnagyobb exportőre. A globalizáció korábbi fő iránya megfordult, immáron Kelet a fő haszonélvezője. Magyarországnak is tudnia kell, hogy bár európai uniós tagországgként nyugati zászló alatt hajózik, a világgazdaságban ma keleti szél fúj”.

Orbán Viktor még december elején Kínába is elment, s fogódzkodj meg, a Fidesz nevében hivatalos pártközi kapcsolatot létesített a Kínai Kommunista Párttal. Az a Fidesz, amely pár éve rendre kivonult a parlamentből, ha jött a kínai külügyminiszter. Meg kell, hogy mondjam, jó az, hogy Orbán elment. Illetve, a baj inkább az, hogy minderre csak most került sor. Nem tudom, hogy ki hogy van vele, de 2005-ben is lehetett tudni, hogy Kína nagy ország, a jövő

egyik meghatározója, mi meg icike-picikék vagyunk. 2005-ben a Fidesz azonban vonakodott, kérte magát. A kínaiak meg azt mondták: rendben, ha nem, hát nem! Zárójelben azt is megsúgták, hogy a Fidesz úgy is meg fogja tenni ezt a lépést, de később már ennek nem lesz olyan nagy értéke. De, hát, ahogyan a Fidesz elnöke mondá idézett beszédében: „nem kerülhetjük meg azt a tényt, hogy az elmúlt másfél évben nagyot változott a világ”. Orbán nyilván felismerte, hogy a belépőt meg kell váltani, ha moziba akar menni. Ha miniszterelnökként jóban akar lenni a kínai vezetéssel, gesztusokat kell tennie. Így hát az utolsó pillanatban betoppan Pekingbe. Nyilván érezte, hogy van mit pótolnia, ezért szándékainak komolyságát aláhúzó, nem csóró pártkatonákat vitt magával a delegációban, hanem néhány derek úriembert kis hazánk leggazdagabbjai közül. Kínában nyilván nyugtázták ezt a jelzést. A pénz Kínában is pénz. Demján Sándornak, a kádári korszak Skála-hőseiből a modernkor nagytőkésévé avanszált üzletembernek van belőle, vagy 300 milliárd forintnyi. Bartha Ferencnek, Grósz Károly egykori bizalmasának is van ötmilliárdja. Ez már Kínában is valami, bár nem árt tudni, hogy ez Kínában azért nem olyan sok, mint amennyinek mifelénk tűnik.

Pekingben annak rendje és módja szerint fogadták is a Fidesz elnökét. Szépen körbevitték a hivatalokban, még a Pekingi Idegen Nyelvek Egyetemére is elvitték, hogy Orbán Viktor előadást tarthasson. Aki azt hiszi, hogy mindez merő protokoll, az nem ismeri Kínát. Ez nem protokoll, ez a Vizsga. Az eredményét el lehet olvasni a hivatalos kínai sajtóközleményben. Aki azt gondolná, hogy a sajtóközlemény is merő protokoll, az nemcsak, hogy nem ismeri Kínát, de durva hibát követne el. Ugye, nincs ilyen? A leen-

dó magyar miniszterelnöknek elmondták a kínaiak, hogy „a pártközi cserék fontos csatornát jelentenek a népek barátságának erősítésében és a kétoldalú együttműködés fejlesztésében”. A Fideszben remélhetőleg már tudják, hogy ez mit jelent, de azért lefordítom: ha az új kormány számítani akar Kína rokonszenvére, akkor nem csak, hogy ideológiai háborúkat nem célszerű folytatni, de a kormánypártok között is jó viszonynak kell lenni. De még nincs vége! Pekingben azt is megmondták, hogy mivel szerezhette Magyarország, illetve hamarosan a Fidesz-kormány, jó pontokat. Persze, lehet azt mondani, hogy nekünk nem kellenek a jó pontok, mert mi vagyunk a legszebbek és a legokosabbak. Csak hát a valóság az, hogy nem a kínaiak állnak sorba a mi jóindulatunkért, hanem nekünk kell beállni egy olyan sorba, ahol speciel a világ számos nagy országa várakozik. A helyzet ugyanis náluk is megváltozott.

Szóval, a kínaiak megmondták, hogy mi a lecke. Kína „értékeli Magyarország erőfeszítéseit a Kína és az EU közötti kapcsolatok előmozdításában, s Kína támogatja, hogy az EU nagyobb konstruktív szerepet játsszon a nemzetközi ügyekben”. Ezt is lefordítom: Kínát nem önmagában Magyarország érdekli, hanem az, amit Magyarország az EU politikájának befolyásolására tehet. Ha Magyarország a jövőben is vakon lefekszik az USA-nak, és belemászik mindenféle Kína-ellenes ügybe, akkor nem volt érdemes elzarándokolni a Kínai Nagyfalhoz. Az EU nagyobb konstruktív szerepe nagyon is konkrét dolgokat jelent. Mondok egyet-kettőt. Például, az EU szüntesse meg a Kínával szemben fennálló fegyverszállítási embargót. Például, az EU ne adjon lovat az ujjur terrorista szervezetek alá. De van komolyabb is: az EU ne kérdőjelezze meg Kína jogát Tajvan

visszacsatolására azzal, hogy félre nem érhető lépéseket tesz Tajvan támogatására. A kínai közlemény szerint Orbán közölte: a Fidesz számít Kína részvételére Magyarország gazdasági fejlesztésében, és „elősegíti az átfogó stratégiai partnerség fejlesztését az EU és Kína között”. Rendben, de azért van még egy jó tanácsom! Kínában nagy értéke van a kimondott szónak.

HITLER VAGY THÄLMANN

Kövér László a múlt héten bajba került, nem tudott mit kezdeni jobbkios ellenfelével egy vitában. Válaszolni nem tudott, a jobbkiosból nem akart hőst csinálni, ezért jobb híján úgy tett, mintha az nem is lett volna ott. Félek, hogy országosan ez már nem fog menni, a Fidesz, de nem csak ők, most lesznek majd igazán bajban. A magyar tőkésosztály megszülte a Jobbkiosot. Pontosan úgy, ahogy a német tőkésosztály megszülte a Német Nemzeti Szocialista Munkáspártot a 20. század 20-30-as éveiben. Akkoriban a világ-gazdasági válság miatt radikalizálódott tömeget két erő volt képes lekötni, a Thälmann vezette kommunisták és a Hitler vezette nácik. A tőke megijedt: mi lesz most? Nos, a német tőkésék nem csípték Hitlert, de Thälmannat kifejezetten utálták. Hitler ugyanis nem akarta megszüntetni a kapitalizmust, a kommunisták viszont igen. A nácik pedig mestersen manipulálták az embereket. Ha nem tudnád, a náci párt neve azért volt munkáspárt, és a zászlajuk azért volt vö-

rös, hogy a munkást megszedítsék, lekössék őket, mielőtt a kommunisták megszerzik őket. Ilyen egyszerű a dolog. Ma sincs másként. Ha nincs a Jobbik, akkor az elégedetlen, a parlamenti pártokban csalódott dolgozói tömegek könnyedén választanák a Munkáspártot. A magyar tőke és nemzetközi támogatóik azonban nem akarják a kommunistákat a parlamentben látni. Hogyisne, hogy forradalmat csináljanak? Elvegyék a multik vagyonát, megadóztassák a gazdagokat? Azt már nem! Akkor inkább a Jobbik! A német tőkésék annak idején abban reménykedtek, hogy olcsón megússzák Hitler támogatását. Nem így történt! Vajon miben bíznak ma a magyar tőkésék?

A KORRUPCIÓ FELSZÁMOLÁSA VAGY VÁLASZTÁSOK ELŐTTI LESZÁMOLÁS?

Te, hogy mik vannak nálunk! A rendőrség, tudod, amely szolgál és véd, fényes nappal megrohamozott egy katonai intézményt, a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemet, s megbilincselve elvitte első emberét, Szabó János rektort. Kész mázli, hogy a katonai objektumok őrzését már régen kiprivatizálták, mert az igazi katonák esetleg lőttek volna az ostromlókra. Hogy miért kellett egy dandártábornokot teátrális külsőségekkel elvinni, s miért nem lehetett csendben, otthon, nos, ezt nem kötötték az orrunkra. Azt sem mondták meg, még az intézmény felnőtt korú hallgatóinak sem, hogy mi ez az egész. Egyébként, igazuk is van! Húsz évvel a rendszerváltás után nem vagyunk még érettek ahhoz, hogy a nagyok dolgairól tudjunk. A pletyka szerint egy nemzetközi szállítmányozási cég csinált valami csúnyát, a tábornok úr pedig tisztára akarta őket mosni. Lehet, hogy igaz, lehet, hogy nem, ki tudja. Az emberek per-

sze nem hülyék, még ha ezt is gondolják róluk, s kérdeznek. Példának okáért, kíváncsiak arra, hogy Szekeres Imre honvédelmi miniszter tudott-e az ügyről? A Nemzetvédelmi Egyetemen ugyanis nem lehet akárki rektor. Vagyonynyilatkozatot kell tenni, át kell esni a „B” típusú nemzetbiztonsági ellenőrzésen. Ezen elég csúnya kérdéseket tesznek fel, például, hogy az illetőnek van-e kapcsolata külföldiekkel? Találkozott-e kémekkel? A CIA nem számít bele, azok a barátaink. Ja, és a német BND sem, azok is a barátaink. Szekeres úr alárendeltségében ott van a Katonai Biztonsági Szolgálat, élén Kovácsics Ferenc altábornagy úrral. Ők vajon mit csináltak? Tudott-e a miniszterelnök a rendőrségi akcióról? Tudott-e róla a köztársasági elnök, aki mégiscsak a fegyveres erők főparancsnoka? Ezernyi kérdés, s nincs egyetlen válasz sem. Ha pedig nincs, akkor mi, egyszerű polgárok, nem tudjuk eldönteni, hogy miről is van szó. A hadseregen belüli korrupció felszámolásáról vagy a választások előtti leszámolásról? Illetve, rosszul mondom, nagyon is tudjuk a választ.

KÍVÜL BÁRÁNY, BELÜL FARKAS

Bokros Lajos úr hónapok óta szédíti kis hazánkat. Sajnos, vannak, akik bedőlnek neki. Régen vallom, hogy nem a farkastól kell félni. Félni azoktól kell, akik báránynak adják ki magukat, de valójában farkasok. Bokros Lajos ilyen. A bárány-Bokros szakembernek adja ki magát, mondván, hogy ő az egyetemi tanár, az összes többi bunkó politikus. Elárulom Neked: nem szakmai kérdés az, hogy kit adóztat meg az állam! Nagyon is politikai, hatalmi. Ha miénk lenne a hatalom, megadóztatnánk Bokros Lajost, és gazdag társait. Amíg ők vannak hatalmon, bennünket fognak meg-

adóztatni. A bárány-Bokros másik nagy csele, hogy ő voltaképpen baloldali, a mi javunkért aggódó ember. Nem az, nem baloldali. Bokros nem akarja korlátozni a tőkéseket, hanem tőlünk akar még többet elvenni. Amit Bokros mond, az az ország további kiárulása a külföldnek, a tömegek újabb és újabb megadóztatása. Elnyomorítjuk a tömegeket, hogy ezáltal jobb legyen a nagytőkének, és ha jó lesz a nagytőkének, majd a plebsnek is juttatunk morzsákat. Ez Bokros programja, amelyet egy nem létező párt, az MDF magáénak vall. Szóval, ne ülünk fel a báránynak, mert megesz a farkas!

JELKÉPEK HÁBORÚJA

Ha valaki véletlenül abban az illúzióban élt volna, hogy Magyarországon a választás programokról szól, nos, most saját szemével láthatja, hogy ez nem így van. Ilyenkor persze mindenki előáll valamilyen szép papírral. Az istenadta népet kétféle programmal lehet ámítani: röviddel és hosszúval. A Fidesz programja nem terheli túl az agyunkat, rövid, ráadásul színes, és képecskék is vannak benne. Az MSZP és a Jobbik papírja meg olyan hosszú, hogy a politológusokon kívül aligha olvassa el bárki is. Bár, lehet, hogy ők se. A polgári pártok már annyira sem tisztelik a választókat, hogy a tudatukra akarnának hatni. Elég az érzelmeket befolyásolni. Ehhez pedig nem programok kellene, hanem jelképek. Mint a középkorban. Mi vagyunk a sasok, ti teknősbékák.

Mi vagyunk a „demokratikus oldal”! Ez az MSZP jelképe. Vagyis mi vagyunk a jó fiúk, az európaiak, a modernek,

a baloldaliak. Az összes többi a megátalkodott ellenség, a rossz fiúk, a barbárok, a maradiak, a jobboldaliak gyülekezete. Mi vagyunk az igazi rendszerváltók, megszabadítjuk az országot a kommunisták maradványaitól, eltakarítjuk a szocialisták uralmát. Ez meg a Fidesz jelképe. Mi vagyunk az új erő, a lendületes erő, a nagyon nemzeti erő, eltakarítjuk a húsz év tespedtségét. Ezzel a jelképpel próbálkozik a Jobbik. Egyik sem igaz.

De a baj nem is az, hogy ők mit mondanak, hanem az, amit mi elhiszünk. Akár hiszed, akár nem, húsz év csalódás után még mindig van, aki bedől a jelképeknek. Aki elhiszi, sőt esküszik rájuk. Pedig csak egy kicsit gondolkodni kellene! Miért reméled, hogy a gazdagok vágya éppen az, hogy a te nyomorúságodat megszüntessék? Húsz év alatt nem csalódtál már eleget? Értsd meg végre, hogy egy párt van, amelyik a Te fejeddel gondolkodik: a Munkáspárt. Nem azért, mert okosabbak vagyunk, mint mások. Azért, mert olyanok vagyunk, mint Te. Szegények vagyunk, nélkülözünk. Sorba állunk a munkaügyi hivatal előtt, s nem tudjuk a számlákat befizetni. Szóval, ne ülj fel a jelképeknek, csak az eszedre hallgass! Ha arra hallgatsz, akkor tudod, kinek kell a kopogtatót adni, és kire kell szavaznod április 11-én.

TÜKRÖM, TÜKRÖM

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb a vidéken? – kérdezte Dávid Ibolya éveken át médiatükröcskéjét. Te vagy az! – hangzott a válasz. Jó, akkor nyomás fel a plakátokra, kalapban, kalap nélkül, nevetve, komolykodva, mindegy! Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb a vidéken? – tette fel a kérdést az MDF úrasszonya

a mostani kampány előtt is. Szép vagy, szép vagy, de tudd meg – volt a válasz –, hogy nálad most már mindenki szebb, úgyhogy meg ne próbálj felkapaszzkodni az óriásplakátokra! A bajuszos barátodról már nem is beszélve. A Habsburggyerek se volt jó ötlet az EP-választásokon, mondta a tükör. Tegyük a plakátokra valami szépet! A lányok kedvéért fiúkat, a fiúk kedvéért lányokat. Az se baj, hogy semmi közük az MDF-hez. Írjuk ki: Magyarok, Demokraták, Függetlenek! Igaz, miért is ne? Hátha elhiszi valaki! De ne hidd, hogy ettől bármi is változik, mondta a tükör, úgyhogy a magam részéről valami más munka után nézek. Talán neked se ártana, mondá a tükör.

RÉGI LÁNYOK

Nem is értem, miért bántják a szocikat! Ezek nem rezelnek be, hiába mondja mindenki, hogy veszítenek a választásokon. Mesterházy egyszerűen lenyűgöző. Az MSZP még meglepetést fog okozni a választásokon, mondja, és lehet, hogy el is hiszi. Szegény fiúnak nem tanították meg, hogy abban a bizonyos házban nem a bútorokat kell kicserélni, ha nem megy a bolt. A budapesti szocialisták sem hoznak új lányokat, illetve akarom mondani, fiúkat. Már is kinevezték főpolgármester-jelöltnek Horváth Csabát. Az új jelölt olyat mondott, hogy Neked is hallanod kell! Nem az a legnagyobb baj, mondja, hogy nincs “nyolcas és tízes metró vagy másik négy híd, hanem az, hogy sokan úgy élnek a városban, hogy nem ismerik a bolti eladót, a postást, a szomszédot vagy a sarki rendőrt, mert sokan úgy érzik, hogy magukra maradtak”. Ő viszont változtatni akar ezen. Szóval, jelölt úr, álljunk meg egy percre! Nyolcas metró nem kell, de a négyes kellene! Meg persze buszok, villamosok, tisz-

ták, pontosak. Híd is kellene, a hídpénzeket pedig nem kellene lenyúltni. Jelölt úr bizonyára nem vette észre, hogy már nem boltok vannak, hanem plázák, ott meg nem igen van ismerős eladó. Ja, még valami: sarki rendőr már húsz éve nincs. Azóta, hogy a jelölt úr pártjának segítségével tönkretették a körzeti megbízotti rendszert, meg a közbiztonságot is. Szóval, mást kellene itt tenni! Itt már az sem segítené, ha a lányokat cserélnék le. Én ezt az egész tőkés kuplerájt szüntetném meg.

BOKROS, A MUNKAHELYTEREMTŐ?

A múlt héten arról elmélkedtem, hogy Dávid Ibolya médiatükrével tanácskozott, s a tükör ezúttal, teljes tisztelet mellett azt javasolta Dávid Ibolyának, hogy ne akarjon óriásplakátra kerülni, mondván, hogy szép vagy, szép vagy, de tudd meg, hogy nálad most már mindenki szebb. Na, ja, hát így jár az, aki megkérdezi. Az MDF elnök asszonya megfogadta a tükör tanácsát, de csak félig. Őt is felrakták az MDF új óriásplakátjára, de nem egyedül. És, ami ezután jön, az egészen lenyűgöző! Dávid Ibolya mellett, akit jogásznak titulálnak, Bokros Lajos szinte népmesei hősként tűnik fel a plakátokon. Nem azt írták oda, hogy volt miniszter, oktató, ügyeletes zseni, vagy valami ilyesmi. Nem, egészen mást! Bokros Lajos, kapaszkodj meg, a munkahelyteremtő! Mátyás király PR-szakemberei is akartak valami vonzót nyomtatni királyukról, így került köztudatunkba a jelszó: Mátyás, az igazságos. Az MDF udvari PR-eseinek ez is tetszhetett, de ezzel a baj az, hogy nagyon viszonyla-

gos. Kivel igazságos? Ugye, neked se könnyű a válasz. Aztán az eszükbe jutott a közelmúlt. Ki ne hallott volna Gerő Ernőről, akinek minisztersége idején újjáépítették a németek által lerombolt hidakat. Így lett belőle Gerő, a hídverő. Ez jó, de Bokrost mégsem lehet hídverőnek nevezni. Ezer és egy oka van, például nem ver hidat, s nem is rímel. Ha Gerő a hídverő, akkor Bokros legyen a munkahelyteremtő. Rendben, de elnézést, hogy beleszólok. Van ezekkel az elnevezésekkel egy kis gond. Utólag adják őket, és nem előre. Te, ha emlékszel, ha nem, Gerő idején tényleg vertek hidat. Nem is értem, hogy lehetett három, azaz három év alatt 20 ezer folyóméternyi hidat újra felépíteni a felrobbantott 27500 folyóméternyi hídból, na, de ez egy másik történet. Egy biztos: Bokros úr még nem teremtett munkahelyet, egyet sem. De ne legyünk igazságtalanok! Ismerve Bokros tevékenységét a Horn-kormányban, azért kijár neki egy toldaléknév: Bokros, a romboló.

AZ EGYSZERŰ MSZP-S TAG

Bevallom őszintén, hogy már nem értem az egyszerű MSZP-s tag, szimpatizáns gondolkodását. Nem és nem! Felfogni sem tudom, hogy mit esznek Gyurcsány Ferencen. Odáig még értettem, hogy Orbánnal szemben kellett nekik egy fiatal, energikus ember, s ezért megbocsájtottak mindent. Az egyszerű MSZP-s tag, akinek hónap végén szintén jönnek a számlák, egyre kerekébb számokkal, lenyelte, hogy Gyurcsány milliárdos. Szemet húnyt afelett, hogy gátlástalan karrierista. Átlépett azon is, hogy az ilyen erőszakos, agresszív személyiségeket általában a Hárshelyen kezelték, már amíg a szocik meg nem szüntették. Az egyszerű MSZP-s tag az ősödi beszéd után sem váltotta le, pe-

dig lekurvázta Magyarországot, benne az egyszerű MSZP-s tagot is. A tavalyi EP-választás után sem az egyszerű MSZP-s tag mozdult meg, hanem az elitben történt helycsere. Gyurcsány a sakktáblán maradt, csak egy sorral hátrébb. Maradt, és tovább rombol, és még tapsot is kap érte, az egyszerű MSZP-s tagtól. Vajon mit szól majd az egyszerű MSZP-s tag, ha kedvenc pártja nem ezüstérmet kap a választáson, hanem bronzot? Ha többen lesznek a Jobbik padsoraiban, mint a szocialistáknál? Akkor talán megérti, hogy ezért ő is felelős, az egyszerű MSZP-s tag. Ő nyelt le mindent, ő bocsájtott meg mindent, ő lépett át mindenem. Gyurcsány hatalmat szerzett az MSZP-nek, de ezért fizetni kell. Van egy tippem: nem Gyurcsány fog fizetni. Más, az egyszerű MSZP-s tag.

A FIDESZ FELELŐSSÉGE

A múlt héten a Fidesz debreceni jelöltjei, élükön Kósa Lajos polgármesterrel, azzal dicsekedtek el, hogy 32 ezer kopogtatócédulát gyűjtöttek össze. A Fidesz országosan két millió cédulát akar összeszedni. Ez testvérek között is több mint 11 ezer cédulát jelent a 176 egyéni választókerület mindegyikében. Szerény kérdésem csupán az, hogy minek ennyi cédula? Hogy a Fidesz népszerű, tudjuk. Hogy a Fidesz nyeri a választást, sejtjük. Akkor minek a lélektani háború? A kopogtatócédulák gyűjtése még nem maga a választás. Ez csak egy selejtező. De milyen bajnokság az, ahol csak egy selejtező van és egy döntő, s még közép-döntők sincsenek? Vajon hányan hiszik el a Fidesznek, hogy betartják a demokratikus játékszabályokat április után, ha már most akadályozzák a demokratikus játékszabályokat? Úgy tűnik, hogy a Fidesznek tökéletes az olyan parlament,

amelyben csak két-három párt van. A mostani parlamentet azért utálja mindenki, mert a képviselők nem az emberek életével foglalkoznak, hanem önmagukkal. Döntéseik csak egy szűk réteg érdekeinek felelnek meg. Nos, mi lesz, ha az új parlament még ennyire sem fejezi ki az emberek érdekeit, hiszen az emberek képviselői nem lesznek ott? Válságos időkben olyan parlament segíthetne, amelyben a társadalom széles rétegei vannak jelen. Az új parlament nem ilyen lesz, és ezért a Fidesz is felelős.

BÖRTÖNBE A HOLOCAUST-TAGADÓKKAL! (?)

A magyar kormány minap keresztülizzadta a parlamenten a holocaust tagadását büntető törvényt. Az ellenzék tartózkodott, a köztársasági elnök meg aláírta. Egyikük sem kockáztatta meg, hogy leantiszemitázzák őket. Ha ellenkeznek, bizony meg is kapták volna, elsőként az amerikaiaktól. Az amerikaiak évek óta nyomják, hogy a magyar politikai elit lépjen fel az antiszemitizmus ellen. Na nem a zsidóellenesség gyökerei ellen, nem, az nehéz és nem látványos. Elég csak a külső megnyilvánulásai ellen tenni, abba nem szakadnak bele, és mutatós is. Választások előtt meg pláne. A holocaust tagadása az amerikaiak szemében főbenjáró bűn. Ez rendben is van, de tessék találgatni, hogy melyik országban nincs olyan törvény, amely alapján, mondjuk, három évre le lehetne csukni valakit, aki tagadja a nyilvánvalót! Okos! Talált! Az Egyesült Államokban nincs „holocaust tagadó” törvény. Nincs, és kész! Amerika a külvilágtól számonkéri az ilyen törvény létét, de odahaza előbbre tartja a szólássza-

badság alapvető polgári elvét. A világban egyébként hirtelenjében összevissza 16 olyan országot tudnék felsorolni, ahol van valami ilyesmi törvény. A többiben nincs. Hát igen! Iszonyú is lehet élni olyan országokban, mint Nagy-Britannia, Olaszország, Finnország, Dánia, Görögország, Svédország, nem is beszélve olyan apró országokról, mint Japán, Kína vagy Brazília. Hogy vannak meg ezek antiholocaust-törvény nélkül? Szóval, az említett törvény léte vagy nemléte nem a demokrácia mércéje. Nem az antiszemitizmus elleni harc fokmérője. Ha valamit mér a törvény, akkor ez az adott kormány szolgáléküése, sőt talpnyalása. Egyes belső körök irányába, és persze a Nagy Testvér irányába. Nem tudom, hogy Mesterházy maga találta-e ki, hogy a választási kampányban septiben keresztülverjenek egy törvényt, vagy sügták neki. Nem tudom, de voltaképpen mindegy. Mesterházy és az egész szocliberális társaság tett egy óriási szívességet a Jobbiknak. Most még többen fognak rájuk szavazni, tegyük hozzá, az MSZP hülyeségéből. Itt még nincs vége! Az MSZP egyúttal megágyazott a következő parlament szélsőséges erőinek, akik majd azt büntetik, aki tagadni meri, hogy a szocializmus nem más, mint népiirtások, gulágok, munkatáborok összessége. Most már tetszik érteni a kérdőjelt?

A JOBBIK KAPITALIZMUST AKAR

A Jobbik vezérei hiszik, de legalábbis vallják, hogy 1989-90-ben nem volt rendszerváltás, vagy nem teljes. De se baj, majd jön a Jobbik, és majd befejezik a rendszerváltást! Jól hangzik, egy a baja: nem igaz! Szerintem ezt a Jobbik vezérei is pontosan tudják. Ha nem, akkor üzenem nekik: ha még mindig szocializmus lenne, ha nem lett volna tőkés rendszerváltás, a Jobbikot már régen betiltották

volna, sőt meg sem születhetett volna. Ennyi. A kapitalista rendőrség Vona Gábort beviszi, aztán lazán szabadon engedi. Hát, akkoriban nem így történt volna. Na, de kinek is szól ez a „nem volt rendszerváltás” szöveg? Rövidtávon a szocialistáknak, akiket a Jobbik a múlt rendszer túlélőinek tekint. Le velük! Na, és kik voltak a szocik útitársai? A választ a kedves olvasó is tudja: Budapest és az ország tolvajai – az SZDSZ széplelkűnek maszkírozott liberálisai. A Jobbik tétele kicsit hosszabb távon pofont ad a Fidesznek, mondván, hogy ők sem vitték végig a rendszerváltást, beletörődtek, de majd a Jobbik, az igen! De az igazi lényeg most jön. Hosszú távon, stratégiai értelemben a Jobbik tétele azok ellen irányul, akik tudják, hogy most igenis kapitalizmus van, s azt is tudják, érzik, hogy a magyar dolgozók problémáit nem lehet a kapitalizmusban megoldani. Ehhez forradalom, szocializmus kell. Rendszerváltás kell, de nem tőkés rendszerváltás, hanem szocialista. Ezt nevezik forradalomnak. A Jobbik hazugságával azt igyekszik elfeledtetni a kizsákmányolt magyar munkással, dolgozóval, hogy 1989-90-ben a néptől elvették a hatalmat, a munkástól a gyárat, szétverték a szocializmust és a legdurvább, leggyarmatibb kapitalizmust valósították meg. A Jobbik így igyekszik maga mellé állítani a munkást, az elégedetlen kispolgárt. A Jobbik kamatoztatja azt, hogy az emberek radikális változást akarnak. A Jobbik változást hirdet a tömegek érdekében, de változatlanúságot fog teremteni a nagytőke érdekében. A nagytőke pedig örül ennek, megtűri a Jobbik szélsőséges kilengéseit. A nagytőke tudja: ha nem lenne a Jobbik, most a kommunisták vihetnék harcba a dolgozókat, valahogyan úgy, ahogy most Athén és más görög városok utcáin történik. Ha nem lenne Jobbik, most a Munkáspárt tartana nagy erővel a parlamentbe.

IZRAELI GYAKORLAT

Nem értem a Magyar Nemzetet! Miért van azon kiakadva, hogy két izraeli katonai repülő gyakorlatozott a Ferihegyi repülőtér felett? Először is, kérdem én, hol gyakorlatoznak? Izrael durván ötször kisebb, mint Magyarország, ott mire felszáll egy gép, már szállhat is le. Ha tovább megy, az már nem Izrael. Az még nem lenne baj, de arrafelé lelőnék. Pesten nem lövik le. Másodszor is, szó sincs kémkedésről, mindez csakis a műszaki haladást szolgálja. Ezek az izraeli repcsik több száz kilométeres távolságból képesek lehallgatni minden elektromágneses sugárzást, legyen az mobiltelefon, wifi, rádió- vagy radarjel. Ne háborogjunk, hanem tanuljunk tőlük! Képzeld el, ha akkor jöttek volna, amikor Gyurcsány az őszi beszédet mondta, nem kellett volna a szociknak bíbelődni a lehallgatással, az izraeliek megcsinálták volna szívességből. Harmadszor, megmondta a HMEs szóvivő, meg a külügyes is, hogy minden OK, mert az izraelieknek volt papírjuk. Lenne azért itt mit tenni. Ha az iz-

raelieknek bérletük van a magyar légtérbe, leváltanám azt, aki kiadta. Ha nincs, és csak úgy jöttek, az izraeli nagykövet máris csomagolhatja.

ORSZÁGÉRTÉKELŐ

A heti politikai folklór legbájosabb eseménye Gyurcsány Ferenc országértékelője volt. Nem beszéd, nem előadás, országértékelő, így lazán. Nem tudom, észrevették-e, hogy nálunk egyedül ő teszi kezét a szívére, amikor játsszák a Himnuszt. Úgy, ahogyan az amerikaiak. Istenem, Amerika bejön neki. Én azt se bánom, hogy most országértékelőre volt kedve. Legyen! De azért egyszer valaki megmondhatná neki, hogy ez itt nem Amerika. Az amerikai elnök évenkénti országértékelője lehet, hogy jó ötlet. A tengeren túl. Ehhez persze kell egy amerikai elnök, akinek tekintélye van, és persze kell egy akkora ország is, mint az Egyesült Államok, amelynek helyzete nem csak egy szűk kört érdekel, hanem, mondjuk, a világot. Nálunk is lehet országértékelőket szervezni, de ezek nagyjából úgy viszonyulnak az eredetihez, mint a falusi autószerelő által gyártott dísztárcsa a gyári márkához. Könnyebb és leesik az első nagyobb hepehupán. Igaz, nem is kár érte! A mindenkori miniszterelnök nálunk ugyanis nem a nemzet egységének jelképe, hanem egy személy, akit már megválasztásának pillanatában megtagad az ország fele, majd valamivel később még egy negyede. A világ televíziós állomásai sem fizetnek drága pénzeket közvetítésükért, mert a barátok, rokonok és üzletfelek csapatát leszámítva itthon sem érdekel senkit, nemhogy külföldön. De jó, legyen nálunk is! Mi sem vagyunk rosszabbak, mint az amerikaiak! Na de, hogy Gyurcsány is országot értékeljen? Ebben, ne tessék letagadni, már van egy

jó adag ízlésficam. Mindegy, megcsinálták. Együtt volt minden, ami egy klasszikus szocliberális showhoz kell. Az MSZP elkötelezett nyugdíjas harcosai, akiknek fát lehet vágni a hátukon, s vágnak is, mégis kitartanak a párt mellett mindhalálig. Ott voltak a rendszerváltás utáni nagy szimbiózis, az MSZP-SZDSZ-szövetség egykori vezetői, Mécs Imre, Bauer Tamás, Vitányi Iván, Juhász Ferenc, Gál J. Zoltán. Ja, és persze, ott volt maga Gyurcsány. Szerencsére most nem táncolt, mint pár éve, amikor Hugh Grantot utánozta Az igazából szerelemből. Most csak beszélt. És milyen jókat, milyen meghatókat! „Magyarország ma jobban él, mint 2001-ben.” Hát nem szép? Biztos igaz is, legalábbis az, hogy Gyurcsány jobban él. A többi nem érdekes. De a legremekebb a Fideszt leleplező mondata: „ez a politika és az a kormány a hazugság mocskában születik”. Ez igazán jól hangzik Gyurcsány szájából, aki egy kedves puccsal 2004-ben kibuktatta Medgyessyt, majd 2006-ban lazán félrevezette az országot, sőt ezt öszödi, azóta már kanonizált beszédében el is ismert.

NEM SZAVAZUNK AZ MSZP-RE!

Feltartóztathatatlanul közeledik április 11-e. Az MSZP most nagyágyúját, Lendvai Ildikót vetette be annak kimondására, hogy aki demokrata, aki a Jobbik erősödését meg akarja akadályozni, az az MSZP-re szavaz. A Jobbik ugyanis a lényeges normák tagadásával „legyilkolná”, míg a Fidesz a többpártrendszer szűkítésével „kiherélné” a demokráciát. Ez már önmagában sem semmi, de most tessék figyelni! „A szocialisták ezért minden olyan demokratikus oldalon tartózkodó választó szavazatára számítanak, aki biztosra akar menni a rendszerváltáskor kialakult demok-

ratikus szerkezet megvédésében.” Néhány megjegyzés. Ad egy: a mostani „demokratikus rendszer” rossz, szinte eleve kizár egy sor politikai erőt a parlamentből, például a Munkáspártot is. Ad kettő: a szélsőjobboldal ellen küzdeni kell, de erre a mostani választás nem a legjobb eszköz. Tetszetek volna megakadályozni, hogy a Jobbik pénzhez jusson, ne tetszettek volna lovat adni alájuk! A Munkáspárt demokratikus erő, de üzenjük Lendvai úrasszonynak: ránk ne számítsen! A Munkáspárt a saját jelöltjeire és listáira fog szavazni. Ahol nincs jelölt, nincs lista, ott nem megyünk el szavazni. Nemet mondunk a tőkés pártokra.

**MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZZÜNK A VILÁGRA.
ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT
CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK.
MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK
ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN
SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS
LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A
SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN,
BALSZEMMEL.**